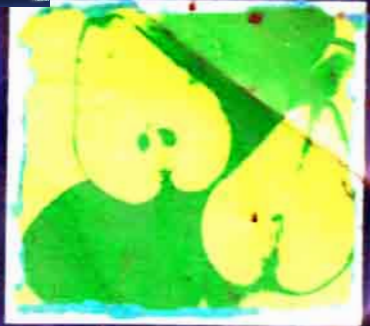

မြေပုံစံ
မြေပုံစံ
အနားမညီရိုင်းတွဲ

BURMESE CLASSIC

C o v e r - I d e a & K y a w
M g K y a w O o

ဝန်တိုက်တမ်း

စာအုပ်ကြီးများအပတ် - ၅၀၀၀၀၀၀၀

ပျက်စီးနေသည့်စာအုပ် - ၅၀၀၀၀၀၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဝေါ်ဖြင့်ဖြင့် (ယ-၁၃၅၈)

(ပျောက်ပေ)

အပတ် (၅၃)၊ အခန်း (၃၀)

အရောင်းခန်း၊ ဟော်စီယိုနယ်

အတွင်းပျက်စားနေသည့်

ဦးကွင်ရင် (မြ-၀၅၄၁) (ရွှေပြည်သာနယ်တိုက်)

အပတ် (၂၂၅)၊ ၃၂-တမ်း (အထက်)

ပန်းတဲတန်း၊ ရန်ကင်းမြို့

ပျက်စားနေသည့်

Idea Kyaw & Kyaw, Oo

ဝန်တိုက်

မထမအကြီး

၂၀၀၀ ခုနှစ်၊ မတ်လ

တန်း၊ - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

ဖြင့်ဖြင့်

ပိန်းတဲ

ရန် - ၀၁ - ၂၅၀၀၀၀

၀၅၅ • ၈၃

သိရှိ

အစားအသုံးပိုင်တွဲ / သိရှိ - ရန်ကင်း

ပျောက်ပေ၊ ၂၀၀၀

၂၀၈ - ၈၁၊ ၁၀၀ x ၁၂ စင်တီမီ

(၁) အစားအသုံးပိုင်တွဲ

လန်ခရစ်စာ ကားအနက်ကြီးပေါ်မှ “ရွှေရုပ်ကလေး” ဆင်းလာ
သည်။ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်းလေး၊ လှမ်းလျှောက်သွားသည့် မြေလှမ်း
သို့မှာ ပုရိသတို့ အကြည့်တွေ ကပ်ငြိပါသွား၏။

ရွှေရုပ်ကလေးဆိုတဲ့ နာမည်က မေမေ တယုတယ မှည့်ခေါ်
အသားလေးတွေ ဝင်းဝါပြီး ပျံ့ညက်နေအောင် လှလွန်းလို့
ခေါ်ရင်းက ဒီအတိုင်းပဲ တွင်သွားတာတဲ့။

ရွေးဘဝက အကျိုးပေး ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမလား မသိ။
ချစ်ခင်ပါစေ ဆိုသလို ရွှေရုပ်ကလေးက ဆွဲဆောင်မှု

မနိစ္စဖြင့် အရပ်အမောင်းနှင့် လုံးကျွတ်ကျွတ် ခန္ဓာကိုယ်လေး

က သူ့နေရာနှင့်သူ အချိုးအစား ပြေပြစ်သည်။
 ရုပ်စွယ် မျက်နှာလေးက အမြဲတမ်း ချိုနေပြီး ခပ်တည်တည်
 နေတာတောင် တင်းမာမှု ကင်းစင်နေတာမျိုး။
 ကြွယ်ဝ ချမ်းသာမှုကြပြန်တော့ နောက်ဆုံးပေါ် ကားဖြင့်
 ကျောင်းတက်နိုင်သူ။ ကံ ရွှေရှင်ကလေး ပေါ်ပြုလာ ဖြစ်တာဆန်းသလား။
 ဒါပေမဲ့
 အထီးကျန်ဆန်လွန်းတဲ့ ရွှေရှင်ကလေးဘဝကိုတော့ မည်သူမှ
 မသိကြပါ။

“ဟေ့ ရွှေရှင်”
 ခေါ်သံကြောင့် ကြည့်မိတော့ ကန်တင်းထဲမှ လက်လှမ်းပြန်
 သော စမ်းစမ်းကို တွေ့သည်။
 ရွှေရှင် ရောက်သွားတော့ စမ်းစမ်း ဆွဲပေးသောခုံမှာ အသင့်
 ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
 “ရွှေရှင် တစ်ခုခုမှာလေ”
 “အင်း လိမ္မော်ရည်ပေးပါ”
 စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းပြောပြီး ပြန်လှည့်တော့ ရွှေရှင်ကို
 တစ်ခိုခို ကြည့်နေသည့် စမ်းစမ်းကို တွေ့သည်။
 “ဘာကြည့်နေတာလဲ စမ်းစမ်းရဲ့”

“နင့်ကို ကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာ လို့ပါဟယ်”
 အကြည့်ကို မခွာဘဲ ပြောလိုက်တဲ့ စမ်းစမ်း ကြောင့် ရွှေရှင်
 စင် မနေတတ်တော့။
 “နင့် သံပင်တွေက မည်းနက်အိထွေးနေတာပဲ ပြီးတော့
 မှတ်တောင်ကြီးတွေက ကော့ပုံနုလိုက်တာ ပြီးလိုက်လို့ ပါးချိုင့်လေးတွေ
 ခေါ်သွားရင် အသည်းတောင် ယားလာတယ် ရှစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ
 ရွှေရှင်ရယ်”
 စမ်းစမ်း ချီးမွမ်းစကားကြောင့် ရွှေရှင်မျက်နှာလေး ညှိုးခြေ
 သွားသည်။
 ကျောင်းစတင်ကတည်းက ရွှေရှင်မှာ သူငယ်ချင်းဆိုလို့
 စမ်းစမ်း တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ။ တခြား ခင်မင်သူတွေ ရှိပေမယ့်
 စမ်းစမ်းနှင့်သာ အတွဲအဖျားဆုံး။
 လူတကာက အားကျကျနေနေသော ရွှေရှင် ဘဝအဖန်ကို
 စမ်းစမ်းကို ရင်ဖွင့်မိသည်။
 “ငါ့ဘဝက ဘယ်သူမှ အလိုမရှိတဲ့ မိဘမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်
 ကြီးပြင်းလာရတာပါ စမ်းစမ်းရယ်”
 စမ်းစမ်း မျက်လုံးလေးတွေ ပိုင်းစက်သွားသည်။ ကျောင်းမှာ
 တွေ့ရုံ အလိမ္မာလေးလို့ ခေါ်ခြင်းခံရသည့် ရွှေရှင်။

ကိုကိုင်တက် ချမ်းသာသော အသိုင်းအဝိုင်းအတွင်းမှာ ရှင်သန် ခွင့်ရသူ၊ ပြီးတော့ လူတကာထက် ထူးကဲသော နှုည့်သိမ်မွေ့ခြင်း အလှတရားတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ သူ့မှာလည်း မပြည့်စုံခြင်းတွေ နှင့်လား။

“ငါ နှစ်နှစ် သမီးအရွယ်မှာ ငါ့အမေဆုံးတယ် အမေဆုံး တော့ နယူးဇီလန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတဲ့ ငါ့အဖေ ပြန်ရောက်လာ တယ်။ အဖေနဲ့ လုပ်ငန်းတူ ဦးလှမွန် ဆိုတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာကြာ မနေပါဘူး။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ပြန်သွားရတယ်။ ငါ့အသက်က ငယ်သေးတော့ အဖေက ခေါ်သွား ချင်မဲ့မရဘူး။ ပြီးတော့ ဟိုမှာအခြေချဖို့ အဖေမှာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ ဘူးလေ”

စမ်းစမ်း ခေါင်းလေတဆတ်ဆတ်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။

“ရှေ့နေကြီး ဦးကံဆင့် မိသားစုဆီမှာ ငါ့ကို အပ်နှံခဲ့တယ် ဦးကံဆင့်တို့ မိသားစုကလည်း လင်မယား နှစ်ယောက်တည်းရယ် ဦးကံဆင့် မိန်းမ ဒေါ်သိမ်းရင်က အောက်ပိုင်းသေနေတဲ့ ဒုက္ခိတလေ ဒါကြောင့် အလုပ်များတဲ့ ဦးကံဆင့်က ရန်ကုန်က သူ့အစ်မ သူ့နာပြု ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်သန်းဆင့် ဆီမှာ အပ်နှံခဲ့တာပေါ့”

“နင့်အဖြစ်ကလည်း သပ္ပာယ်အုလို ရှုပ်ထွေးလှပါလား ရွှေရှုပ်

ရယ်”

စမ်းစမ်းက ကရုဏာသက်စွာ လေးလေးညည်းညည်းလေး ဆို သည်း

“အခုထက်ကို ပိုရှုပ်ထွေးသေးတယ် စမ်းစမ်း ငါ အလယ်တန်း ကျောင်းသူလောက် ရောက်တော့ အဖေ နယူးဇီလန်မှာပဲ ကင်ဆာ ရောဂါနဲ့ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ အဖေမသေခင်မှာ ငါ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဦးလှမွန် ဆီမှာ ကတိတောင်ခဲ့တယ်။ ဦးလှမွန်က အဖေကို ပေးခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်း ငါ့ကို သမီးတစ်ယောက်လို သဘောထားခဲ့တယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲဟ နင့်ကို ချစ်တဲ့ ခင်တဲ့ သူတွေ ပေါသေးတာပဲ”

ရွှေရှုပ်ခေါင်းလေးကို ခါရမ်းလိုက်ပြီး

“ဦးလှမွန်က နယူးဇီလန် နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူထားတာလေ အဖေနဲ့ လိုက်လာတုန်းက မြင်ဖူးပေမယ့် ငယ်သေးတော့ မမှတ်မိဘူး။ ငါ့ကို မွေးစားတော့လည်း ဖုန်းနဲ့ဆက်သွယ်တာကလွဲပြီး လူခြင်းမဆုံ ခြင်းမဲ့ပါဘူး ဦးကံဆင့် ကိုပဲ ဆက်စောင့်ရှောက်ခိုင်းခဲ့တာလေ”

“ဪ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဒါဆို နင့်ကို နယူးဇီလန်ကို အပြီး အသွားဖို့တော့ သူ့မှာအစီအစဉ် ရှိမှာပေါ့”

“ဦးလှမွန်က ငါ့ကို ချစ်ရှာပါတယ်။ ခေါ်ဖို့လည်း စဉ်းစား

ထားပြီးသားပါ ဒါပေမဲ့ ဦးလှမွန် ကံမကောင်းရှာပါဘူး နယူးဖီလန်မှာပဲ ကားအက်ဆီးဒင့် တစ်ခုဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကိစ္စအဝဝကို ရှေ့နေကြီး ဦးကံဆင့်ကပဲ ဆောင်ရွက်ဖို့ ဖြစ်လာတာပေါ့။

“အေးဟာ နင့်ရဲ့ အဖြစ်တွေကို သိရတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး ငါတို့ကနင့်ကို ပြီးပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ထားတာဟာ”

ရွှေရုပ်မျက်နှာလေးက သက်သာရသွားသလို ပြုံးခွင်သွားပြီး

“ဘာပဲပြောပြော ငါ့အတွက် ဖြေသာစရာ တစ်ခုတော့ ရှိပါသေးတာပဲဟာ ကြီးကြီးဆင့်က ငါ့ကို သမီးအရင်း တစ်ယောက်လို့ သဘောထားတာဟာ ဂရုတစိုက်နဲ့ လိုလေသေးမရှိ ချစ်ရှာတာ”

စမ်းစမ်းက နားလည်စွာ ပြုံးပြပြီး လက်မှ နာရီကိုပါ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟောတော့ စကားကောင်းနေလိုက်တော့ Class တောင် ဝင်နေလောက်ပြီ သွားကြရအောင် ရွှေရုပ်”

ရွှေရုပ် ကသောကမျော ပြေးသွားသည် စမ်းစမ်း နောက်သို့ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ပြေးလိုက်သွားရသည်။

ရွှေရုပ်ကလေးရဲ့ဘဝက အမြဲပြေးနေရတာလား။

အခန်း (၂)

ညှိခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာသည် ရွှေရုပ်ကို ကြီးကြီးဆင့် ငေးနေသည်။

မိုးပြာရောင် လည်စည်းလေးနှင့် လက်ပြတ် ကိုယ်ကြွပ်ကိပ်အေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

တင်နားထိ တောက်လျှောက် ကြပ်ကြပ်လေး ဆင်းလာပြီးမှ နှုတ်နားအရောက် အိအိပျော့ပျော့လေး ဝဲကျသွားသည်က ခြေဖမိုး

ဆီထိ ပုံပုံလေး ဖြစ်သည်။

ဆံပင်တွေကို မိုးပြာရောင် ခေါင်းစည်းတွင် လှလှလေးနှင့် အောက်ဘက် ခပ်မြင့်မြင့် စုရည်ထားသောကြောင့် ဝမ်းစိုသေး မျက်နှာလေးက ရှင်းနေသည်။

နားကွင်းလက်ကောက် ဖန်စီ အသုံးအဆောင်တွေက အဝ
မိုးပြာရောင် ဆင်မြန်းထားပြီး အပြာရောင် ဒေါက်ရွှန်ဖိနပ်လေးနှင့်
ဆိုတော့ မိုးပြာရောင် နတ်သမီးလေးလို။

“ကြီးကြီးဆင့် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

ရွှေရုပ်အသံလေးကြောင့် ကြီးကြီးဆင့် ပြန်၍ သတိဝင်လာ
သည်။

“ဘာမှမတွေးပါဘူး သမီးရယ် သမီးလေးကို လှလွန်းလို့
ငေးနေမိတာ”

ကြီးကြီးဆင့် ခပ်ပြုံးပြုံးဆိုတော့ ရွှေရုပ် မနေတတ်သလို
ကြီးကြီးဆင့် ရင်ခွင်စစ်သို့ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး

“ကြီးကြီးဆင့်ကလည်း မြောက်နေပြန်ပြီ”

“အဟင်း မြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် တကယ်ပြောတာပါ
ကဲကဲ သမီး ဖေသွားချိုးတော့ ကြီးကြီးဆင့် ထမင်းပွဲ ပြင်ထားလိုက်
မယ်”

ခေါင်းကလေးညိတ်ပြုရင်း ကြီးကြီးဆင့် ပါးကို ရွတ်ခနဲ နေ
အောင်နမ်း၍ ရွှေရုပ် ထွက်ခဲ့သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ရေမိုးချိုးဖို့ ပြင်ဆင်ရင်း မှန်တင်ခုံ
ထက်သို့ ခေါင်းစည်းကြီးကို တင်လိုက်သည်။

မျက်ဝန်းတွေက မှန်တင်ခုံထောင့်တွင် ထောင်ထားသော ဝါတ်ပွဲ
လေးဆီ ရွှေရုပ် မျက်လုံးတွေ ရောက်ရှိသွားသည်။

ဂုတ်ထောက် မညီမညာ ဆံပင်တွေနှင့် ပြေပြစ်သော မျက်နှာက
ထင်းနေသည်။

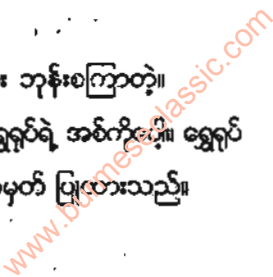
ပေါ်လှောင်သော နှာတံနှင့် ပိရီသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက ယောက်ျား
ပီသသည်။

ခွဲဆာင်မှု အကောင်းဆုံးက မထူမပါး မျက်ခုံးစိမ်းတွေ အောက်
မှ မျက်လုံးတွေပဲ ဖြစ်သည်။

အာရုံ လွင့်ပျံ့သွားခြင်း မရှိဘဲ အေးစက်စက် အကြည့်တွေဖြင့်
ထည်ငြိမ်လွန်းသည်။ ပုံနန်းသဏ္ဍာန်က ဗာန်ဗာနာတွေ ရောယှက်နေတာ
အထင်အရှား။ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံမို့ အရပ်အမောင်းကို ခန့်မှန်းလို့ မရ
သေးလှ အရပ်မြင့်မှာ အသေအချာ။

အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားတာက
ထိုက်ထက်သလို တောင့်တင်းကျစ်လစ်သော ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းမှုက
အထွင်နေ၏။

ဦးလှမွန်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား ဘုန်းစကြာတဲ့။
မွေးစားဖခင်ကြီးရဲ့ သားဆိုတော့ ရွှေရုပ်ရဲ့ အစ်ကိုပေါ့။ ရွှေရုပ်
တော့ အစ်ကိုတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုထားသည်။

ကိုကိုလို့ ရွှေရုပ် တိတ်တခိုး ခေါ်ခဲ့တဲ့ ဘုန်းကြော အကြောင်းကို ကျောင်းပိတ်ရက် ဦးကံဆင့်တို့ မန္တလေးအိမ်မှာ သွားနေရင်း အမှတ်မထင် သိရှိခဲ့တာပါ။

ဦးကံဆင့်က ရှေ့နေတစ်ဦးပီပီ စာဖတ်ဝါသနာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေရုပ်နှင့် ဝါသနာတူ၏။ ဦးကံဆင့်က သူ့စာကြည့်ခန်းမှာ ရွှေရုပ်ကို စိတ်ကြိုက် ဖတ်ရှုခွင့် ပြုထားသည်။

စာအုပ်တွေ မြေနေ့က ဖတ်ရှုရင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ကြားက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထွက်ကျလာသည်။

စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ရွှေရုပ် ကြည့်ရှုနေမိသည်။

“သမီးလေး ရွှေရုပ်”

ရွှေရုပ် ခန္ဓာကိုယ်လေး တွန့်ဆုတ်သွားသည်။

ဦးကံဆင့် ပြောတာကို နားမလည်သလို ရွှေရုပ် ကြောင်တွေ တွေလေး ရပ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် သမီး မောင်စကြာက ဦးလှမွန်ရဲ့ သားလေ သမီးရဲ့ အစ်ကိုလို့လည်း ပြောလို့ရတာပေါ့”

အတွယ်အတာ ကင်းသော ရွှေရုပ် ရင်ထဲမှာ စိမ့်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“သူက အခု ဘယ်မှာလဲဟင် အနီကယ်”

“နယူးဇီလန်မှာပဲ သူ့စိတ်က ခန့်မှန်းတဲ့ ခက်တယ်ကဲ့ လေလို့ လွှင့်နေတဲ့ သူလေ”

ဘာပဲပြောပြော အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိသေးသည် ဟူသော အသိက ရွှေရုပ်ကလေးကို အသက်ဝင်လာစေ၏။

“အနီကယ် ဒီဓာတ်ပုံလေး သမီးယူထားလိုက်မယ်”

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တပ်မက်မှုမျိုးနှင့်ဆိုတော့ ဦးကံဆင့် နားလည်စွာ အသိအမှတ်ပြုသည်။

ရွှေရုပ်ကလေး ပျော်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

“ဟဲ့ သမီး ရွှေရုပ် အခန်းထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ရေချိုး တော့လေ ဒီမှာ ထမင်းရူးထားတာ အေးကုန်တော့မယ်”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးဆင့် ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေရုပ် ဓာတ်ပုံလေးကို ပြန်ထားလိုက်ပြီး ကပျာကယာ လှမ်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကလေးဟာလေ တစ်ချက်မှကို အငြိမ်မနေရဘူး အခုထိ ချိတ်ပြောနေရတယ်၊ နေမကောင်း၊ ထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် လူကြီးက စိတ်ဆင်းရဲရဦးမယ်”

ကြီးကြီးဆင့် စိုးရိမ်မကင်းအသံဖြင့် တပျစ်တောက်တောက် ခြံနေသည်။

ကြီးကြီးဆင့်က ရွှေရုပ်ကို ကလေးငယ်လေးလို သဘောထား
ဂရုစိုက်တာပါ။ ကြီးကြီးဆင့်ရဲ့ မေတ္တာတရားတွေက ရွှေရုပ်အတွက်
တုန့်ငါးမပီ။

နောက်ဆို ရွှေရုပ်ဘဝမှာ ခင်တွယ်စရာ ကပ်ဦး ထပ်တိုးလာ
တော့မည်။ ဘုန်းစကြာ တဲ့။

ကိုကိုနှင့် တစ်နေ့နဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဆုံတွေ့ရမည်ဟု မျှော်
လင့်မိတာ ရွှေရုပ် ယုံကြည်ချက်။

ကိုကိုကရော ရွှေရုပ် ချစ်သလို ချစ်မှာလော။
ရွှေရုပ် သိချင်လိုက်တာ။

အခန်း (၃)

“ရွှေရုပ်ကလေး”

အနောက်က ခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် ရွှေရုပ်ရော စမ်းစမ်း

လှည့်မကြည့်ဖြစ်။

ရွှေရုပ်တို့ နောက်သို့ ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ မကောင်းလေးတစ်ယောက်
အတင်းပြေးလိုက်လာသည်။ ရွှေရုပ်တို့နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်မိတော့ သူ့ပုံစံက
အတော် မောဟိုက်နေသည်။

“ရွှေ ရွှေရုပ် နေပါဦးဗျာ ရွှေရုပ်ကို ကျွန်တော် ပြောစရာ
မရှိပါ”

“ဒီမှာ ရှင်က ဘာပြောမှာလဲ ရှင်ကို ကျွန်မတို့ ဘီးလည်း
မသိဘူး ပြောတာကို နားထောင်ဖို့လည်း အချိန်မရဘူး”

ကောင်လေးကို မိဟောက် ပစ်လိုက်သည် စမ်းစမ်းကြောင့်
ရွှေရုပ် မနေတတ်အောင် အားနာသွားသည်။ ဖြူဖွေးသော ကောင်လေး
မျက်နှာ ရဲ့ပထောင်းခတ်သွားသည်။

စမ်းစမ်းက အသာနေဟူသော သဘောဖြင့် ရွှေရုပ်ကို လက်
တို့သည်။

“ဒီလိုတော့ ခါးခါးသီးသီး မပြောပါနဲ့ဗျာ ကျွန်တော်က ရွှေရုပ်နဲ့
မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်လို့ပါ ကျွန်တော့်နာမည် ထက်ရန်နိုင်ပါ”

ကောင်လေးက ဖွဲ့မလျှော့သေး။ သူ့နာမည်ကို ပြော၍ အတင်း
မိတ်ဆက်နေသည်။

ရွှေရုပ် ဘာတစ်ခုနီးမှ ပြန်မပြောဘဲ ဆက်လျှောက်နေမိသည်။
စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေမိတာတော့ သေချာသည်။

“ရွှေရုပ် စကားလေး ဘာလေး ပြန်ပြောပါဦးဗျာ”

“ဒီမှာ ရှင်လို ပျော့ပျော့နဲ့နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရွှေရုပ်စကား
မပြောချင်ဘူးဆိုတာ သဘောမပေါက်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

စမ်းစမ်းက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ရင်းဆိုတော့ ကောင်လေးက စူးစူး
ဝါးဝါး ကြည့်ပစ်လိုက်ပြီး

“ဒီမှာ ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ရှင် ကြားလိုက်တဲ့ အတိုင်းပဲ ဆက်လိုက်လာဖို့တော့ မကြိုး

စားနဲ့နော် ပါမောက္ခ ရုံးခန်း ရောက်သွားမယ်”

အနိုင်ပိုင်း ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ကောင်လေး မကျေ
မနပ်ဖြင့် အကြိတ်ကျန်ခဲ့သည်။

ရုတ်တရက် မြည်လာသည် ဖုန်းသံကြောင့် ရွှေရုပ်နားထောင်
ထိုင်သည်။

“ဟဲ့လို ရွှေရုပ် စကားပြောနေပါတယ်”

“....”

“ရှင်”

“....”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ အခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါမယ်”

လည်ပင်း ကြောလေးတွေ ထောင်သွားပြီး မျက်စည်စကျ
ဆိုင်လာသော ရွှေရုပ်ကို ကြည့်၍ စမ်းစမ်း စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။

“ရွှေရုပ် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြီး ကြီးကြီးဆင့် ကြီးကြီးဆင့် ဆေးရုံတင်လိုက်ရလို့တဲ့
ခွတ်ခြင်း လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟေ ဒါ ဒါဆို ငါလည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

ဆေးရုံရောက်တော့ ကြီးကြီးဆင့် အခန်းကို အသည်းအသန်
ရောက်သည်။

ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် ရွှေရုပ် နှလုံးသားကို
သောကတွေက နင်းချေနေ၏။

ဘေးနားက စမ်းစမ်းကိုတောင် သတိမရလောက်တော့အောင်
ရွှေရုပ် ခြေလှမ်းတွေက တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်။

ကြီးကြီးဆင့် အခန်းကိုရောက်တော့ ကြီးကြီးဆင့် စကားပင်
မပြောနိုင်တော့။ သူနာပြု ဆရာမလေးက နားလည်စွာ ရှောင်ပေးသည်။

အသက်ငွေငွေသာ ရှိတော့သည့် ကြီးကြီးဆင့်ကို ဖက်တွယ်
ရင်း ရွှေရုပ် အားပါးတရ ငိုချလိုက်သည်။

“အဟင့် ဟင့် ကြီးကြီးဆင့်ရယ် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ အခုတော့
ရွှေရုပ်ကို ခွဲသွားတော့မှာပေါ့”

ကံကြမ္မာက ရွှေရုပ်ကိုမှ ဘာကြောင့် ထိုးနှက်နေရတာလဲ
ရွှေရုပ် ဘဝထဲက ကြီးကြီးဆင့်ကို ခေါ်ထုတ်သွားပြန်ပြီ။

တကယ်တော့ ရွှေရုပ်ကလေးက ကံဆိုးလွန်းသူ တစ်ယောက်
ပါ။

ကြီးကြီးဆင့် ဆုံးတော့ ဦးကံဆင့် အားချင်းရောက်လာသည်။
ပြီးတော့ ရွှေရုပ် ရှေ့ရေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောဖြစ်ကြသည်။

“ကျောင်းပြီးဖို့က ခြောက်လလောက်လို့ သေးတော့လည်း
သမီးဒီမှာပဲ နေဦးပေါ့ နေရေးထိုင်ရေးအတွက် အန်ကယ် စီစဉ်ပေးခဲ့မယ်

ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အန်ကယ်တို့ မန္တလေးအိမ်ကို အပြီးပြောင်းလာရမယ်။
သမီးအတွက် လိုလေသေးမရှိ အန်ကယ် စီစဉ်ထားမယ်”

“ဒါ ဒါဆို တို့ ခွဲခွာရတော့မှာပေါ့နော် ရွှေရုပ်”

တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် စမ်းစမ်း မေးတော့ ရွှေရုပ် စမ်းစမ်းကို
အက်တွက်ထားမိသည်။

“စမ်းစမ်းရယ် နင်က ငါ့ရဲ့ထာဝရ သူငယ်ချင်းပါဟာ”

ရွှေရုပ်တို့ကို ကြည့်ပြီး ဦးကံဆင့်ပင် စိတ်မကောင်းစွာနှင့်
နှုတ်လုံးတွေ ရီထေသွားတာ သတိထားမိသည်။

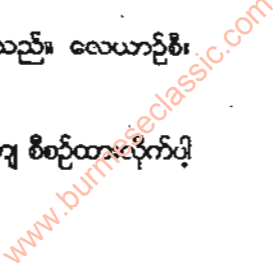
“သမီး မလာခင်ကတည်းက အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ဒီက
ညည်း ပစ္စယတွေကအစ အန်ကယ် လှူတွေလွှတ်ပြီး သယ်တာ ပြုတာ

အဆင်သင့်လုပ်ထားမယ် ပြီးတော့ သမီးအတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်
အဆင်သင့်လုပ်ထားမယ်”

“သမီး ရထားနဲ့ပဲ လာမယ် ရထားလက်မှတ်ပဲ စီစဉ်လိုက်
အဆင်သင့် မစီးချင်ဘူး အန်ကယ်”

ရွှေရုပ် အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်မိသည်။ လေယာဉ်စီး
အဆင်သင့် ခုဝေတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အင်း ကောင်းပြီလေ သမီး စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ထားလိုက်ပါ”

၁၅

ရက်လည်ပြီးတော့ ဦးကံဆင့် ပြန်သွားသည်။ နောက်ဆုံးနှစ်
ပညာရေးအတွက် နေရပ်ခံရမည့် ရွှေရုပ်အတွက် အစစတော့ စိစဉ်
ထားခဲ့ပါသည်။

ခွဲခွာရမည့်အချိန်ကို လက်ချိုးရေရင်း စမ်းစမ်းရော ရွှေရုပ်ပါ
စမ်းနည်းနေမိပါသည်။

“ရွှေရုပ်ရယ် ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲဟာ ငါတို့ပြန်မှ ဆုံဖြစ်
ပါတော့ မလားဟာ”

“မမြင်နိုင်တဲ့ အရာကို ငါမပြောချင်ဘူး စမ်းစမ်းရယ်၊ ပစ္စည်း
ဥစ္စာ ချမ်းသာတာ မှန်ပေမယ့် တွယ်တာစရာ ခေတ္တမျိုးသားချင်းတော့
ငါက ဆင်းရဲတဲ့သူပါ နင့်ကို ငါ့ညီမအရင်းလို သဘောထားပါတယ်
ဟာ”

စမ်းစမ်း မခံစားနိုင်တော့လောက်အောင် ရွှေရုပ်ကို ပါးချင်းကပ်
ထားလိုက်ပါသည်။

စမ်းစမ်း မျက်ဝန်းဆီက မျက်ရည်စတွေကို ရွှေရုပ် တို့သုတ်
ပေးမိသည်။

ပါးပြင်ထက်က နွေးမနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ အသိကြောင့် စိတ်ကို
တင်းထားရဆဲ။ ရွှေရုပ် မျက်ရည်ကျပြန်ပြီး

ရွှေရုပ်က တိမ်တိုက်လေး တစ်ခုလိုပါပဲ။

အခန်း (၄)

ရွှေရုပ် စာမေးပွဲ ပြေဆိုပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့မှာ အန်ကယ်
ဦးကံဆင့် ဆီမှ ဖုန်းဆက်လာသေးသည်။

“ရထားခရီးစဉ် ထက်စာရင် ကားနဲ့က ပိုကောင်းမလားလို့
အန်ကယ် တွေးမိတယ် သမီး အန်ကယ် သမီးကို ကြိုဖို့ကား လွှတ်
လိုက်မယ်လေ သမီး နောက်ခန်းမှာ သက်တောင့်သက်သာ အိပ်ပြီးတော့
တောင် လိုက်ခဲ့လို့ ရသေးတယ်”

“သမီး ရထားနဲ့ပဲ ပြန်ချင်လို့ပါ အန်ကယ် သမီးအတွက်
စိတ်မပူပါနဲ့နော်”

ဖုန်းထဲမှာ ဦးကံဆင့် အသံ တအင်တော့ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ဦးမှ

“အင်းလေး သမီး ရထားနဲ့ပဲ ပြန်ချင်နေတယ်ဆိုရင် အန်ကယ်
စိစဉ်ပေးရတာပေါ့။ မနက်ဖြန်ကျရင် အန်ကယ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
သမီးဆီ ရောက်လာလိမ့်မယ် ရထားလက်မှတ်ကို သူစိစဉ်ပေးလိမ့်မယ်”

“သမီးအတွက် အန်ကယ် အလုပ်တွေ မရှုပ်စေချင်ပါဘူး”

“မရှုပ်ပါဘူး သမီးရယ် ဒါ အန်ကယ်ရဲ့ တာဝန်ပါ သမီး
ဘက်က ရထားလက်မှတ် အဆင့်ပြေပြီး ဆိုရင် အန်ကယ်ဆီ ဖုန်းလှမ်း
ဆက်ဖို့ လုံးဝ မမေ့နဲ့နော် အန်ကယ် လာကြိုမယ်”

အန်ကယ် ဦးကံဆင့်က စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မှာကြားနေတော့
ရွှေရှုပ် လက်ခံလိုက်ရပါသည်။

ရွှေရှုပ်နှင့် အတူ မနေနိုင်ပေမယ့် အန်ကယ် ဦးကံဆင့်သည်
ရွှေရှုပ်အပေါ်မှာ ဂရုတစိုက် ရှိတာတော့ သေချာသည်။

ကြီးကြီးဆင့် မရှိတော့သည့် အချိန်မှာ အန်ကယ် ဦးကံဆင့်
သည်သာ ရွှေရှုပ်အတွက် အားကိုးရာ ဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆက်ပြီး ရှင်သန်ရမည့် ရွှေရှုပ်ရဲ့ အနာဂတ်ကို တွေးကြည့်
မိလျှင် ရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းမိသလိုလို ခံစားမျက်ရည်ဝဲမိသည်။

တွယ်ရာမဲ့သော ရွှေရှုပ်ဘဝမှာ ကြီးကြီးဆင့်ကိုပဲ အချစ်ပိုခဲ့
ရတာပါ။ အခုလို စောစီးစွာ ကြီးကြီးဆင့် ခွဲခွာသွားမည် မထင်ခဲ့မိပါ။
ရွှေရှုပ် ဘဝလေးကိုက ကံကြမ္မာ ဆိုးလွန်းခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့။

လူမှန်း မသိတတ်ခင်မှာ အမေ့ကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ဖေဖေသည်လည်း ရွှေရှုပ်ကို ခွဲခွာသွားခဲ့သည်။

အခုတစ်ခါ ကြီးကြီးဆင့် က ခွဲသွားရစ်ပြန်ပြီ။

တွယ်ရာမဲ့ ဘဝမို့ အန်ကယ် ဦးကံဆင့်က ရွှေရှုပ် ဘဝလေးကို

ဆက်ပြီး တာဝန်ယူခဲ့တာလား။

“သမီး ဘဝ အနာဂတ်အတွက် ဘာမှ မပူပန်လေနဲ့ သမီး

အဖေအတွက် ဘာမှ လိုလေသေးမရှိတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို သမီး

အဖေက ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီးသား ဒါတွေကို အန်ကယ် စနစ်တကျ ထိန်း

သိမ်း စောင့်ရှောက်ပေးထားတယ် သမီး”

နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အန်ကယ် ဦးကံဆင့်ရဲ့ မိစ္ဆာလေးက

အိမ်ကြီးဆီ ရွှေရှုပ် ရောက်ခဲ့စဉ်က ကြားခဲ့ရသော စကားတွေပါ။

ဖေဖေက ရွှေရှုပ်အတွက် လိုလေသေးမရှိ ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်

ဟင်္သာအင်း ရွှေရှုပ် တောင်တစ်တာက ဒီဥစ္စာဝန်တွေမှ မဟုတ်တာ။

ရွှေရှုပ် လိုချင်တာ မိသားစုရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ အသိုက်အမြှူတစ်ခု

သာ ဘာကြောင့်များ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ရွှေရှုပ် တစ်ယောက်တည်း

ခွဲခဲ့တာလဲလို့ တစ်ခါတရံ မချင့်မရဲ တွေးမိခဲ့သည်။

ဖေဖေကို အပြစ်တင်မိတာ မဟုတ်ပေမယ့် အသက်ဘင်ရှား

ပိုင်ဆိုင်တုန်းက အတူနေခွင့်မရသော အချိန်တွေကို ရွှေရှုပ် ပြန်တမ်းက

တော့ခွင့်တစ်တာလည်း အခါခါ။

နောက်တော့လည်း ရွှေရုပ် ဖေဖေကို စာနာစိတ်လေးနှင့် ခွင့်လွှတ် ပေးလိုက်မိပါသည်။

ဖေဖေက ရွှေရုပ်ကို ပစ်ထားတာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။

ဖေဖေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ရွှေရုပ်နဲ့ အတူ ပျော်စရာကောင်းမယ့် အနာဂတ်တစ်ခုတော့ တွေးပြီး အစီအစဉ် ချမှတ်ထားမည် ထင်၏။ ဒါပေမဲ့ သေခြင်းတရားက ဖေဖေကို စောစီးစွာ ခေါ်သွားခဲ့တော့လည်း ရွှေရုပ် ကံဆိုးခဲ့တာပဲပေါ့။

“သမီးလေး အနားမှာ အရိပ်လို ရှိမနေနိုင်တဲ့ ဖေဖေကို မနာကျည်းလိုက်ပါနဲ့ သမီးလေးရယ်၊ အခုချိန်မှာ သမီးလေး အနာဂတ် အတွက် ဖေဖေ စီးပွားရှာနေတာပါ တစ်နေ့ကျရင် ဖေဖေ ချစ်တဲ့ သမီးလေးနဲ့ပေတူ မြန်မာပြည်မှာပဲ ဖေဖေ တစ်သက်လုံး အတူနေမှာပါ”

ဟိုး ငယ်စဉ်တုန်းက ရေခြား မြေခြားကနေ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် လောက် ဖုန်းဆက်တိုင်း ပြောတတ်သည့် ဖေဖေ စကားတွေကို ရွှေရုပ် မမေ့သေးပါ။

ဆန္ဒတွေ မပြည့်ဘဲ ဘဝကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည့် ဖေဖေရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ ဖေဖေ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမည်လဲ ရွှေရုပ် မသိခဲ့ပါ။

ဖေဖေသည် ရွှေရုပ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စွာနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဦးလှမွန်ကိုတော့ အပ်နှံခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း အဝေးမှာရှိနေသော ဦးလှမွန်က ရွှေရုပ်ကို ပြည့်ဝစွာ မစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့ရပါ။

“သမီး ဖေဖေက ဦးနဲ့ ညီအစ်ကိုရင်းတွေလို နေတာပါ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ဦး အနားမှာရှိခဲ့တယ် သူတောင်းတဲ့ ကတိ အတိုင်း သမီးကို ဦး စောင့်ရှောက် မွေးစားမှာပါ သမီး သမီး ပညာရေး ဆုံးခန်းတိုင်တာနဲ့ ဒီကိုလာဖို့ ဦး စီစဉ်ပေးမယ် ဟုတ်လား သမီး”

ဦးလှမွန် က ဖေဖေဆုံးတော့ ဖေဖေကိုယ်စား ရွှေရုပ်ကို ထစ်ပတ်တစ်ကြိမ်တော့ ဖုန်းဆက်သည်။ လူချင်း မဆုံပေမယ့် နှစ်သိမ့် စကားတွေနှင့် ရွှေရုပ် ကို အားပေးတတ်သည့် ဦးလှမွန် သည်လည်း နောက်ဆုံးတော့ လောကကြီးထဲက စောစီးစွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

ကံဆိုးလွန်းသော ရွှေရုပ် ဘဝအတွက် ချစ်ခင်သူတွေ တစ် ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရွှေရုပ်အတွက် အားကိုးရသည့် ချွေနေကြီး ဦးကံဆင့် နှင့် ကြီးကြီးဆင့် တို့ပဲ ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

ရွှေရုပ် ရင်ထဲက မဝံ့မရဲ မျှော်လင့်မိတာ ဦးလှမွန်ရဲ့ သား ဖြစ်သူ ကိုကို ဘုန်းစကြာရဲ့ ဆက်သွယ်မှု တစ်ခုပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း ရွှေရုပ် မျှော်လင့်ချက်တွေ မပြည့်ဝခဲ့ပါ။

သွေးသားရင်းချာ အစ်ကို မဟုတ်ပေမယ့် ရွှေရုပ် ကိုကို့ကိုတော့ အားကိုး ခင်မင်ချင်သည်။

အန်ကယ် ဦးကံဆင့် ဆီမှ ကိုကိုဘုန်းစကြာရဲ့ ဓာတ်ပုံလေး ပိုင်ဆိုင်ရတော့ ကိုကို့ ကို ရွှေရုပ် ပိုလို့တွေ့ချင်သည်။

တစ်နေ့ကျလျှင် ကိုကိုဘုန်းစကြာ နှင့် ရွှေရုပ်တို့ ပြန်ဆုံလိမ့်မည်ဟု ရွှေရုပ် အိပ်မက်ထဲမှာတောင် မက်တဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရဖူးသည်။

ရွှေရုပ် ဘက်သာ လူချင်းမဆုံပေမယ့် ကိုကို့ ကို နောင်တွယ်နေခဲ့မိတာ ကိုကို ဘုန်းစကြာက ရွှေရုပ် ကို ယောင်လို့တောင် သတ်ရရဲ့လား မသေချာပါ။

ကိုကိုရယ် အထီးကျန်လှတဲ့ ရွှေရုပ်ကို ကိုကိုရဲ့ ညီမလေး တစ်ယောက်အဖြစ်တောင် အသိအမှတ် မပြုနိုင်ဘူးလားဟင်။

ရွှေရုပ် သိချင်လိုက်တာ။

အခန်း (၅)

“ရွှေရုပ် နှင့် ရန်ကုန်ရောက်ရင်တော့ ငါ့ဆီလာခဲ့ပါဦးနော်”
မျက်ရည်ကလေး စို့စို့ အသံကလေး တုန်တုန်နှင့် စမ်းစမ်းပြောနေတော့ မျက်ရည် မကျအောင် ထိန်းထားသော ရွှေရုပ် မတင်းနိုင်တော့ပါ။

“စမ်းစမ်းရယ်”

နှစ်ဦးသား ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကလေးတွေကို အပြန်အလှန် ဖျစ်ညှစ် အားပေးပိတ်။ မျက်လုံးစတွေ့ကာ မျက်ဝန်းအိမ်တွေထဲမှာ ပြည့်လှုံလာ၏။

“ငါ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်မရောက် မသေချာသေးဘူး ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်ကို ငါ မှန်းဆလို့ မတတ်သေးတာ နှင်သိပါတယ် စမ်းစမ်းရယ်”

ပြောရင်း အသံလေး တိမ်ဝင်သွားကာ မျက်ရည်တွေ ပေါက်ခနဲ ကျလာတော့ စမ်းစမ်း လက်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ရွှေရုပ် မျက်ရည် တွေကို ပွတ်သုတ်ပေးသည်။

“မင့်ပါနဲ့ ရွှေရုပ်ရယ် ငါ့စကားကြောင့် နင် စိတ်ဆင်းရဲသွား ပြီလား ဟင်”

နှစ်သိမ့် မျက်ရည်သုတ်ပေးနေသည့် စမ်းစမ်း ကိုယ်တိုင်က ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေနုင့်။

အထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝ ကတည်းက အတွဲညီဖွာ ညီ အစ်မရင်းချာလို ချစ်ခင်ခဲ့ကြသူတွေ။ တက္ကသိုလ် ရောက်တော့လည်း မေ့ရှာတူ အတန်းတူတက်ကာ သံယောဇဉ်တွေ တိုးခဲ့ကြသည့် နှစ်ဦး။

ခွဲခွာတော့ မည်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ ခံစားရသော ခံစားချက် ဝေဒနာတို့က မမျှော်သိပ်နိုင်။

“နင်နဲ့ ခွဲရတာ ငါ့အတွက် ကြေကွဲစရာပါ စမ်းစမ်းရယ်၊ နင့်ကိုငါ တစ်သက်လုံး မမေ့ပါဘူး၊ ငါဖုန်းဆက်မယ်၊ စာလည်း ရေးမှာပါ။ နင်လည်း စာပြန်ရေးပါနော် စမ်းစမ်း”

“စိတ်ချပါ-ရွှေရုပ်ရယ် တို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ အဆက် အသွယ်မပြတ် ရှိကြမှာပါဟယ်”

တစ်ယောက် လက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ငြိမ်သက်

အနားညိုဖို့တွဲ

နေမိကြတာ အတန်ကြာသည်။ ရထားထွက်လုမှပဲ စမ်းစမ်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရွှေရုပ် အထက်တန်း တွဲဘက်ဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။

ရွှေရုပ်ဘဝ ကြမ္မာကိုက ချစ်ခင်သူတွေနဲ့ ခွဲခွာရတဲ့ နိမိတ်ဆိုးတွေ ပါလာလေသလား။

မျက်ရည်ကတွေ့ကို ပွတ်သုတ်ခဲ့ရပေမယ့် ရွှေရုပ် မျက်လုံးလေးတွေ နီရဲနေမည် ထင်သည်။

ကြီးကြီးဆင့်ရဲ့ အရိပ်တွေ မပြယ်သေးသည့် မြဲကြီးကို ခွဲရမည့် စိတ်နှင့် ညက ရွှေရုပ် တစ်ညလုံး ငိုခဲ့ရသည်။ အခုလည်း တူတာအဆီ ဒိုက်သို့သော စမ်းစမ်းနှင့် ငိုခဲ့မိသည်။

ဘာမှ မပြင်ဆင် မခြယ်သချင်တာကြောင့် ပေါင်ဒါလေးပဲ နွဲ့ခဲ့သော ပါးပြင်မှာလည်း ဘာမှ ရှိတော့မည် မထင်ပါ။

ရွှေရုပ်ရဲ့ ထိုင်ခုံဆီရောက်တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ခန့် ရှိမည့် လူကြီးတစ်ဦးပဲ ထိုင်နေသေးသည်။ ထိုလူကြီး နံဘေး ပြတင်းတံခါးက နံပါတ်မှာတော့ ခရီးမည် မရှိသေးပါ။

အန်ကယ် ဦးကံဆင့် က ရွှေရုပ်အတွက် အသေအချာတော့ မီးခိုးထားခဲ့သည်။ ဘေးချင်းကပ် ထိုင်ရမည့် ထိုင်ခုံကိုပါ ရွှေရုပ် အယောက်တည်း ခြေဆန့်လက်ဆန့် နေနိုင်အောင် ဝယ်ထားခဲ့တာ

ပြင်ဆင်

နှစ်ယောက် ထိုင်ခုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ရွှေရုပ် လိုက်ရမှာ ဆိုတော့ အဆင်ပြေသည်။

ခရီးဆောင် ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို အပေါ်က ပစ္စည်းတင် စင်ပေါ် ရွှေရုပ် တင်လိုက်သည်။

ထိုင်ခုံမှာ ရွှေရုပ် ဝတ်ထိုင်တော့ ရှေ့ထိုင်ခုံက လူကြီးက ရွှေရုပ် မျက်နှာကို အကဲခတ် ကြည့်နေ၏။ ရွှေရုပ် ရှက်ရွံ့စွဲ ဖြစ်သွားရတာ အမှန်။

ငိုထားသည့် မျက်နှာက သိသာလွန်းနေသည်လား မသိ။ ရှုမိုရက်စွဲနှင့် ရွှေရုပ် ပြုံးပြနုတ်ဆက်တော့ လူကြီးကလည်း အသိအမှတ် ပြု ပြုံးပြပြီး အကြည့်လွှဲသွားသည်။

မဖြစ်သေးပါ။ သန့်စင်ခန်းထဲသွားပြီး မျက်နှာသစ် သန့်စင် လိုက်တာ ကောင်းမည်။

လူသူကြားထဲမှာ ကိုယ့်ရုပ်က အပူသည်ရစ် ပေါက်နေတာ တော့ မဖြစ်သင့်သေး။

ကျောပိုးအိတ်လေးထဲက ရေသန့်ဘူးကို ယူကာ ဆလင်းဘက် အိတ်လေးလွယ်လျက် ရွှေရုပ် ထွက်ခဲ့သည်။

သန့်စင်ခန်းထဲ ရောက်တော့ ရေသန့်ဘူးထဲက ရေနှင့် မျက်နှာ

အနားယူခြင်း

သစ်တာ စလင်းဘက် အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်သည်။

မှန်ထဲက ကိုယ့်ရုပ်သွင်ကို ကိုယ်ပြန်ကြည့်သည်။ ရှင်သေန့် သွားသော မျက်နှာလေးမှာ ဘာအခြယ်အသမာ မရှိတော့ပါ။ ငိုထားသည့် နှုတ်ဝန်းလေးတွေ နည်းနည်း ချဲနေတာက လွဲလွှင်ပေါ့။

ရထားမထွက်ခင် ကိုယ့်ထိုင်ခုံဆီ ရွှေရုပ် ပြန်လာတော့ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံက ပြတင်းတံခါး အနီးခုံမှာ ခရီးသည်တစ်ယောက် ဆောက်နေလေပြီ။

ထိုင်ခုံမှာ ကျောမိုလျက် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ပြန်ကိုင်ကာ ဆက်နေတာမို့ မျက်နှာကိုတော့ မမြင်နိုင်ပါ။

ဝတ်ဆင်ထားသည်က ဖောရိုရုပ် အပြာနက္ကံ စက်ရုံနှင့် ဆက်ဆောင် ဘောင်းဘီရှည်၊ ပြောင်လက်နေသော ရှူးဖိနပ်ကိုလည်း ခြစ် သတ်ပြုမိသည်။

ကိုယ်နှင့် တစ်ခရီးတည်း သွားမည့် အဖော်မို့ ရွှေရုပ် ကျွမ်းဝင် ပြောသည်။ ခက်သည်က ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလား၊ ပုဂ္ဂိုလ်လေးလား ခန့်မှန်း သော သူက ဂျာနယ်ကိုပဲ သည်းကြီး မည်းကြီး ဖတ်နေသည်။

မျက်နှာကို မြင်တွေ့ ပြုံးပြနုတ်ဆက်မို့ အတွက် ဂျာနယ် ဆိုတာအထိပဲ စောင့်ရတော့မည်။

ဂျာနယ်ကို ကိုင်ထားသည့် လက်ချောင်းတွေကိုတော့ ရွှေရုပ်

မြင်တွေ့နေရပါသည်။

ရှင်သန်ပြီး ပန်းနုရောင် သမ်းနေသော လက်သည်းတွေက ညီညီညာညာ တိတိရိရိ ပါပဲ။ ကြည့်ရတာ အသက်တော့ ကြီးသေး ပုံမရ။ လက်ချောင်းလေးတွေကို ကြည့်ကာပဲ ရွှေရုပ် အကဲခတ်နေ မိတဲ့ အဖြစ်။

တော်တော် တည့်ငြိမ်လွန်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပါလား။

ရထားက ဥသြသံပေးပြီး ငြိမ့်ခနဲ မောင်းထွက်တာတောင် ဂျာနယ် ဖတ်မပျက်၊ ဂျာနယ်ကို ဆွဲဖယ်ကာ မျက်နှာကို ကြည့်ပစ် ချင်စိတ်တောင် ရွှေရုပ် စိတ်ထဲ ဖြစ်ပေါ်လာမိ၏။

ဂျာနယ်စာရွက်ကို လက်တွေ့စုကွေးပြီး အလှန်မှာ ဖျတ်ခနဲ ဆိုလူ မျက်နှာကို ရွှေရုပ် မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟင်”

ရွှေရုပ် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားကာ ပါးစပ်က အသံလေး တောင် လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားခဲ့သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဖြန့်ဖတ်နေသည့် ဂျာနယ်စာရွက်ကို ကျော်ကာ ရွှေရုပ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။

မျက်ခုံးစိမ်း တန်းတန်းတွေအောက်က စူးရှတောက်ပသော

မျက်ဝန်းတွေကို ရွှေရုပ် အသေအချာ မြင်လိုက်သည်။

သားမာညိုဖွဲ့

ကိုကို ဘုန်းစကြာ။

ရွှေရုပ် နှုတ်က အသံထွက် ရွတ်ဆိုလိုက်တာ မဟုတ်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေတော့ လှုပ်ခတ်သွားခဲ့မှာ သေချာသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှာပဲ မြင်ဖူးထားသော ပုံရိပ်ပေမယ့် ရွှေရုပ် အသေ အချာကို မှတ်မိနေခဲ့ပါသည်။

အံ့ဩစိတ်၊ ဝမ်းသာစိတ်တွေနှင့် ရွှေရုပ် ရင်လေးတွေ တလှုပ် ထုပ် ခုန်နေခဲ့သည်။ ကိုကို ဘုန်းစကြာကတော့ ဂျာနယ်ကို အသား မ အင်ပြီး ဆက်ဖတ်နေ၏။

ရွှေရုပ် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သံသယဝင်သွားမိတာလည်း အမှန်။

သူ ကိုကို ဘုန်းစကြာမှ ဟုတ်ခဲ့လား။ လူတွေ နာမည်တူ နေပြီး ကြံ့ဆုံလိုက်ရတာလား။ သေချာအောင် ရွှေရုပ် မော့ဟိုက်ချင်ပေ မည် အနှောင့်အယှက် ပေးမိသလို ဖြစ်မှာလည်း စိုးမိသည်။

ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတာပေမယ့် ဓာတ်ပုံထဲက ကိုကိုဘုန်းစကြာ နှင့် တထေရာတည်း တူနေတာတော့ သေချာသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကို ဘုန်းစကြာ က မြန်မာပြည်မှာ နေတာမဟုတ်။

နယူးဇီလန်မှာ ရှိနေတဲ့သူ ဆိုတော့။

အတွေးတွေနှင့် ရွှေရုပ် စိတ်တွေ လှုပ်ခတ်နေတာကို သူက

တော့ လုံးဝ သိပ္ပံပေါ့ပါ။

ထိုစဉ်မှာပဲ သူ ဂျာနယ်ကို ခေါက်သိမ်းကာ 'ပေါင်ပေါ်တင် လိုက်တာနဲ့ မျက်နှာကို ရွှေရုပ် ထင်ရှားစွာ မြင်လိုက်ရပါသည်။

မတုံ့မရှည် ဆံပင်တွေကို သေသေသပ်သပ် ဖိသင်ထားသော သူ့မျက်နှာကို ရွှေရုပ် မမှိတ်မသုန် အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။

ပြေပြစ်သော နဖူးနှင့် မျက်ခုံးတွေက စိမ်းဖန်နေသည်။ မျက် နက်ဝန်းတွေရဲ့ တောက်ပ စူးရှမှုက ရွှေရုပ် တွေထားသော ဓာတ်ပုံ ထဲက အတိုင်းပါပဲ။

ပေါ်လွင်သော နှာတံက ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်ရှိ၏။ ပန်းရောင် သမ်းနေတဲ့ နှုတ်ခမ်း ပြည့်ပြည့်က ဖြူသည်ဆိုကာထက် ဝင်းညက် နေသော အသားရောင်ကြောင့် ထင်ပေါ်နေသည်။

ဓာတ်ပုံဆဲမှာထက် ဆံပင်တွေ တိုသွားတာကလွဲလျှင် ကိုကို ဘုန်းကြော့ ဟုပဲ ရွှေရုပ် ယုံကြည်မိသည်။

ခက်သည်က ရွှေရုပ် အကဲခတ်ပြီး ကြည့်ရှုနေတာကို သူ့လုံးဝ သိပ္ပံ မရဘဲ ပြတင်းတံခါး အပြင်ကို ငေးနေသည်။ စိမ်းမြမြ မုတ်ဆိတ် ပါးသိုင်းရာတွေကြောင့် ကိုကို အသွင်က ပိုပြီးယောက်ျားပီသ ခန့်ထည် နေသည် ထင်မိ၏။

ရုတ်တရက် ပြတင်းတံခါး အပြင်မှ မြင်ကွင်းတွေကို အကြည့်

ရှင်သိမ်းကာ ရွှေရုပ် ဘက်ကို ဦးလှည့်လာ၏။

စူးစူးစိုက်စိုက် ငေးကြည့်နေသော ရွှေရုပ်ကို သတိထားမိသွား သော မျက်ခုံးတန်းတွေ စုကန့်သွားသည်။

ရွှေရုပ်ကတော့ ခင်မင်နှစ်လိုစွာနှင့် ပြုံးပြမိ၏။ ဒါပေမယ့် သူ့ နှုတ်ခမ်းတွေက ပိုမိုစူးရှသွားတာက လွဲ၍ နှုတ်ခမ်းတွေမှာ အရယ်အပြုံး ထင်းစင်နေသည်။

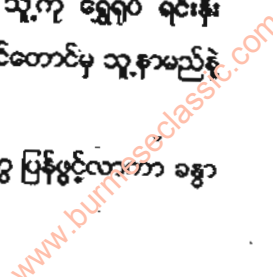
ရွှေရုပ် အပြုံးတွေကို အသိအမှတ်လေးတောင် မပြုဘဲ ချက် နှင်း ပြန်ရှောင်တိမ်းသွား၏။

ခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်လျော့ချမှီကာ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ဝတ္ထုမဲ့ နှင်း ရွှေရုပ် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသွား ပိတာအမှန်း။

ရွှေရုပ် သိပ်ပြီး တွေ့ချင်နေတဲ့ ကိုကို ဘုန်းကြော့ မဟုတ်လို နှင်း ထား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသိအမှတ်ပြု အပြုံးလေးတော့ တုံ့ပြန်ခင် နှင်း တစ်ခရီးတည်း သွားကြရမည့် ခရီးဖော်တွေပဲလေ။

ထိုင်ခုံမှာ ခေါင်းတင်ပြီး မှိန်းနေတဲ့ သူ့ကို ရွှေရုပ် ရင်းနှီး နှင်း ချင်လိုက်တာ ရွှေရုပ်ရဲ့ ကိုကို မဟုတ်ခဲ့ရင်တောင်မှ သူ့နာမည်နဲ့ နှင်း အကြောင်းတွေကို သိခွင့်ရချင်သည်။

တခဏကြာတော့ သူ့မျက်စဉ်းဝန်းတွေ ပြန်ဖွင့်လာတာ ခန္ဓာ နှင်းကို မတ်မတ် ပြန်ထိုင်သည်။

ဖျတ်ဝန်းတွေက ရွှေရုပ် ကို တစ်ချက်လေးတောင် လှည့်မ
ကြည့်တော့တာမို့ ရွှေရုပ် နှုတ်ဆက်ရခက်ခက် ဖြစ်နေ၏။

ထိုင်ခုံက ထရပ်ပြီး စင်ပေါ်က ခရီးဆောင်အိတ်ကို ယူကာ
တစ်ခုံတစ်ခုံကို ရှာဖွေနေ၏။

အိတ်ထဲက ပြန်ထွက်လာသည့် သူ့လက်ထဲမှာ စာအုပ်တစ်
အုပ်ပါလာသည်။

ဒုက္ခပဲ တစ်ချိန်လုံး စာအုပ်ဖတ်နေတော့မည် ထင်သည်။
ရွှေရုပ် ရင်းနှီးခွင့်ရအောင် ဘယ်လို ကြံစည်ရပါမလဲ။

တွေးရင်း ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်တာ ကော်ဖီအပြည့် ဖျော်
ထည့်လာသော ဓာတ်ဘူးကို ဖြစ်သည်။ ရွှေရုပ် အလွယ်တကူ ယူနိုင်
အောင် နံဘေးက ထိုင်ခုံပေါ်မှာပဲ တင်ထားတာ ဖြစ်၏။

ဓာတ်ဘူး လေးကိုထုတ် ဖိုက်တာ ခွက်ကလေးယူကာ ကော်ဖီ
တွေကို ရွှေရုပ် ငဲ့ထည့်သည်။

“အန်ကယ် ကော်ဖီ သောက်ပါဦး”

သူနံဘေးက လူကြီးကို အရင်ဆုံး ရွှေရုပ် မိတ်ဖွဲ့ ဖိတ်ခေါ်
သည်။

“သောက် သောက် တူမကြီး”

“ကော်ဖီတွေ အများကြီး ပါပါတယ် အန်ကယ်ရဲ့ သောက်ပါ

နား၊ ဟောဒီမှာ မှန်တွေလည်း ယူစားပါ”

ရွှေရုပ် ကော်ဖီခွက်ကို ကမ်းပေးရင်း ပြောတော့ လူကြီး
ကြီးရမှာ အားနာသွားပုံနှင့် လှမ်းယူပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုသည်။

ရွှေရုပ် ဒုတိယခွက်ထဲကို ကော်ဖီငဲ့ထည့်ပြီး စာဖတ်နေသော
သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်သည်။

“ကိုကြီး ကော်ဖီလေး သုံးဆောင်ပါဦး”

ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ကာ သူ ခေါင်းရင်းပြသည်။ ရွှေရုပ်
အလေးကို အခွေးထွေးဆုံး ပြုပြင်နေပေမယ့် သူ့ဆီက အပြေးတွေက

အပြေးလွန်းနေခဲ့သည်။

“သောက်ပါ ကိုကြီးရဲ့ ခရီးဖော်တွေကိုပါ ကျွေးမွေးချင်လို့

ရွှေရုပ် အများကြီးထည့်လာတာ”

“ကိုယ် ကော်ဖီမကြိုက်ဘူး ကျေးဇူးပါပဲ”

အသံတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အပြတ်သားဆုံးငြင်းကာ စာအုပ်
ပြန်ဖွဲ့ဖတ်နေတော့ ရွှေရုပ် ဘာမှ ထပ်ပြောခွင့် မသာခဲ့ပါ။

“သမီးက တစ်ယောက်တည်းလား ကွဲ့”

သူနံဘေးမှ လူကြီးကတော့ ရွှေရုပ်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးသွား
စကားတွေ ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ် ရွှေရုပ်တစ်ယောက်တည်းပါ ရွှေရုပ်ရဲ့

အနိကယ်က ထိုင်ခုံ နှစ်ခုံစာ ဝယ်ပေးလိုက်တာလေ။”

ရွှေရုပ်နှင့် လူကြီးတို့ စကားမောင်ဖွဲ့နေတာကို သူကတော့ လုံးဝ အာရုံဝင်စားဟန်မပြဘဲ စာအုပ်နှင့် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ရွှေရုပ် စကားပြောချင်တာ သူ။ ရွှေရုပ် ရင်းနှီးချင်တာ သူ ဖြစ်နေပေမယ့် ဘယ်လိုမှ စကားပြောခွင့် မရခဲ့ပါ။

စာအုပ် ဖတ်ပြီးစော့လည်း သူ ထိုင်ခုံမှာ ကျောမှိုကာ လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည် မျက်နှာပေါ် အုပ်မိုးလို့ အိပ်သွားခဲ့သည်။

ရွှေရုပ် ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ စိတ်ဓာတ်ကျသွားခဲ့သည်။

စကားစ ပြတ်သွားပြီး ဘာမှ မကြာလိုက် ခင်မှာဘဲ သူ့နဲ့ ဘေးက အနိကယ်ကြီးလည်း အိပ်စက်သွားခဲ့သည်။

ရွှေရုပ်တစ်ယောက်တည်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ထိုင်ခုံမှာ ငုတ်တုတ် ကလေး ကျန်ရစ်သည်။

ရထားတစ်တွဲလုံး ခုတ်မောင်းနေသော ရထားပေါ်မှာ တဖြည်း ဖြည်းနှင့် ရွှေရုပ် ပျင်းရိလာကာ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ဖျတ်ခနဲ ရွှေရုပ် လန့်နှိုးတော့ အရင်းဆုံး အကြည့်ရောက်မိ တာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ သူ့ဆီကို ဖြစ်သည်။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက နီးနေသည်မသိသော သူက ပြတင်း

တံခါးအပြင်က မြင်ကွင်းတွေကို တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးနေသည်။

“နီးပြီလား သမီး”

ရွှေရုပ်ကို ခုတ်ဆက်မေးလာသူက နံဘေးက အနိကယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူကတော့ တစ်ချက်လေးတောင် လှည့်မကြည့်ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ အနိကယ် ရွှေရုပ် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတာ”

“တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လိုက်တာ ကောင်းတယ် သမီး

အနိကယ် ကတော့ ကောင်းကောင်း တစ်ရေးရလိုက်တယ်”

လှုပ်ငန်း တာဝန်ကျရာ ရန်ကုန်နှင့် မိသားစုရှိရာ မန္တလေးသို့

အစ်လ တစ်ခေါက် အနည်းဆုံး ရောက်သည်ဆိုသော အနိကယ်ကြီးက ရွှေရုပ် ကို ခင်မင်ရင်းနှီးနေချေပြီ။

ရွှေရုပ် သန့်စင်ခန်း သွားကာ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင် ပြီး ပြန်ခဲ့တော့ အနိကယ်ကြီးက ပါလာသော ဒန်ပေါက်ထုပ်ကို ပြည်ကာ

သောက်နေသည်။

“ဟာ အနိကယ် စားနေပြီလား ရွှေရုပ်မှာ ဟင်းတွေအများ

ပြန်ပါလာတယ် သုံးလေးယောက်စာမကဘူး အဟင်း သူငယ်ချင်းက များကြီး ထည့်ပေးလိုက်တာ”

ရွှေရုပ် ပြောရင်း သုံးဆင့်ချိုင့်အပြည့် စမ်းစမ်း ကြော်လှော်

ချက်ပြုတ်ပေးလိုက်သော ဟင်းတွေကို ထုတ်သည်။

“ကိုကြီး ကိုကြီးလည်း ဝင်စားလိုက်ပါလားဟင်”

သူ့ကို ရွှေရုပ် ဖိတ်ခေါ်မိတော့ သူ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှည့်

ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ခါရမ်းပြု၏။

“အားမနာပါနဲ့ ကိုကြီးရဲ့ ထမင်းကော ဟင်းတွေပါ အများကြီး

ရှိတယ်”

ရွှေရုပ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖိတ်ခေါ်ပေးမယ့် သူက အားတုံအားနာ

တောင် တစ်ချက်မပြုံးဘဲ ထိုင်ခုံက ထရပ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ် ကိုယ် သူများတွေကျွေးတာ မစားတတ်ဘူး

မိန်းကလေး”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆိုကာ သူ လှည့်ထွက်သွားတော့ ရွှေရုပ် စိတ်

မကောင်း မျက်နှာလေးနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဒီသူငယ် တကယ်ဆက်ဆံရေး ညံ့ဖျင်းတဲ့ သူပဲ စောစောက

အန်ကယ် ဒန်ပေါက် စားပါဦး ဖိတ်တော့လည်း ဒီအတိုင်းပြောတယ်

လှူဆက်ဆံရေးကတော့ အတော်ဆိုတယ်ကွဲ့”

အန်ကယ်ကြီးက မှတ်ချက်ပြုသည်။ ရွှေရုပ် ဘာမှ တုံ့ပြန်

မဆိုမိတ် အန်ကယ်ကြီးနှင့်ပဲ ထမင်းစားလိုက်မိသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ရွှေရုပ် အတော်ပဲ ဝမ်းနည်းနေမိ၏။

ရွှေရုပ် သူ့ကို ခင်မင်ကျွမ်းဝင်မိတာ ကိုကိုဘုန်းစကြာနှင့်

ခွဲခရအောင် တူနေတာမို့ပါ။ ကိုကိုဘုန်းစကြာ ဖြစ်နေမလားလို့လည်း

ရွှေရုပ် သိချင်လှတာမို့ စကားပြောခွင့်ရအောင် ကြိုးစားနေမိခြင်းပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေက ရွှေရုပ်နှင့် မပတ်သက်ချင်

သည့်ပုံ ပြနေတော့လည်း

ရွှေရုပ် စိတ်မကောင်းစွာနှင့် သူ့ကို စကားမပြောမိအောင်

ကြိုးစားနေလိုက်ရ၏။

စားသောက်ခန်းက သူ ပြန်လာတော့လည်း ကပ်ယောက်တည်း

အဆင်တစ်အုပ်နှင့်ပဲ အချိန်ကုန်သည်။

ရွှေရုပ် ဘက်ကို ယောင်လို့တောင် တစ်ချက်မကြည့်တော့

ရွှေရုပ် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမိသလိုကို ခံစားရသည်။

သူဟာ ကိုကိုဘုန်းစကြာ လား။ မသေချာသေးတာတောင်

ရွှေရုပ် ရင်ထဲမှာ ခံစား ဝမ်းနည်း နေမိတာ။

အခုလို ရွှေရုပ်ကို မပတ်သက် မရင်းနှီးချင်သည့် သူက

ကိုကိုဘုန်းစကြာသာ ဖြစ်နေခဲ့လျှင်

ရွှေရုပ် ငိုမိမယ်ထင်ရဲ့။

အခန်း (၆)

မန္တလေး ဘူတာမှာ ရထားဆိုက်တော့ ရွှေရှပ်ကို လာကြိုနေ သည့် အန်ကယ် ဦးကံဆင့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သမီး အန်ကယ် ဒီမှာ”

ရွှေရှပ်အနီး အပြေးရောက်လာသော အန်ကယ် ဦးကံဆင့်ကို ခေါင်းညိတ် ပြုံးပြရင်း ရွှေရှပ် ဟိုဟိုသည်သည် မျက်လုံးကလေး ဝေ့ရှာဖွေနေတော့

“သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာရှာနေတာလဲကွဲ့”

ရွှေရှပ် ရှာဖွေနေတာ ကိုကိုဘုန်းစကြာနှင့် တူသည့်သူဟု ရွှေရှပ် မပြောဖြစ်တော့ပါ။ ခေါင်းကလေးကိုပဲ ခါရမ်းပြရင်း

“ဘယ်သူမှ မရှာပါဘူး အန်ကယ် ရထားပေါ်မှာတုန်းက ခင်မင်ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေပါ”

ရွှေရှပ် အရေးမကြီးသလိုလေး ပြောရင်း ပင့်သက်ခိုးကလေး နှိတ်မိသည်။ ရထားပေါ်မှ ဆင်းလျှင် ထိုလူကို ဘုန်းစကြာလားဟု မသိ ကြိမ်သေး၏။

ရွှေရှပ် ပြုံးပြတာကို ရှုတည်တည်ပြန်ကြည့်ပြီး ခရီးဆောင်အိတ် ခွဲတာ ရှေ့က ထွက်သွားတာမို့ မမေးဖြစ်လိုက်ပါ။

“လာ သမီး အန်ကယ် ကားက ဟောဟိုနားမှာ ရပ်ထား သာ”

ရွှေရှပ် လက်ထဲက အိတ်ကို လှမ်းယူဖို့ လက်ကမ်းနေသော အန်ကယ် ဦးကံဆင့်ကို ရွှေရှပ် လက်ကာတားရင်း

“ရတယ် အန်ကယ် အိတ်က သိပ်မလေးပါဘူး သမီး အဝတ် စားတွေပါလို့ သမီးဘာသာ သယ်ပါရစေ”

“ဒါဆို ဆွဲခြင်းလေး အန်ကယ် ယူခဲ့ပေးမယ်”

အစားအသောက်နှင့် ရေဘူး ဓာတ်တူးတွေပဲ ထည့်ထားတာမို့ ရွှေရှပ် လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အန်ကယ် ဦးကံဆင့် အနောက်က သို့လိုက်ခဲ့သည်။

မတွေ့တော့ဟု ထင်မှတ်ထားသော သူ့ကို တက္ကနီ တစ်စီး အနားမှာ ရွှေရှပ် တွေ့လိုက်သည်။

သူကလည်း ရွှေရှပ်တို့ကို လှမ်းမြင်သွားပုံပါပဲ။ လှမ်းရိုက်ကြည့်

ရွှေရုပ် ပြုပြင်ပလိုလို မင်သက်နေတုန်းမှာ သူက ရွှေရုပ်တို့ထံ
ဖြေလှမ်းကြားတွေနှင့် လျှောက်လာသည်။

ရွှေရုပ်ကို မှတ်မိသွားတာလား။ လာနှုတ်ဆက်တာလား။ ရွှေရုပ်
တွေ့ရေ ဖြစ်နေတုန်း။

“အန်ကယ်ဆင့်”

“ဟင် မောင်စကြာ”

အန်ကယ်ဦးကံဆင့် မယုံနိုင်သလို တာအံ့တကြဲနှင့် မင်သက်နေ
တာ အတော်ကြာသည်။ ရွှေရုပ်လည်း မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်လို့
မိစပ်ကလေး အဟောင်းသား ဖြစ်နေမည်မှာ သေချာ၏။

သူနဲ့ အန်ကယ်နှင့် သိနေသည်ပေါ့။ ပြီးတော့ အန်ကယ်
နှုတ်က ရွတ်ဆိုလိုက်တဲ့ သူ့အပည် စကြာတဲ့။

ဒါဆို ကိုကိုဘုန်းစကြာပဲပေါ့။

“မောင် မောင်စကြာ ဘယ်တုန်းက မန္တလေး ရောက်နေတာ
လဲ အန်ကယ်ကို မင်းပြောတော့ နောက်တစ်ပတ်လောက်မှ ရောက်မယ်
ဆို”

“ကျွန်တော် မြန်မာပြည် ရောက်နေတာ ဆယ်ရက်လောက်
ရှိပြီ မန္တလေးကို အခုရထားနဲ့ ပါလာတာပါ။ ရန်ကုန်မှာ ကိစ္စရှိလို့ နေ

တော”

“ဟာကွာ မင်းနယ် ဖုန်းဆက်သင့်တာပေါ့”

“ဆောရီး အန်ကယ်ဆင့် ရောက်မယ့်ရက် ပြောထားပြီးမှ
ကြိုရောက်နေတော့ တမင်ဖုန်းမဆက်ဘဲ နေလိုက်တာပါ။ ချက်ချင်းလည်း
မန္တလေးကို မလာနိုင်သေးလို့ပါ”

သူဆိုတော့ ဦးကံဆင့် ခွင့်လွှတ်နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

ပြီးမှ ရွှေရုပ်ကို သတိရသွားဟန်နှင့် လှည့်ကြည့်ရင်း

“မောင်စကြာ သူက ရွှေရုပ်ကလေး လေ”

ဦးကံဆင့် ပြောမှ သူ ရွှေရုပ်ကို လှည့်ကြည့် ခေါင်းညိတ်ရင်း

“နာမည်က အခု အန်ကယ် ပြောမှသိတယ် ရထားပေါ်မှာ
ဆော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် အတူထိုင် ပါလာတာပါ”

“ဟေ ဟုတ်လား သမီး”

ဦးကံဆင့် ရွှေရုပ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မေးသည်။ ရွှေရုပ်
ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြရင်း

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ် ကိုကိုဘုန်းစကြာကို မြင်ရုံနဲ့ ရွှေရုပ်
သိတယ်”

“ဟင် ဘယ်လို မင်းလေးက ကိုယ့်ကို သိတယ် ဟုတ်လား”
မျက်ခုံး စိမ်းစိမ်းတွေ စုကူပြီး သူမေးတော့ ရွှေရုပ် ခေါင်း

“သိင်္ခါထယ် ကိုကိုရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ရွှေရုပ် မြင်ဖူးထားတာပဲ”
 “ဟုတ်တယ် မောင်စကြာ မင်း ဟိုကထည့်ပြီး ပေးလိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ မင်းဓာတ်ပုံ ပါလာဖူးတယ်၊ ရွှေရုပ် လုပ်ချင်တယ် ဆိုလို့ အန်ကယ် ပေးထားတာကွ”

သည်တော့မှ သူ မျက်ခုံးတွေ ပြေလျော့သွားကာ ခေါင်းညိတ် သည်။ ရွှေရုပ်ကိုတော့ စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်နေဆဲ။

“ကိုကို ဓာတ်ပုံကို ရွှေရုပ် ရထားတာကြာပြီ၊ ဒါကြောင့် ရထားပေါ်မှာ ကတည်းက ကိုကိုနဲ့ တူလိုက်တာမျိုးပဲ အံ့ဩသွား တာ”

“ဖြစ်ရမယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေးဖြစ်လိုက်ရင် အဲဒီကတည်းက ကိုယ်တို့ သိကြပြီပေါ့ကွာ”

အခုတော့လည်း ကိုကိုမျက်နှာက ပျော့ပြောင်းပြီး ခင်မင်စရာ ကောင်းနေသည်။ ရထားပေါ်မှာတုန်းကနှင့် ဘယ်လိုမှ မတူ။

“ရွှေရုပ် မေးချင်လို့ ကိုကိုကို ခင်မင်အောင် မိတ်ဖွဲ့နေတာ ပေါ့ ကိုကိုက တည်တည်တဲတဲကြီးဆိုတော့ ရွှေရုပ် မမေးခဲ့တော့ဘူးလေ”

ရွှေရုပ် စကားကြောင့် ကိုကို ပြုံးသည်။ ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရ သော ကိုကို အပြုံးပါပဲ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာလည်း ရှုတည်တည်။ ရထားပေါ်

လည်း ကိုကိုအပြုံးကို ရွှေရုပ် မမြင်ခဲ့ရပါ။

“ဆောရီးကွာ ကိုယ်က ဒီလိုပဲ နေတတ်လို့ကွ မင်းကိုမမြင် တော့ ဘယ်သိမှာလဲ”

“ဖြစ်ရမယ် အေး ငါကလည်း သမီး ရွှေရုပ် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ကာက မင်းဆီ ပို့ပေးထားသင့်တာကွ”

အန်ကယ် ဦးကံဆင့်က ဝင်ပြောသည်။ ရွှေရုပ်ကတော့ ကိုကို မျက်နှာကို အခုမှပဲ အသေအချာ အကဲခတ်ကြည့်နေမိတော့၏။

ရှင်းသန့်သော မျက်နှာက ဓာတ်ပုံထဲကထက် နုနေသလို ကိုကိုရဲ့ အရပ်အမောင်းကြီးကလည်း မြင့်မားလိုက်တာ။

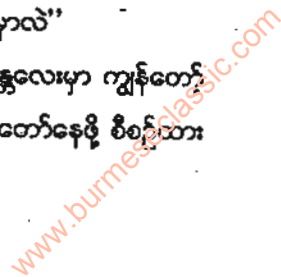
ရွှေရုပ် ပိုလို့ ဝမ်းသာကြည်နူးနေမိတာ ကိုကိုရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ရွှေရုပ်ကို နှစ်လိုခင်မင်စွာ ရိုနေတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏။

“ကဲ မောင်စကြာ မင်းအန်ကယ် အိမ်လိုက်ခဲ့ကွာ”

“မဖြစ်သေးဘူး အန်ကယ်ဆင့် ကျွန်တော့်မှာ ကိစ္စလေးတွေ မြားတယ်”

“ဟင် ဒါဆို မင်းက ဘယ်မှာ တည်းမှာလဲ”

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ အန်ကယ်ဆင့် မန္တလေးမှာ ကျွန်တော့် နယ်ချင်းရှိတယ် သူပိုင်တဲ့ ခြံနဲ့တိုက်မှာ ကျွန်တော်နေဖို့ စီစဉ်ထား တယ် ကြိုက်သလိုနေလို့ ရပါတယ်”

ကိုကို စကားကြောင့် ရွှေရုပ် မျက်နှာလေး ညှိုးသွားခဲ့၏။
ကိုကိုက ရွှေရုပ်တို့နှင့် အတူနေမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့လား။

“ကိုကို ရွှေရုပ်ဆီ မလာတော့ဘူးလား ဟင် ရွှေရုပ် ကိုကိုကို သိပ်တွေ့ချင်နေခဲ့တာ ရွှေရုပ် အမြဲတမ်း ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာ တစ်ခုရှိ တယ် ရွှေရုပ်မှာ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိနေတယ်လို့”

ရွှေရုပ် ရင်ထဲက ခုံစားချက်အတိုင်း ဆိုမိတော့ ကိုကို ရွှေရုပ် ကို စူးစူးနှစ်နှစ်လေး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ် ပြုံးရင်း

“ကိုယ်လာမှာပါ ရွှေရုပ်ကလေး မနက်ဖြန်မဟုတ်ရင် သဘက် ခါတော့ရောက်မယ်”

မရေမရာ ကိုကို စကားကြောင့် ရွှေရုပ် နှစ်ရက်လောက်တော့ မျှော်ရဦးမှာ သေကာသည်။

“အင်း မင်းအလုပ်ကိစ္စ ရှိနေရင်လည်း လုပ်ပါဦး မောင်စကြာ ဒီနှစ်ရက်အတွင်းတော့ လာခဲ့ပါ အန်ကယ်တို့ မျှော်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်ဆင့် ကျွန်တော်သွားမယ် တက္ကစီက ငှားပြီးနေပြီ ရွှေရုပ်ကလေး ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုဦး”

နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုကို လှည့်ထွက်သွားတော့ ရွှေရုပ် ရင်ထဲ ကြည့်နေမိဆဲ။

ကိုကို ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် တက္ကစီကားဆီ လျှောက်သွား နှိတ်ဆက်မိသည်။

ရွှေရုပ်တို့ဆီ တစ်ချက်လှည့် အကြည့်မှာ ရွှေရုပ်လက်ကာ ပြ နှုတ်ဆက်မိသည်။ ကိုကို ခေါင်းကလေးညိတ် လက်ပြသွားခဲ့၏။

“သွားစို့ သမီး မောင်စကြာ နှစ်ရက်အတွင်းတော့ ရောက်လာ မယ်”

အန်ကယ် ဦးကံဆင့် စကားကို ရွှေရုပ် ခေါင်းကလေးညိတ်ပြ မိသည်။

ရွှေရုပ် ရင်ထဲမှာ မျှော်နေမိတာတော့ အသေအချာ။ ရွှေရုပ် မြင်ချင်တွေ့ချင်လှတဲ့ ကိုကိုတုန်းစကြာနှင့် တကယ်ကို

တွေ့ခဲ့ရပြီပေါ့။ ကိုကိုရယ် နေ့စဉ်တိုင်း ရွှေရုပ် တောင်းဆိုမိတဲ့ ဆုဟောင်း

ပြည့်ခဲ့ပြီလေ။

ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ်ဆီကို ဒီအရွယ်ထိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ကိုကို
အနုပညာက စာလေးတစ်စောင် မရေးခဲ့တာတော့ ရွှေရုပ် ဝမ်းနည်းမိတာ
အများနိုး

ရွှေရုပ် သတ်မှတ်သလို ကိုကို မသတ်မှတ်တာလား။ မနေ့က
အဘွား ကိုကို မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရွှေရုပ်ကို ခင်မင်သည့် အရိပ်တွေ
ဆင်နေသည်ဟု ရွှေရုပ် ယုံသည်။

အတွေးစတွေကို ဖြတ်ကာ ရွှေရုပ် ခုတင်ပေါ်က လူးလဲထ
ထိုင်သည်။

စားပွဲပေါ်က နာရီကို ကြည့်တော့ ခြောက်နာရီကျော် စလေးပဲ
ကျန်သေး။ ညက အိပ်မပျော်ပေမယ့် ရွှေရုပ် စောစောနိုးတတ်တာ အ
တွေး ဖြစ်နေပြီလေ။

အန်ကယ် ဦးကံဆင့်ရဲ့ အိမ်ကြီးက ရွှေရုပ်နှင့် စိမ်းသက်နေ
တာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ နွေကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ရွှေရုပ် ရောက်တတ်
တတ် နေရပဲလေ။

ရွှေရုပ် အတွက် သတ်မှတ်ပေးထားသော သည်အိမ်ခန်းလေးက
အနုပညာ ပိုပြီး နွေးထွေးနေသလို ရှိသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ မှန်ဘောင်လေးသွင်းကာ တင်ထားသော ဓာတ်
ပုံကို ဘုန်းစကြာကို ရွှေရုပ် ပြုံးပြမိသည်။

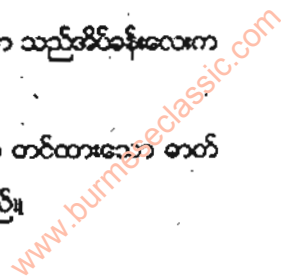
အခန်း (၇)

ညက တစ်ညလုံး ရွှေရုပ် အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ ကိုကိုနှင့် ဆုံချင်
သော ဆန္ဒသည် ရွှေရုပ် အတွက် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သော အိပ်မက်
အဖြစ်ပဲ ရှိခဲ့သည်။

ရွှေရုပ်ရဲ့ မွေးစားပေပေ ဦးလှမွန်ရဲ့သား ဘုန်းစကြာဆိုတာ
ရွှေရုပ်ရဲ့ အစ်ကို ရင်းချာလို့ပဲ ရွှေရုပ် စိတ်က အပြဲသတ်မှတ် ထားခဲ့တာ
ပါ။

နယူးစီလန်မှာ ရောက်နေတဲ့ ကိုကိုနှင့် ဆုံဖို့ဆိုသည်က ရွှေရုပ်
အတွက် စိတ်ကူးအိပ်မက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရွှေရုပ် မထင်မှတ်ဘဲ ဓာတ်ပုံထဲမှာသာ ပြင်းဘူးသည် ကိုကို
သည် ခုတော့ ရွှေရုပ် ရှေ့မှောက်ကို ရောက်နေခဲ့ပြီ။

ပြီးမှ ရေချိုးခန်းသက် လှမ်းခဲ့ကာ ကိုယ်လက် သန့်စင်သည်။
အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ညဝတ်ဂါဝန် ပါးလေးကို လဲလှယ်ပြီး
စားနပ်ရိက္ခာလေးတွေ ပါသော အပြာနုရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့်ပဲ အခန်းထဲ
က ထွက်ခဲ့သည်။

“ကလေး နိုးပြီလား အခုပဲ ဒေါ်နီ လာနိုးတော့မလို့”

“နိုးပြီ ဒေါ်နီ အနီကယ်နဲ့ ကြီးကြီးကောဟင်”

“ကိုကြီးဆင့်က ကော်ဖီပိုင်းမှာ သမီးကို စောင့်နေတယ်၊ မမရင်
က ကော်ဖီပိုင်းမှ မဆင်းတတ်ဘဲ”

ဒေါ်နီပြောမှ ရွှေရုပ် သတိရသွားမိ၏။ ကြီးကြီး ဒေါ်သိမ်းရင်
က ထသွားထလာ လွယ်တာ မဟုတ်တော့ ကော်ဖီပိုင်းကို ဆင်း
မလာတတ်ပါ။

သူမ အခန်းထဲ ပို့ပေးတတ်ရသည်ပဲ။

“မမရင်လည်း နိုးနေပါပြီ၊ ဒေါ်နီ ကော်ဖီသွားပို့ လိုက်မယ်
ကိုကြီးဆင့်နဲ့ သမီး စကားပြောလိုက်ပေါ့”

သည်အိမ်ကြီးမှာ ထမင်းချက် တာဝန်ယူထားရသော ဒေါ်နီက
ရွှေရုပ်ကိုတော့ ခင်မင်ပါသည်။ နွေကျောင်းပိတ်ရက် လာလည်တိုင်း
ရွှေရုပ် အတွက် အဖော်က ဒေါ်နီပဲလေ။

ဒေါ်နီနှင့်ပဲ စကားတွေပြော မိမိထဲမှာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတတ်

သည် ရွှေရုပ်ကို ဒေါ်နီက ချစ်ခင်သည်။
ကော်ဖီပိုင်းကို ရောက်တော့ အနီကယ် ဦးကံဆင့်က ပြုံးပြ
နှုတ်ဆက်ရင်း

“ထိုင် သမီး ညက အိပ်ပျော်ခဲ့လား”

“သိပ် သိပ် မပျော်ဘူး အနီကယ် ဟိုတွေ့ သည်တွေ့ တွေး
နေလို့ပါ”

“အိပ်ရာပြောင်းစ ဆိုတော့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ သမီး ဘာမှ
အားမနာစရာ မရှိဘူးနော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အနီကယ်၊ ရွှေရုပ် အိပ်မပျော်တာ ကိုကိုနဲ့
ချော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆိုမိတာကြောင့်လည်း ပါ ပါတယ်”

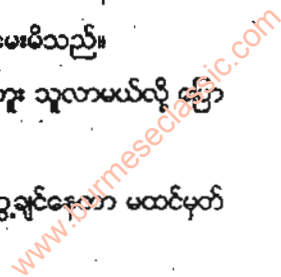
ဦးကံဆင့် နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်ရင်း

“အင်း မောင်စကြာ ရောက်လာမှာကို သမီး ဒီရောက်မှ
အနီကယ် ပြောပြမလို့ကွ သူက မထင်မှတ်ဘဲ စောပြီးရောက်လာတာ”

“ကိုကို ပြန်မှာပြည်ကို ခဏလာတာလား အနီကယ်”
ရွှေရုပ် အသိချင်ဆုံး မေးခွန်းကိုပဲ မေးမိသည်။

“အနီကယ် အသေအချာ မသိသေးဘူး သူလာမယ်လို့ ပြော
အသိ သမီးနဲ့ တွေ့ချင်တာလည်း ရှိတယ်တဲ့”

“ရွှေရုပ် ကလည်း ကိုကိုနဲ့ အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ မထင်မှတ်

ဘဲ ဆုံလိုက်ရတော့ ပြောမပြုတတ်အောင်ဘဲ”

“သူ ဒီနှစ်ရက်အတွင်း လာမယ်လို့ သမီးကို ကတိပေးခဲ့တာ ပဲလေ ရောက်လာမှာပါ အန်ကယ် အထင်တော့ သမီးနဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စ တွေ ပြောစရာရှိတယ် ထင်တယ်”

“ရှင် လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ ဟုတ်လား”

ရွှေရုပ် တကယ်ပဲ နားမလည်နိုင်စွာ မေးမိသည်။ ဦးကံဆင့် က ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ လက်ကျန်ကော်ဖီကို မော့သောက်၏။
ပြီးမှ

“သမီး ဖေဖေနဲ့ မောင်စကြာ အဖေက ပါတနာတွေလေ သမီး ဖေဖေရဲ့ လုပ်ငန်းအကျိုးကို ကိုလှမွန် ဆက်တာဝန်ယူ ပေးထား တယ်။ ကိုလှမွန် မရှိတော့ မောင်စကြာကို လွှဲခဲ့မှာပေါ့။ သူလာတာ အဲဒီကိစ္စတွေလို့ ယူဆရတာပဲ”

ရွှေရုပ် စိတ်ကလေး ရှုပ်ထွေး ညစ်ညူးသွားမိသည်။ ရွှေရုပ် ကိုကိုနှင့် တွေ့ချင်တာ အဲဒါတွေကြောင့် မဟုတ်ပါ။ အထီးကျန်တဲ့ ရွှေရုပ်ဘဝမှာ အားကိုးတွယ်တာစရာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို ပြန်ဆုံ ချင်တာကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ရွှေရုပ် အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး အန်ကယ်။ သိလည်း မသိပါဘူး။ ရွှေရုပ် ကိုကိုနဲ့ ဆုံချင်တာပါ”

ရွှေရုပ် စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ဦးကံမြင့် အတန်ကြာ ငေးမော စိုက်ကြည့်နေ၏။

“အင်း သမီးလေး စိတ်ကို အန်ကယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီး ဖေဖေ စိစဉ်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေ ရှိခဲသေးတယ်လေ”

ရွှေရုပ် စိတ်တွေ ပိုနိမ့်စွာ ထွေး ချင်လာသည်။ အန်ကယ်ဆီမှာ အင်ကြောင်းထပ် ဓာတ်ပြားကြီးကို နားထောင်ရဦးမှာ သိနေ၏။

“အခု သမီးအသက် နှစ်ဆယ်ရှိပြီ မကြာခင် နှစ်ဆယ်တစ်နှစ် ကြည့်မယ်လေ။ အဲဒီအချိန်ကျရင် အန်ကယ်က သမီးဖေဖေ မှာခဲ့တဲ့ အတိုင်း အဓမ္မတွေ လွှဲပေးရမယ်။ အဲဒီကာလ မတိုင်ခင် သမီးကို အောင်ရှောက်ရမှာလည်း အန်ကယ်ရဲ့ တာဝန်ပဲ သမီး”

“အဲဒါတွေ ထားပါဦး အန်ကယ် ကိုကို ဒီနေ့ လာမယ်ထင် သေးနော်”

ရွှေရုပ် တမင် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းကာ မေးသည်။
“အဲဒီနှစ်စရာကောင်းတဲ့ စကားတွေကို မကြားချင်ပါ။ ရွှေရုပ် လိုချင်တာ တွေ ခနဲတွေမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

“မောင်စကြာ လာမယ်လို့ တထစ်ချ မမျှော်ခဲ့ဦး သမီး။ သူ့ဘဝ အဆုတ်အတွင်း ပြောထားပုံထောက်ရင် ဒီနေ့လာမယ် မထင်ဘူး အဲဒါကို ပြန်တော့ ရောက်မယ်ထင်တယ်”

ရွှေရုပ် ရင်မောသွားမိသည်။

အန်ကယ် ဦးကံဆင့် ထင်မြင်ချက် ပေးသွားပေမယ့် ရွှေရုပ်
ထိုနေ့က ကိုကိုကို မျှော်မိတာ တစ်နေ့ကုန်။

ဒါပေမဲ့ ညနေသာ စောင်းသွားသည် ကိုကို အရိပ်ကို မမြင်
ခဲ့ပါ။ အန်ကယ် ဦးကံဆင့် ပြန်လာတော့ ပြောသည်။

ကိုကို ဖုန်းဆက်သည်တဲ့။ မနက်ဖြန်မှ ရွှေရုပ်ဆီ သူလာနိုင်မည်

တဲ့လေ။

ကိုကိုရယ်၊ ရွှေရုပ်အတွက် ကိုကိုမှာ အချိန်တွေရှားပါးနေခဲ့

သလားဟင်။

ရွှေရုပ် ဝမ်းနည်းလိုက်တာ။

အခန်း (၈)

နောက်တစ်နေ့မှာလည်း ကိုကိုကို ရွှေရုပ် မနက်ကတည်းက
မျှော်နေမိသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကိုကို ရောက်မလာခဲ့ပါ။

နေ့လည်ခင်းမှာလည်း ကိုကိုကို ရွှေရုပ် ငြိတ်အထိ ဆင်းကာ
မျှော်မိသည်။ အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသလို ရွှေရုပ်လည်း
နည်းနည်းလေးတွေတောင် ရစ်ဝိုင်းချင်လာသည်။

ရွှေရုပ် အပေါ်မှာ ကိုကို အလေးမထားတာလား။

ကိုကို မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်လာတာ ရွှေရုပ်အတွက်ဟု
အန်ကယ် ပြောခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ရတာ ကိုကိုမှာ အလုပ်
အကဲအတွက် ရှုပ်ထွေးနေသည်ပုံ ဖြစ်နေသည်။

ကိုကို အရိပ်ကို မျှော်ရင်း ရွှေရုပ် ဝမ်းနည်းပျက်စည်လေး

တွေတောင် စို့ချင်လာသည်။

တစ်ဖုံဖုံ တွေးရင်း ရွှေရုပ် နားလည်ခံစားလာမိတာက ရွှေရုပ် နှင့် ပတ်သက်ပြီး အားလုံးက တာဝန်ဝတ္တရားတစ်ခုလို လုပ်ဆောင် နေခဲ့သည်လား။

ရွှေရုပ် ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ကြဘူး လား။ အန်ကယ်သည်လည်း ရွှေရုပ်ရဲ့ အမွေကိစ္စတွေ အတွက်ပဲ ရွှေရုပ် ကို စောင့်ရှောက်နေခဲ့တာ ထင်သည်။

ကိုကိုသည်လည်း ရွှေရုပ်ဆီ ရောက်လာတာက ရွှေရုပ် စိတ် ထဲက ထင်မှတ်ထားသလို ရွှေရုပ်ကို ခင်မင်တွယ်တာကြောင့် မဟုတ် ဘူး ထင်၏။ ရွှေရုပ် ဘဝက တကယ့်ကို အထီးကျန်ပါပဲ။

ညနေ လေးနာရီ ထိုးလုခါနီးအထိ ကိုကို ရောက်မလာတော့ ရွှေရုပ် စိတ်ကလေးလျော့ကာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ ပြင်သည်။ ထိုအခိုက်မှာ ပဲ ကားကလေးတစ်စီး ခြံထဲကို မောင်းဝင်လာတာ မြင်၏။

အန်ကယ်ရဲ့ ကားလေး မဟုတ်တာ သေချာသည်။

နက်ပြာရောင် ပါရာဒိုကားလေးက ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထိုးရပ် သည်။ အသံပတ်ထားသည့် မှန်တံခါးတွေ လျှောခနဲ ပွင့်သွားတော့ ကိုကိုရဲ့ မျက်နှာကို ရွှေရုပ် မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ဟင် ကိုကို”

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကိုကိုဆင်းလာသည်။ နက်ပြာရောင် စပိုရုပ် ကိုကိုနှင့် တောင်းတီကလည်း အနက်ရောင်မို့ ကိုကိုအသွင်က ထင်း နေသည်။

ဖြူပင်းနေသော အသားအရည်က ပိုလို့ ပေါ်လွင်စေ၏။

ရွှေရုပ် အနားထိ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာပြီးရပ်တော့ ကိုကိုအလွန်းသော ကိုကို အရပ်အမောင်းကြီးကြောင့် ရွှေရုပ် မော့ကြည့် နေသည်။

“ရွှေရုပ် ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတာပေါ့လေ”

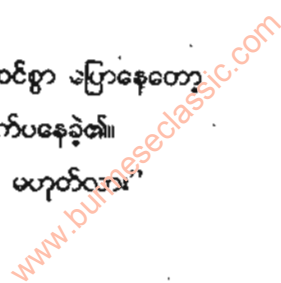
“မဟုတ်ဘူး မနက်ကတည်းက ကိုကိုကိုမျှော်နေတာ ကိုကို တော့ဘူး ထင်လို့”

ရွှေရုပ် မျက်နှာကလေး ဝင်းပကြည့်လင်နေတာကိုပဲ ကိုကို ကြည့်မှာပါ။ တကယ်လည်း စောစောက ဂိမ့်မဲ့ မျက်နှာကလေးနှင့် ရွှေရုပ် တခြားစီလေ။

“ကိုယ်လာမှာပေါ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းနဲ့ ကိစ္စတွေ မပြတ်သေးလို့ ခြံနည်း နောက်ကျသွားတာပါကွ”

ကိုကို နှုတ်က ရွှေရုပ်ကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ ပြောနေတော့ ရွှေရုပ် ဝမ်းသာမှုနှင့် မျက်ဝန်းလေးတွေ တောက်ပနေခဲ့၏။

“အန်ကယ်ဆင့် ပြန်မရောက်သေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း မရောက်သေးဘူး ကိုကို”

“ရွှေရုပ်ကို ကိုကိုလာခေါ်တာ ညနေစာ လိုက်ကျွေးမလို ရွှေရုပ်ကလေး လိုက်နိုင်မလား”

ရွှေရုပ် ခေါင်းကလေးတွေ ပုတ်သင်ညှိလေး တစ်ကောင်လို ညိတ်သည်။ ကိုကို ကျွေးမွေးတာကို စားချင်တာထက် ကိုကို ရောက်လာလို့ ရွှေရုပ် ပျော်နေတာအမှန်။

“ဒါဆို ရွှေရုပ် ရေခိုးချိုး ပြင်ဆင်လိုက်လေ ကိုကို ဧည့်ခန်းထဲက စောင့်နေမယ်”

“အင်း ကြီးကြီးနဲ့ စကားပြောရင်း ခဏလေးစောင့်ပါ ရွှေရုပ် မကြာစေရပါဘူးနော် ကိုကို”

ကိုကို မျက်နှာလေး တွေခနဲ အလိုမကျ ဖြစ်သွားတာကြောင့်လည်း ရွှေရုပ် တွေးမရ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက ချက်ချင်းပြန်ပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထိန်းလိုက်နိုင်သည်။

“အေး စောင့်ရမှာပေါ့ကွာ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်သိမ်းရင်ကြီးနဲ့တော့ ကိုယ် သိပ်အကြာကြီး စကားမပြောချင်ဘူး အဘွားကြီးက တကယ် စကားပြောရတာ လက်ပေါက်ကပ်တယ်”

ကိုကို စကားကို ရွှေရုပ် နားလည်လက်ခံပါသည်။ ကြီးကြီးက ကျန်းမာရေးမကောင်းသည့် မသန်မစွမ်းသူ ဆိုတော့ ဘာကိုမှ အလို

တော့ချင်သူ ဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဟာထိုင်ခဲ့မှာ ကိုကို ထိုင်စောင့်နေတုန်း ရွှေရုပ်ကြီးကြီး အခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့သည်။

အိမ်ကို ဧည့်သည်ရောက်လို့ သူမကိုမှ အကြောင်းမကြား အလီမပေးလျှင် ကြီးကြီး ဒေါ်သိမ်းရင် အလိုမကျ တပူပူလုပ်လို့မဆုံး။

“ကူပုံကို လူရာမသွင်းချင်ကြဘူးပေါ့ အေးပေါ့လေ ကျုပ်က အဘွားကြီးကို”

လေသင်ခန်းကြောင့် နှစ်ရှည်လများ အောက်ပိုင်းချိနဲ့ သွားခဲ့သည် ကြီးကြီးဘဝကိုတော့ ရွှေရုပ် စာနာပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း အခု ရွှေရုပ် ကိုယ်တိုင် ကြီးကြီးအခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကာ

“ကြီးကြီး ကိုကိုဘုန်းစကြာ ရောက်နေတယ်” ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေးအိပ်ကာ စိပ်ပုတီးလေးနှင့်

ကြီးသက်နေသော ကြီးကြီး ရွှေရုပ်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်သည်။ “ဟုတ်လား ငါက သူ့ရောက်မလာတော့ဘူး ထင်နေတာ”

“အခုပဲ ရောက်လာတာ ကြီးကြီး ရွှေရုပ်ကို ထမင်းစားဖိတ်နဲ့ ရွှေရုပ် လိုက်သွားချင်တယ် ကြီးကြီးဆီ လာခွင့်တောင်းတာ”

ကြီးကြီးကို ရွှေရုပ် အလေးထားသလို ပြောတော့ ကြီးကြီး သဘောနှစ်သွားသလို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“အင်း စိုးတော့ အရမ်းမချုပ်စေနဲ့နော် သမီး ကဲ သွားပြင်ဆင် အဝတ်အစားလဲချေဦး ဟဲ့ စောစော ငါ့ကို ဝိုးချဲ့လ်ပေါ် တင်ပေးစမ်းပါဦးအေ”

ကြီးကြီး အနားမှာ အမြဲတမ်း လိုအပ်သမျှ ကူဖော်ရအောင် မစောလှ ဆိုသော ကရင်အမျိုးသမီးကြီးကို အန်ကယ် ဦးကံဆင့်က စီစဉ်ပေးထား၏။ မစောလှက နာစ်ဆရာမဟောင်း တစ်ယောက်မို့ ဒေါ်သိမ်းရင်ရဲ့ ငြူစုမှု မှန်သမျှ နားလည် သည်းခံနိုင်စွမ်းသည်။

ကြီးကြီးကို စောစောနှင့် အတူတွဲပြီး ဝိုးချဲ့လ်ပေါ် တင်ပေးပြီးမှ ရွှေရုပ် ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်ခဲ့၏။

ကိုကိုက ကြီးကြီးနှင့် အဲကြာကြီး စကားမပြောချင်ဟု ဆိုတာ ကြောင့် ရွှေရုပ် ကပျာကသီ ရေချိုးသည်။

အခန်းထဲဝင်ပြီး ရွှေရုပ် အဝတ်အစား ရွေးချယ်ရတာတော့ အတော်ကို ခေါင်းစားပါသည်။ ရန်ကုန်က ပြန်လာတော့ အများကြီး မသယ်ဝိုးချင်တာမို့ ရွှေရုပ် လိုချင်တာလေးတွေပဲ ထည့်ယူခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အဝတ်အစားတွေ ထပ်ဝယ်ချင်ပေမယ့် မဝယ်ဖြစ်သေးတော့ သိပ်မရှိပါ။

ရှိသည့် အဝတ်အစားတွေထဲက လိုက်ဖက်မည် ထင်သော

ထပ်ခုံကိုပဲ ရွေးချယ်သည်။ ကိုကိုက အနက်ရောင်ဝတ်စုံဆိုတော့ ကိုကိုအဖို့ ကွဲပြားသော အရောင်တွေကို မဝတ်ချင်ပါ။

မရမ်းစေ့ရောင် ဝတ်စုံလေးကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ထာဘီကိုလည်း အရောင်တူပဲ ဝတ်သည်။

ထွေထွေထူးထူး ပြင်ဆင်စရာ မလိုသော များနာလေးကိုတော့ ဝတ်လေးပဲ ပြင်ဆင်ပြီး ပန်းနုဖျော့ဖျော့ နှုတ်ခမ်းဆေးလေး တင်သည်။

ဆော်မှောင်သော ဆံနွယ်တွေကို ရိုးရိုးလေးဖြစ်အောင် ပုလဲလုံးခေါင်းစည်းဆေးနှင့်ပဲ စုသိမ်းထားလိုက်သည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော်မှာပဲ ရွှေရုပ် ပြီးစီးသွားသည်။ ငွေရောင်ထက်ကိုင်အိတ်လေး လွယ်ကာ ရွှေရုပ် ထွက်ခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ

တို့စာနှင့် ကြီးကြီးတို့ စကားကောင်းနေကြသည်။ လှေခါးထစ်တွေအတိုင်း ဆင်းလာသော ရွှေရုပ်ကို မြင်တော့

တို့ကို တဒက်တော့ ငေးငေးလေး စိုက်ကြည့်သည်။ ဒါကို သတိပြုမိသွားသော ကြီးကြီးက လှေကားဘက်ကို ဦး

ညွှန်ကြည့်ရင်း “ဟော သမီးပြီးပြီလား ကဲ မောင်စကြာ ခေါ်သွားတော့လေ

အားပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေရုပ်ကလေးကို မင်းခုလို ဂရုတစိုက် ရှိလို့ တျော်ကဆန်းစူးတင်ပါတယ်”

ကြီးကြီး စကားသံက လှောင်သလိုလို အချိန်သမ်းနေသည် ဟု ရွှေရုပ်ထင်သည်။ ကိုကို မျက်ခုံးတွေ ကျုံ့သွားပေမယ့် ဘာမှ မပြောပါ။

ကြီးကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ ရွှေရုပ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“သွားစို့ ရွှေရုပ်ကလေး”

“ရွှေရုပ် သွားမယ်နော် ကြီးကြီး”

သူမကို ခွင့်တောင်းနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသော ရွှေရုပ် ကလေးကို ဒေါ်သိမ်းရင် ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။

အချိုးကျ ပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် သည်ကောင်မလေး ဟိုး အရင်ကထက် ချောမော လှပလာတာတော့ အထင်အရှားပါပဲ။ နုပတ်ဝင်းပွတ်နေသော မျက်နှာလေးက ကြည်လင်လွန်းသည်။ မြင်ရတာ အေးချမ်းစေသည့် မျက်နှာကလေးပါပဲ။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ဒီကလေးမလေးရဲ့ အမွေထိန်းအဖြစ် တာဝန် ယူ ခဲ့ရတာကြာပြီ။ ကိုယ်တိုင် တာဝန်မယူနိုင်တာမို့ ရန်ကုန်က ယောက်ျား ဖြစ်သူကို တာဝန်ယူထားစေ၏။

ရွှေရုပ်ကလေး အသက် အခု နှစ်ဆယ်ကျော် စွန်းလာတဲ့အထိ ပါပဲ။

နောက်ထပ် အလွန်ဆုံး တာဝန်ယူရလျှင် တစ်နှစ်ပဲပေါ့။

ရွှေရုပ် အသက်နှစ်ဆယ် တစ်နှစ် တင်းတင်းပြည့်လျှင် ဖခင် နှစ်သူ ထားရစ်ခဲ့သော အမွေတွေ လွှဲပေးရမည်ဟု သူမ သိထားသည်။

သည်အချိန်နီးမှ ဘုန်းစကြာ ဆိုသည့်ကောင်လေး ရောက် ကာတာ ဘာသဘောလဲ သူမ မသိပါ။ ဘုန်းစကြာရဲ့ ဖခင်က ရွှေရုပ် ကလေးကို မွေစားဖခင်ဟု အမည်ခံပေးထားသူဟု သိထား၏။

ဒါပေမဲ့ ပြောရလျှင် ရွှေရုပ်ကလေးကို ဘယ်လောက်မျှား ကာဝန်ကျေခဲ့လို့လဲ။ ကိုလှမွန် ခမြာ စောစောစီးစီး တိမ်းပါးသွားခဲ့ တာမို့ သားဖြစ်သူ ဘုန်းစကြာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မွေးစားညီမအပေါ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပစ်ထားခဲ့သော သည် ကောင်လေး အခုမှ ရောက်လာတာ ဘာကြောင့်လဲ။ သူမ သံသယပွားမိတာ လွန်သလား။

ရွှေရုပ်နှင့် ဘုန်းစကြာဆိုတာ တကယ်ဆို မောင်နှမရင်းချာ မလွှဲလည်း မဟုတ် အခုမှ လူချင်းဆုံမိကြတဲ့ သူနှစ်ဦး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေရုပ်ကလေးကိုတော့ သူမ သတိပေးထား ပါပဲ။

“ကြီးကြီးက ကိုကိုကို ဘာတွေပြောသေးလဲဟင်”

ရွှေရုပ် အမေးစကားကြောင့် ကိုကိုပြုံးသည်။ ကိုကိုအပြုံးတွေ

က အသက်မပါတာ ရွှေရုပ် သိနေသည်။

ကြီးကြီး ဘာတွေများ ပြောလိုက်လို့လဲ မသိ။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ အမြဲတမ်း သူများကို သံသယ မျက်စိတွေနဲ့ကြည့်ပြီး စိတ်ထင်တိုင်း ပြောတတ်တဲ့ မိန်းမကြီးပဲလေ သူ့ရင်ထဲက သံသယတွေကို ကိုယ်မြင်ခဲ့ရတာပေါ့”

“ကြီးကြီးက ကိုကိုကို ဘာသံသယတွေ ရှိနေလို့လဲဟင် ကိုကို”

ကြီးကြီး ဘာတွေ ဖြစ်ထားလို့လဲ”

ရွှေရုပ် ဘာမှ မသိတာမို့ ရိုးသားစွာပဲ မေးမိသည်။ ကိုကိုက

ကားကို မောင်းနေရာမှ ရွှေရုပ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

ကိုကို ဘာမှ မပြောဘဲ ရွှေရုပ် မျက်စိနားတွေထဲကို စိုက်ခတ်

ကြည့်ကာ ရှေ့ပြန်လှည့်သွား၏။

“မင်းလေးက ကိုယ်ထင်တာထက်တောင် ဖြူစင်လွန်းတာပဲ”

ရွှေရုပ်”

ရွှေရုပ် မျက်စိနားလေးတွေ ဝိုင်းကာ ကိုကိုကိုပဲ နားမလည်စွာ

ကြည့်နေမိ၏။

ကိုကိုက နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ ရွှေရုပ်ကို ငေးကြည့်ကာ

ပြုံးပြန်သည်။

“ရွှေရုပ်ကလေး ဘာမှ မသိတာဘဲ ကောင်းပါတယ်”

ကိုကို ဘာကို ဆိုချင်တာလဲ ရွှေရုပ် မေးချင်ပေမယ့် မေးခွင့်မရှိဘဲပဲ။ ကားလေးက ဟိုတယ်ကြီးရဲ့ ကားပါကင်မှာ ငြိမ်ခနဲ ထိုးရပ်ထားတာမို့ ဘာမှ ဆက်မမေးဖြစ်ပါ။

ညည်းကြိုဝန်ထမ်းက ရွှေရုပ်တို့ကို ဆီးကြိုသည်။ ကိုကိုက ရွှေရုပ်ကြည့်ကြည့်ရင်း

“ကိုယ် ဖုန်းဆက်ပြီး မှာထားပြီးသားကွ ရောက်တာနဲ့ အသင့်အောက်နိုင်အောင်လေ”

ညည်းကြို ဝန်ထမ်းလေး ခေါ်ဆောင်သည့်နောက်မှ ကိုကိုနှင့် ရွှေရုပ် ယှဉ်တွဲ လိုက်ခဲ့သည်။

သီးသန့် စီစဉ်ထားသော စားသောက်ခန်းထဲမှာ ပူပူနွေးနွေး ဟင်းလျာတွေက အသင့်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

“စားလိုက်ရအောင်နော် ရွှေရုပ် ကိုယ်မှာထားတာတွေတွေ့ရအောင် ကြိုက်မှာပါနော်”

ဟင်းလျာတွေက အစုံအလင် အလှူအစယ်။ နှစ်ယောက်စာလောက် လေးငါးယောက်စာတောင် မကပါ။

“ဟင်းတွေက အများကြီးပဲ”

“ရွှေရုပ်ကလေး ကြိုက်တာ ရွေးစားလို့ရတာပေါ့ကွာ ကဲတားအထိပြီးမှ စကားပြောတာပေါ့”

ကိုကိုရဲ့ ပန်းကန်ထဲကို ရွှေရုပ် ဟင်းတွေခပ်ထည့် ဦးချပေး
တော့ ကိုကို ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။

ရွှေရုပ် ပန်းကန်ထဲကိုလည်း ကိုကိုက ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်
ပေးသည်။ ရွှေရုပ် ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးဝမ်းသာမိသာ အမှန်း။

ရွှေရုပ် လိုချင်တာ သည်လို ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မိသားစု
ဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာပါ။ ကိုကိုရယ် ရွှေရုပ်ရယ် မောင်နှမ
ရင်းချာတွေလို အတူအမြဲတမ်း နေခွင့်ရရင် ရွှေရုပ်ဘဝမှာ ဘာမှ
မလိုချင်ပါ။

ရွှေရုပ် ဟိုးငယ်စဉ် ကတည်းက ငတ်ဖွတ်တောင်တခွဲရတဲ့
မေတ္တာတွေကိုသာ ကိုကို ပေးနိုင်ခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

“ရွှေရုပ် စားလေ ဝပြီလားကွ”

“အင်း ဝပြီကိုကို အရင်ကဆို ရွှေရုပ် ဒီလောင်တောင် စား
နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုကို က ရွှေရုပ် စကားကို သဘောကျစွာ ပြုံးသည်။ ပြီး
အခန်းထောင့်မှာ ရပ်နေသော စားပွဲထိုးလေးကို လက်ယပ်ခေါ်သည်။

စားပွဲထိုးလေးက ထမင်းရိုင်းတွေ သိမ်းဆည်းသည်။ အချိုရိုင်း
ကလေး ခင်းကျင်း စီမံပေးပြီးမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

“ကိုကိုကို ရွှေရုပ် မေးစရာတွေ အများကြီးပဲ”

“မေးလေ ဘာမေးမှာလဲ”

“ကိုကို မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတာ ရွှေရုပ်နဲ့ ဆုံဖို့လားဟင်”
ရွှေရုပ် အမေးကြောင့် ကိုကို မျက်နှာလေး တည်သွား၏။

ပြီးတော့ ခေါင်းကိုညိတ်ရင်း

“ဟုတ်တယ် ရွှေရုပ်ကလေး ဆိုတဲ့ မင်းနဲ့ဆုံချင်တာရယ်၊
ပြီးတော့ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကိစ္စ တချို့ရယ်ကြောင့်ပေါ့”

ကိုကို စကားကို ရွှေရုပ် ကျေနပ်ပီပေမယ့် အပြည့်အဝ ကျေနပ်
မိတာ မဟုတ်။ ကိုကိုမှာ တခြားကိစ္စတွေပါ ရှိနေသေးသည်ကိုး။

ကိုကို သည်လို အလုပ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေတာကြောင့် ရွှေရုပ်
အိုကို ဖုန်းမဆက်၊ စာမရေးနိုင်တာလားဟု မေးချင်သေးသည်။ ဒါပေမဲ့

ရွှေရုပ် မေးမထွက်ပါ။

“ရွှေရုပ်ကလေး ဘာတွေ့နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း ဘာမှ မတွေ့ပါဘူး ကိုကို”

“မသိပါဘူး ဒယ်ဒီဆုံးပြီးကတည်းက အဆက်အသွယ် ဖြတ်
ဆောက်ထားလို့ ကိုယ့်ကို မကျေနပ်တာ ပြောမလားလို့”

ရွှေရုပ် ရင်ထဲကိုပဲ ကိုကိုမြင်တာလား။ ကိုကို လုပ်ရပ်တွေ
အတွက် ကိုကို လိပ်ပြာမလုံတာလား ရွှေရုပ် မသိပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကို

ဆို ရွှေရုပ် အပြစ် မတင်ရက်ပါ။

“ကိုကို အခု ရွှေရုပ်ဆီကို တကယ်ရောက်လာပြီပဲဥစ္စာ ရွှေရုပ် အရမ်းဝမ်းသာတာပေါ့ ကိုကိုကို ရွှေရုပ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ ဓာတ်ပုံလေး ရလိုက်တော့ ကိုကိုကို ရွှေရုပ် သိပ်တွေ့ ချင်ခဲ့တာ သိလား။ ညတိုင်းလည်း ဆုတောင်းတယ်။ တစ်နေ့ ကိုကိုနဲ့ မြန်ဆုံပါရစေလို့”

ရွှေရုပ် ပြောသမျှ ကိုကို ငေးငေးလေး နားထောင်နေ၏။ ရွှေရုပ် မျက်ဝန်းတွေထဲမှ အပျော်ရိပ်တွေက ရွှေရုပ် လိမ်ညာနေတာ မဟုတ်ဟု ကိုကို ယုံမှာပါ။

“အခု ကိုကိုလာတာ ရွှေရုပ်ကလေးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် လည်း ပါတယ်”

မျက်ဝန်းလေးတွေ ပိုင်းကာ ရွှေရုပ် နားစွင့်မိသည်။ ရွှေရုပ် ရဲ့ အနာဂတ်အတွက်တဲ့။

ရွှေရုပ်ကို ကိုကို ခေါ်သွားမှာလား။ မြန်မာပြည်ကို ရွှေရုပ် မခွဲချင်ပေမယ့် ကိုကို အနားမှာ နေချင်ပါသည်။

“ရွှေရုပ်ကလေးရဲ့ ဖေဖေက ကိုယ့်ဒယ်ဒီရဲ့ လုပ်ငန်းပါတနာ လေ သူတိမ်းပါးတော့ ဒယ်ဒီလုပ်ငန်းထဲမှာ ရှယ်ယာတချို့ ထည့်ဝင်ခဲ့ တယ် ရွှေရုပ်”

ရွှေရုပ် မျက်နှာကလေး ညှိုးသွားသည်။ ကိုကိုဆီက ဒီကား

အတွက် ကြားရပြန်ပြီ။

ကိုကိုကော အန်ကယ် ဦးကံဆင့်ပါ အတူတူပဲလား။

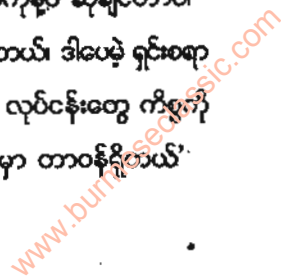
“ဒယ်ဒီ ဆုံးပါးတော့ ရွှေရုပ်ကလေး အကြောင်းတွေ ကိုယ့် ခေါ်ပြောပြခဲ့တယ် ဒယ်ဒီ ပွေးစားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဆိုပေမယ့် ကိုယ်မြင် နေတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာဆို တော့ ဘယ်လိုမှ ဟိုကိုခေါ်ဖို့ မဖြစ်ဘူး။ ရွှေရုပ်ကလေးကို အန်ကယ် ဆင့်တို့ ဘာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ထားတာ သိရတယ်”

ဒါကြောင့် ကိုကို စိတ်ချရှာ နေခဲ့တာလား မသိ။ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့ တာဝန်တွေနဲ့ပိကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာမည့် ကိုကိုကို ရွှေရုပ် အနာဂတ်ပါသည်။

“ရွှေရုပ်ကလေး အသက်နှစ်ဆယ့် တစ်နှစ်ပြည့်ရင် အန်ကယ် ဆင့်က အမွေတွေ လွှဲပေးရမယ်လို့ ပြောပြတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ဒီလုပ်ငန်း ထဲမှာ ရှယ်ယာပါဝင်ထားတဲ့ ရွှေရုပ်ကလေး ဖေဖေရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ခံထားအောင် ပြောပြဖို့ ကိုယ်လာခဲ့တာ”

“ဟင့်အင်း ရွှေရုပ် အဲဒါတွေထက် ကိုကိုနဲ့ပဲ ဆုံချင်တာပါ”

“ရွှေရုပ် ခံစားချက်ကို ကိုယ်နား ညှပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်းစရာ မဟုတ်တော့ ကိုယ် ရှင်းရမယ်လေ နယူးဇီလန်က လုပ်ငန်းတွေ ကိုစုဖို့ ရွှေရုပ် သိထားရမယ် အဲဒါတွေ ရှင်းပြဖို့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

တာဝန်တဲ့။ တာဝန်တစ်ခုအတွက် ကိုကို ဒီကို မရောက်မဖြစ်
လာခဲ့တာပေါ့။

ရွှေရုပ် ရင်ထဲမှာ အလိုလို ဝမ်းနည်းလာမိသည်။ ကိုကိုသည်
လည်း ရွှေရုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တာဝန်တွေကိုပဲ အလေးထားသူ
အန်ကယ် ဦးကံဆင့်သည်လည်း

“ရွှေရုပ်က ကိုကိုနဲ့ အန်ကယ်အတွက် အနှောင့်အယှက်
တစ်ခုဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်နော်”

အသံတုန်တုန် တိုးတိုးလေးဆိုသော ရွှေရုပ်စကားကြောင့်
ကိုကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ကိုယ်ပြောတာက”

“ဟင့်အင်း ကိုကို ပြောတာတွေကို ရွှေရုပ်စိတ်မဝင်စားဘူး
ရွှေရုပ်စကား လွန်သွားရင် ကန်တော့နော် ကိုကို ရွှေရုပ်လေ ဟို
ငယ်စဉ်ကတည်းက ဇိတ်မေတ္တာကို ငတ်မွတ်ခဲ့ရတာပါ။ သွေးသားရင်ကြော
တွေ မဟုတ်တဲ့ သူတွေကြားထဲမှာ ရွှေရုပ် ရှင်သန်ခဲ့ရတာပါ။ ရွှေရုပ်
အပေါ်မှာ ကြီးကြီးဆင့်ဆိုတဲ့ အန်ကယ် ဦးကံဆင့် အစ်မကြီးက တကယ်
ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ အခု အန်ကယ်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေလည်း ရှိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ် သိနေတာ ရွှေရုပ် တာဝန်တွေကို သူတို့ ထမ်းပိုးထားရတာ
လေ အခု ကိုကိုကလည်း ရွှေရုပ်ဆီ ရောက်လာတာ အဲဒီတာဝန်တွေ

“အောင်ပဲလား ဟင်”

ကိုကို မဖြေသေးဘဲ ရွှေရုပ်ကိုပဲ ငြိမ်သက်စွာ စူးစိုက်ကြည့်
နေခဲ့သည်။

“ရွှေရုပ် မျှော်လင့်ထားတာ ကိုကို ဟာ ရွှေရုပ်ရဲ့ အစ်ကို
အစ်ယောက်အဖြစ်ပါ ကိုကိုရယ်”

ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်စတွေကို ရွှေရုပ် မျက်တောင်ကော့
ပြီးတွေ့နှင့် ပုတ်ခတ် သိမ်းဆည်းသည်။ ကိုကို ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ရွှေရုပ်
တို့ ကြည့်နေရင်း

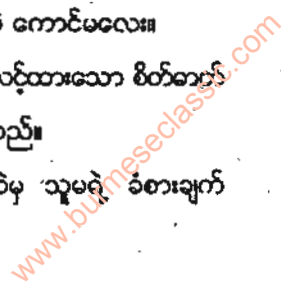
“ဒေါ်သိမ်းရင်ကလည်း ကိုကိုကို အပြစ်တင်ချင်နေတယ်။
ရွှေရုပ်ကို စောင့်ရှောက်ရမယ့် အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိ
အယ်တဲ့ ဒီတာဝန်ကို ကိုယ်မကျေပွန်ခဲ့ဘူးတဲ့ ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ်”

“ဟင့်အင်း ရွှေရုပ် ကိုကိုကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ကိုကို တစ်
ယောက်တည်း တာဝန်တွေနဲ့ ပိနေတာ ရွှေရုပ် နားလည်ပါတယ်”

ဖြူစင်သော မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာဝန်းလေးတွေကို သူ့ငေး
ကြည့်နေမိသည်။ သနားစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ ကောင်းမလေး။

မမြင်ဘူးခင်က သူ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားသော စိတ်ဓာတ်
လေးတွေ ကောင်းမလေးဆီမှာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဖြူစင်ရိုးသားသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှ သူမရဲ့ ခံစားချက်

အသံသယလေး ကိုလည်း သူ မယုံနိုင်စရာ မြင်သိခဲ့သည်။

ရွှေရုပ်ကလေး တဲ့။ ဒီလောက် ရှင်းသန့်ပြီး နူးညံ့ဖြူစင်တဲ့

ညီမလေး သူ့မှာရှိနေတာ ယုံနိုင်စရာကောင်း မရှိ။

ဝန်ခံပါတယ် ရွှေရုပ်ကလေး။

မင်းရဲ့ ဖြူစင်မှုတွေက ကိုယ့် ရည်ရွယ်ချက်တွေကို တွေ့စေ
သွားစေခဲ့တာ အမှန်ပါ။

အခန်း (၉)

သည်မနက် ကော်ဖီပိုင်း ဆင်းခဲ့တော့ ရွှေရုပ် ယျက်လုံးလေး
တွေ ပိုင်းကာ အံ့သြသွားမိသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ကော်ဖီပိုင်း မထိုင်တတ်သည့် ကြီးကြီး ဒေါ်
အိမ်ရှင်ကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဟာ ကြီးကြီး ဒီနေ့ အထူးအဆန်းပါလား ကော်ဖီပိုင်းမှာ
တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ရွှေရုပ် မထင်ထားဘူး”

“အခန်းထဲမှာရည်း နေရ စားသောက်နေရတာ ငြီးငွေ့လွန်းလို့
အွယ် ပြီးတော့ သမီးကိုလည်း ပြောစရာလေးတွေ ရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

ရွှေရုပ် မေးရင်း ကြီးကြီး အနားက ထိုင်ခဲ့မှာပဲ မင်ထိုင်လိုက်

သည်။ ကော်ဖီသောက်ရင်း မုန့်စားနေသော အန်ကယ် ဦးကံဆင့်ကတော့ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ရှိနေသည်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွှေရုပ်ကလေးက ကြီးကြီးတို့ အရိပ်အောက်မှာပဲ နေထိုင်ခဲ့သူဆိုတော့ မမှားသင့်တာ မမှားရအောင် ဆုံးမသင့်တာ ဆုံးမချင်လို့ပါ”

ရွှေရုပ် ဖျက်ခုံးဝေး ကျွဲကာ အံ့ဩသွားမိ၏။ ရွှေရုပ် ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ကြီးကြီးတို့ ပြောစရာ ဖြစ်အောင် မနေခဲ့ဘူးပါ။ အခု ကြီးကြီးက ဆုံးမမည်ဆိုတော့ ဘာများ အမှားကျူးလွန်မိလို့လဲ။

“တခြား မဟုတ်ဘူးသမီး မောင်ဘုန်းစကြာရဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ဟင် ကိုကို ကိစ္စ ဟုတ်လား”

ဒေါ်သိမ်းရင် ခေါင်ညှိတ်ရင်း ရွှေရုပ်ကို အကဲခတ်နေသည်။ ပါဝါ ဖျက်မှန်အောက်က ဖျက်ခုံးတွေက ရွှေရုပ် ရင်ထဲအထိ မြင်တွေ့နိုင်အောင် ရှာဖွေကြည့်နေသလိုမျိုး။ ပြီးမှ

“မောင်စကြာ က မြန်မာပြည်ကို မကြာခဏ ရောက်တယ်ပဲ ပါတယ်။ အဲ ကြီးကြီးတို့ အိမ်တော့ အမြဲတမ်း မရောက်ဘူးပေါ့”

ရွှေရုပ် အံ့ဩမိပြန်သည်။ ကိုကိုက မြန်မာပြည်ကို မကြာခဏ ရောက်တတ်သည်တဲ့လား။ ဘာကြောင့် ရွှေရုပ် မသိခဲ့ရတာလဲ။

အန်ကယ် ဦးကံဆင့်က ရွှေရုပ် အတွေးကို အကဲခတ် စိန်

ဟန်နှင့်

“ဒီလို သမီး မောင်စကြာရဲ့ အလုပ်တွေက မြန်မာပြည်မှာ နဲ့ ကုမ္ပဏီတွေနဲ့ ဆက်သွယ်နေတော့ သူ ရောက်တတ်တယ်။ သိတဲ့အတိုင်း အလုပ်တွေက များလွန်းတော့ သူ အန်ကယ်တို့ အိမ်တောင် ကောက်တိုင်း မဝင်နိုင်ရှာဘူး”

“မန္တလေးကို တစ်နှစ် လေး ငါးခေါက် ရောက်နေတဲ့ သူက ခေါက်လောက်တောင် ဝင်ဖို့ခက်နေသလား ကိုကံဆင့်ရယ်”

ကြီးကြီးက လက်မခံသလို ဝင်ပြောသည်။

“ဒါတော့ကွာ သူ့အလုပ်ကိစ္စအပေါ်မှာ မူတည်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ငါလည်း အိမ်မှာ ရှိတာနည်းတယ် ဖုန်းတော့ ဆက်ရှာပါတယ်”

ရွှေရုပ် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ အန်ကယ်က ဖုံးဖိပေးနေလောက် ကြီးကြီးဆင့်က လက်မခံနိုင်တာ ဖြစ်ရမည်။ ရွှေရုပ် အံ့ဩသောက ကိုကို မြန်မာပြည်ကို မကြာခဏ ရောက်တတ်နေသည် ဟောကြောင့်ပါ။

ရွှေရုပ်ကို ကိုကို တစ်ခါလောက်တောင် ဘာကြောင့် လာမတွေ့တာလဲ မသိပါ။

“ရှင်ဘာပဲ ပြောပြော ကျွန်မကတော့ ဒီကောင်လေးကို မခင်ချင်ဘူး။ သူကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ သံယောဇဉ် တူယ်တတ်တဲ့ သူမှ

ဟုတ်တာတဲ့”

ကြီးကြီး က ဇွတ်ပြောနေတော့ ဦးကံဆင့် အရှုံးပေးလို့ ဝံ့နှင့် ကော်ဖီပိုင်းက ထရပ်သည်။

“ဒီနေ့ တရားရုံးချုပ်ကို သွားစရာ ကိစ္စလေးရှိလို့ အန်ကယ် အပြန်နောက်ကျမယ် သမီး၊ သဘက်ခါ တနင်္ဂနွေ ပိတ်ရက်ထော့ မောင်စကြာကို အန်ကယ် ထမင်းစား ဖိတ်ထားတယ် သူ လာမယ်တဲ့”

“ကျွန်မတို့ လည်ပင်း မျိုင်းလောက်ရှည်အောင် မျှော်ကြမိ ဦးမှာပေါ့လေ”

ကြီးကြီး လှောင်သလို ပြောတာကို ဥပက္ခာပြုလို့ ဦးကံဆင့် ထွက်သွားလေသည်။ ကော်ဖီပိုင်းမှာ ရွှေရုပ်နှင့် ကြီးကြီးပဲ ကျန်ရစ် သည်။

“အဲဒါပဲ ရွှေရုပ် မင်းက ငယ်ရွယ်တယ်၊ ရိုးသားဖြူစင်တယ် ဒါကြောင့် ကျုပ်က စိုးရိမ်တာ”

“ရွှေရုပ်အတွက် ကြီးကြီး ဘာကို စိုးရိမ်တာလဲဟင်”

ရွှေရုပ် နားမလည်နိုင်တာမို့ ရိုးသားစွာပဲ မေးမိသည်။ ကြီးကြီး က မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကာ ရွှေရုပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်၏။

“အေး မင်းက ဘွဲ့သာရလာတယ် လူမှုရေး နယ်ပယ်မှာတော့ အတော်ညံ့ဖျင်းသေးတယ် ဒါမှာ မောင်စကြာကို မင်း ယုံကြည်ဖို့ မဆင်

ဟုတ်တာတဲ့

“ရှင် ကိုကို ကို”

“ဟုတ်တယ် ဘုန်းစကြာဆိုတာ မင်းရဲ့ အစ်ကိုရင်းချာ

ဟုတ်တဲ့”

ထိုစကားက ရွှေရုပ် ရင်ထဲအထိ စူးနစ်စေသည်။ နာကျင် တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဝမ်းနည်း ခံစားလိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။

“ပြီးတော့ သူ့အကြောင်းမင်းဘာမှ မသိပါဘူး ရှင်းနေတဲ့

အဖေက သူ မင်းကို သံယောဇဉ်ရှိရင် အရင်ကတည်းက ဆက်သွယ်မှာ မှာ။ အခုမှ သူ မင်းဆီရောက်လာတာ အမွေကိစ္စနဲ့ မင်း အဖေ

သေဆုံးသွားတဲ့ လုပ်ငန်း ကိစ္စအတွက်ပဲ ဒါကလည်း သူ့မှာ ရည်ရွယ် တာပဲလား”

“ဘာ ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲဟင် ကြီးကြီး”

“အင်း သူတစ်ပါး အတွင်းရေးဆိုတာ ပြောသင့်တဲ့ အရာ မဟုတ်ဘူး ဒါပေမဲ့ အခိုင်အမှန်တော့ မင်းသိထားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဘုန်းစကြာ

အဖေပြည် ပြန်လာတာ သူ့ရဲ့ ငယ်ရည်စားကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ကိုကိုရဲ့ ငယ်ရည်းစား”

ရွှေရုပ် မယုံနိုင်စွာ မျက်လုံးလေး ပိုင်းမေးသည်။ ကြီးကြီး

အသိမ်းရင်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“သူတို့ စာတ်လမ်းတွေ ကျုပ် အသေအချာ မသိဘူး၊ နယူးစီလန်မှာတုန်းက သူတို့ စေ့စပ်ကြတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့တာ အခု အဲဒီဒီနီးကလေးလည်း မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်နေသတဲ့ စေ့စပ်ပွဲပွဲကံပြီး ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ဆက်သွယ်ကြမယ် ထင်တာပဲ။ ဒါတွေက သူ့ကိစ္စ၊ မင်းကိစ္စက သူ့ဖွင့်ပြောလာမယ့် မင်းအဖေလုပ်ငန်း ကိစ္စတွေကို အပြတ်သားဆုံး ရှင်းလင်းလိုက်ဖို့ သူကလည်း မင်း ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရှယ်ယာတွေကို ပြန်အမ်းပြီး အပြတ်ရှင်းချင်တယ် ထင်တာပဲ”

ရွှေရုပ် မယုံချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးစကားတွေက တွေးစရာကောင်းနေသည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုလည်း ဖေဖေရီ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ ပြောခဲ့သည်ဆိုတော့

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျုပ်ကတော့ သူ့ကို မယုံကြည်ဘူး၊ မင်းက သံယောဇဉ်တွယ်တာ နေမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ ကဲ ကျုပ်လည်း နားချင်ပြီ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

ရွှေရုပ် ခေါင်းကလေးညှိတ်ကာ လက်ခံလိုက်ရပါသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်း အားငယ်စိတ်တွေ တစ်ခုံစိမ့် တက်လာသည်။

ကြီးကြီး ပြောသလို ကိုကိုမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေသလား၊ ကိုကိုမှာ ငယ်ရည်စားကိစ္စ ရှိနေသတဲ့။ ဒါအမှန်လား။

ကိုကို ရောက်လာတာ ရွှေရုပ်အတွက် မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကိုကိုအဖေ ရွှေရုပ် ဝမ်းနည်းမိပြန်ပြီ။

အမြဲတမ်း၊ ကံဆိုးစွာနဲ့ မေတ္တာတရားကို ငတ်မွတ်ခဲ့ရတဲ့ ရွှေရုပ်အတွက် ကိုကိုကလည်း ဥပက္ခာပြု သွားမှာလား။

ကိုကိုရယ် ရွှေရုပ်ကို ဥပက္ခာပြု မသွားလိုက်ပါနဲ့။ ရွှေရုပ်မှာ အတောင့်တဆုံးက ကိုကို့ဆီက နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာတရား ခံယူပါ။

ဒါကို ကိုကို မြင်သိစေချင်လိုက်တာ။

အခန်း (၁၀)

“သမီးကို မသိမ်း ပြောပြတာလား”

ဦးကံဆင့်က ပြန်မေးခွန်းထုတ်သည်။ ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းတွေကို ရွှေရုပ် မေးခိုတာကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကြီးကြီးက သဘောလောက်ပဲ ပြောတာပါ။ ကိုကို ဒီလို ရောက်နေတာ ဟို အဲ ကိုကိုရဲ့ ငယ်ချင်းစား မိန်းကလေးကြောင့်တဲ့”

ဦးကံဆင့် ရွှေရုပ်ကို ကြည့်ကာ တဒဂ် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေသလား။ ရွှေရုပ် တွေးကြည့်မိ၏။

“အင်း မသိမ်း ပြောတာ လင်းစန္ဒီ ထင်တယ်”

“လင်းစန္ဒီ”

ရွှေရုပ် နှုတ်က တိုးတိုးလေး ရွှေတိကြည့်မိသလို သည်တည်

...ကိုလည်း ရင်ထဲက စွဲနေအောင် မှတ်ထားလိုက်မိပါသည်။

“အင်း လင်းစန္ဒီက နယူးဖီလန်မှာပဲ နေတာပါ။ မြန်မာလူမျိုး စာရေးပါပဲ မောင်စကြာနဲ့ ရွယ်တူ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ။ သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ် ထင်တယ် သူတို့ စေ့စပ်လိုက်သေးတယ်။ အဲဒါလောက်ထိပဲ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက မောင်စကြာ တော်တော် ငိုလေသွားခဲ့သေးတာပေါ့ နောက်တော့လည်း မခင် တိမ်းပါးတော့ ပြန်တည်ငြိမ်သွားတယ်။ သမီး ကြားတဲ့အတိုင်း လင်းစန္ဒီ မြန်မာပြည် ရောက်နေတာကို အန်ကယ်လည်း ကြားပါတယ်။ မောင်စကြာနဲ့ ဆက်အသွယ် ရှိမရှိတော့ မသိဘူး”

အန်ကယ် ဦးကံမြင့် တကယ်ပဲ မသိတာလား။ ရှောင်ထွက် သလိုက်တာလား ရွှေရုပ် မသိပါ။ ကိုကို အကြောင်းကို သိလိုက်ရတာမှ ရွှေရုပ် နားလည်လိုက်မိတာ အမှန်။

ကြီးကြီး ပြောခဲ့သလို ရွှေရုပ် အတွက် ကိုကို ပြန်လာတာတော့ ခြိမ်းခြောက်တာ သေချာသည်။

“ကိုကိုက ရွှေရုပ်အတွက် နယူးဖီလန်က လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ နှစ်လင်းပေးချင်လို့ လာတာလား ဟင် အန်ကယ်”

“အင်း သူ ဟိုက ဖုန်းဆက်ပြောတော့ အဲဒီကိစ္စအတွက် အဲဒီနဲ့ တွေ့ချင်တယ်တဲ့ သမီးအသက်လည်း နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ပြည့်ပြီ”

ပဲလေ ဒါပေမဲ့ အခုထိတော့ ရွှေရုပ်ကိစ္စ အန်ကယ်ကို မပြောဘူး”

ဝမ်းနည်း စိတ်ကြောင့် ရွှေရုပ် မျက်ရည်လေးတွေ ရစ်ဝိုင်း ထာဝီတာ ချက်ချင်းပါပဲ။ ဦးကံဆင့် ရှေ့မှာ မျက်ရည်မကျမီအောင် ကြိုးစားချုပ်ထိန်း ထားရသည်။

“မောင်စကြာက နားလည်ရခက်တာတော့ မှန်တယ် ဒါပေမယ့် သူ သမီးလေးကို ခင်မင်နေတာ အမှန်ပါ သမီးလေးက ရိုးသားပြုမူတာ သူ သိနိုင်ပါတယ်”

အန်ကယ် နှစ်သိမ့်စကားတွေ ဆိုနေတာကို ရွှေရုပ် သိသလို ကိုကို သည်လည်း ရွှေရုပ်ကို နှစ်သိမ့်စကားတွေနှင့် ဆက်ဆံနေတာပါပဲ။

ဘယ်ဘုန်းကမှ ကိုကိုက ရွှေရုပ်ကို သတိရခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘူးဘဲ၊ ပြီးတော့

ရွှေရုပ်ကို ကိုကို ဘာတစ်ခုမှ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်မပြောဘူးတာလည်း စဉ်းစားစရာပါ။ ထမင်းလိုက်ကျွေးသည့် နေ့က ကိုကို စကားစခဲ့သေးသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုကို ယထိပြတ် မပြောခဲ့ပါ။ ရွှေရုပ်ကို နားလည်သွားခဲ့သည်ဟု ရွှေရုပ် ယုံထားခဲ့မိတာ။

အခုတော့ ကိုကို ရွှေရုပ် ကျေနပ်အောင် စကားနှစ်သိမ့် နေအသ်ဟု နားလည်ချင်လာသည်။

“ဒီနေ့လည်း မောင်စကြာ ကို ထမင်းစားဖိတ် ထားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သမီး သိပါတယ် အန်ကယ်”

ဦးကံဆင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရွှေရုပ် အခန်းဘက်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ မျက်ရည်တွေက အခန်းထဲရောက်တော့ မချိုသိပ်နိုင်ဘဲ လိမ့်ဆင်းကျလာသည်။

ရွှေရုပ် လိုချင်သော အရာတွေ ဘယ်တော့မှ မရနိုင်တာ သေချာနေခဲ့ပြီပေါ့။

အချိန်တန်ရင် ကိုကိုလည်း ရှင်းလင်းစရာ ကိစ္စတွေ ရှင်းပြီး ရွှေရုပ် နံဘေးက ပြန်ထွက်ခွာသွားတော့မှာပါပဲ။ ရွှေရုပ်မှာသာ ကိုကို ရွှေရုပ်ကို ခေါ်သွားမည်လား၊ ဝိုက်မဲစွာ မျှော်လင့်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ကိုကိုရယ် ရွှေရုပ် နားလည်လိုက်ပါပြီ။

မေတ္တာတရားနဲ့ ပတ်သက်ရင် ရွှေရုပ် အမြဲတမ်း ကံဆိုးခဲ့သူပဲလေ။ ကိုကို ကိုလည်း အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး။

ရွှေရုပ် အနားမှာ ကိုကို ရှိနေချိန်လေးမှာ ကိုကို ပေးသမျှ မေတ္တာတရားနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုလေးတွေကိုပဲ ရွှေရုပ် ခံယူပါမယ် ကိုကို

ကိုကို ထားသွားရက်ခဲ့ရင်လည်း...။

ကိုကို ထမင်းစား ရောက်လာမည် ဆိုတော့လည်း ရွှေရုပ် မျှော်မိ၏။ ရွှေရုပ်ရဲ့ အပူရုပ်ကလေးကိုတောင် ကိုကို မမြင်စေချင်တာ မို့ လှလှပပလေးတောင် ပြင်ဆင် စောင့်နေခဲ့မိသည်။

ရွှေရုပ် ခြံလေးထဲဆင်းကာ ခုံတန်းလေးက စောင့်မိတာ ဖြစ်သည်။

ဦးကံဆင့်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ သတင်းစာဖတ်ရင်း ကိုကို ကို စောင့်နေသည်။

ကြီးကြီးကတော့ ကိုကို ရောက်လာမှာကို သိပ်မယုံကြည်လှ သူမို့ အခန်းထဲကတောင် မထွက်သေးပါ။

တစ်မနက်လုံး ဒေါ်နီ ချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်ထားပြီးမှ ကိုကို ဘက်က ပျက်ယွင်း ရောက်မလာခဲ့ရင်တော့ ဦးကံဆင့်နှင့် ကြီးကြီး စကားများကြဦးမှာ သေချာသည်။

ကြီးကြီး တပူပူ တပွမ်းပွမ်း လုပ်လျှင် ဦးကံဆင့် တစ်နေရာကို ရှောင်ထွက်သွားမှာ သေချာ၏။ ကျန်ရစ်ခဲ့သူတွေသာ နားပူပေရေး

ရွှေရုပ် အတွေးကလေး လွင့်နေတုန်းမှာ ကိုကိုရဲ့ နက်ပြာရောင် ကားကြီး လှမ်းဝင်လာသည်။

မြန်မာပြည်မှာ ကိုကို ရောက်နေတုန်း ကိုကို ဝိတ်ဆွေက အရာခြံနှင့် တိုက်သာမက သွားလာဖို့ လွယ်ကူ အဆင်ပြေအောင် ကားအစ စီစဉ်ပေးထားသည်ဟု ကိုကို ပြောပြ၍ ရွှေရုပ် သိထားသည်။

ကိုကိုကား ဆင်ဝင်အောက်မရောက်ခင် ရွှေရုပ်က ဧည့်ခန်း ထဲသို့ ရောက်နေပြီ။ အန်ကယ် ဦးကံဆင့်ကလည်း သတင်းစာကို သာချကာ တံခါးဆီ လှမ်းလာသည်။

ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းလာသည့် ကိုကိုသည် အမြဲတမ်း တည်ငြိမ် နှိပ်စွဲနေသည်။

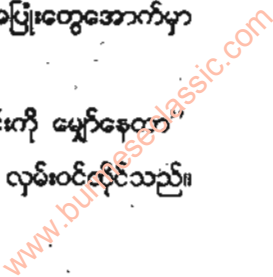
စပို့ရှပ် နီနစ်ရောင်နှင့် ဂျင်းပြာနှင့်မို့ ကိုကို ရုပ်သွင်က ပိုပြီး နူးညံ့သလို ထင်ရလောက်သည်

“ကိုယ့်ကို စောင့်ရလို့ ခိုက်ဆာနေပြီလား ရွှေရုပ်”

“ဟင့်အင်း ကိုကို မလာမှာပဲ စိုးတာ အားလုံးက စီစဉ်ချက် ဖြစ်ပြီး မျှော်ခံနေတာမို့လေ”

ကိုကို မျက်နှာကို မြင်တော့လည်း ရွှေရုပ်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ သောက ဓမ္မနိသမ္မူ မေ့သွားတတ်တာ အမြဲ။ ကိုကို အပြုံးတွေအောက်မှာ ရွှေရုပ် နစ်မျောသွားတတ်သည်က အစဉ်း

“လာဟေ့ မောင်စကြာ အန်ကယ် မင်းကို မျှော်နေတာ” ဦးကံဆင့် ခေါ်တော့ ကိုကို ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ရွှေရုပ် ကိုကိုလာလှိုင် သောက်နေကျ သံပရာရည်တစ်ခွက်ကို သွား
ပြီး ယူခဲ့သည်။

“ဒေါ်နီ ထမင်းဝိုင်း ပြင်ထားလိုက်တော့”

“အေး အေး မောင်ဘုန်းစကြာ ရောက်နေပြီလား”

“ခုပဲ ရောက်တယ် ခဏနေရင် ကြီးကြီးကို ခေါ်ပြီး ရွှေရုပ်
တို့ လာခဲ့ကြမယ်”

ဒေါ်နီကို ပြောပြီး သံပရာရည်ခွက်လေးယူကာ ရွှေရုပ် ညှစ်
ထဲရောက်တော့ ကြီးကြီး ဝိုင်းချဲလဲလေးနှင့် ရောက်နေပြီ။

“ဒီနေ့ တယ်ထူးဆန်းတာပဲ၊ မောင်စကြာ အချိန်အတိအကျ
ရောက်လာတာပေါ့လေ”

“အန်တီသိမ်း နေကောင်းတယ်နော် ကျွန်တော်ရောက်အောင်
လာမယ်လို့ ကတိပေးထားတာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီတော် ကျုပ်ကလည်း လက်ဆုံ ထမင်းစားချင်
ကို စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်စားမှာပါ”

ရွှေရုပ် ဖျော်ပေးသော သံပရာရည်ကို ကိုကိုသောက်သည့်
ရွှေရုပ် ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားခဲ့သည်။

ထမင်းဝိုင်းမှာ စားသောက်ကျတော့လည်း ကိုကိုက အား
တရ စားသောက်သည်။ ကိုကို ကို အမြင်သိပ်မကြည်သော ကြီးကြီး

ဆောင် အပျော်အပြုံးတွေနှင့် နှစ်ပန်းကန် စားလိုက်တာမို့ ရွှေရုပ်
အိမ်သာမိတာ အမှန်။

ထမင်းဝိုင်းမှာ အပျော်တွေ ခံယူရင်း ရွှေရုပ် သိပ်ပြီး စားလို့
ဆင်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ် ပျော်နေခဲ့တာ အသေအချာ။

ညှစ်ခန်းထဲက အချိန်ဝိုင်းမှာလည်း အားလုံး စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့
တာ ကြည်နူးစရာ

ပြန်ခါနီးမှာ ကိုကိုက ရွှေရုပ်ကို ကြည့်ကာ
“မနက်ဖြန် ကိုကို အားတယ် ရွှေရုပ် ဈေးဝယ်ထွက်ချင်

အလား ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”
ရွှေရုပ် ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ဦးကံဆင့်ကတော့ ပြုံးပြီး ရွှေရုပ်

ဆို ကြည့်နေ၏။
“ရွှေရုပ်မှာ အဝတ်အစားတချို့ လိုအပ်မှာပေါ့၊ မနက်ဖြန်

သွားဝယ်ပေါ့ကွယ်”
ရှားရှားပါးပါး ကြီးကြီးကဝင်ပြီး ခွင့်ပြုအကြံပေးတာမို့ ရွှေရုပ်

ဝမ်းသာစွာနှင့် ကိုကိုကို ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။
“မနက်ဖြန် ကိုးနာရီလာခေါ်မယ် အသင့်ပြင်ထားပေါ့ကွာ”

ကိုကို အပြုံးတွေအောက်မှာ ရွှေရုပ် ခေါင်းကလေး ညိတ်မိ
ပြန်သည်။ ကိုကိုရဲ့ စေတနာနှင့် ယုယမှုတွေက ရွှေရုပ် မငြင်းပယ်နိုင်

၂

၅၅

သောအရာ တွေဆိုတော့လည်း

ရင်ထဲက ခံစားချက် သံသယတွေ အားလုံး ပျောက်ဆုံး
နေခဲ့သည်လေ။

အခန်း (၁၁)

ခါတိုင်း ရုပ်လက်တို့ လက်ရှည်နှင့် စပိုရှပ် ဘောင်းဘီများသာ
ဆော်ဆင်တတ်သော ကိုကိုသည် ဒီနေ့ကျမှ ပုဆိုးနှင့် ရုပ်ဖြူ လည်ကတုံး
ဆော်ဆင်ထားသည်မို့ ရွှေရုပ် မျက်ဝန်းထဲမှာ အမြင်ဆန်းနေသည်။

သေသေသပ်သပ် လှန်ဖိထားသော ဆံပင်တို့ကိုကြောင့်လည်း
ထိုကို မျက်နှာက ပိုလို့ ရှင်းသန့် ပေါ်လွင်နေခဲ့သည်။

ကိုကို အသွင်ကို ရွှေရုပ် အကဲခတ်နေမိသလို ကိုကိုကလည်း
ရွှေရုပ်ကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ရင်း

“ရွှေရုပ်ကို ကိုယ်ဘယ်ခေါ်သွားမလဲဆိုတာ သိနေသလား”

“မနေ့ကပဲ ကိုကို ပြောတယ်လေ ရွှေရုပ်ကို ကိုကို ပလ္လာတာ

ထိုက်ပို့ပေးမယ်ဆို”

“ပလာစာသွားဖို့ ရွှေရုပ် ပြင်ဆင်ထားတာက တစ်မျိုး ဖြစ်နေ လို့ကွ ကလေးကို လူကြီးဝတ်စုံ ဆင်ပေးထားသလိုပဲ”

ကိုကို စကားကြောင့် ရွှေရုပ် ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် ပြန်ဝတ်ကြည့် မိအံ့။ ပီတောက်ခြောက်ရောင် ထက်အောင် ဝတ်စုံလေးကိုပဲ ဝတ်ထား တာ ဖြစ်သည်။

ချုပ်ထားသည့် အင်္ကျီဒီဇိုင်းက ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် လက်ရှည် ရင်စေ့အင်္ကျီလေးဖို့ ကိုကို ပြောတာဆင်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို ရွှေရုပ်ဝတ်ထားတာ့ အတော်အကြည့် ရ ဆိုးနေလို့လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ ရွှေရုပ်မျက်နှာက တကယ့်နုနု ဖတ်ဖတ် ကလေးလေးလေ အဝတ်အစားက နည်းနည်းရိုးနေတော့ တစ်မျိုးပဲ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ကောင်းပါ့မယ်။ ကိုယ်က အခုအရင်ဆုံး ဘုရားသွားမှာ ဆိုတော့ ရွှေရုပ်ကလေး ဝတ်ထားတာနဲ့ လိုက်ဖက်တယ်”

“ကိုကို ဘုရားသွားမှာလား ကောင်းတာပေါ့ ရွှေရုပ်လည်း သွားချင်နေတာ”

“အင်း ဒီနေ့ ကိုကို မွေးနေ့ကွ”

“ဟင်း ဟုတ်လာ ရွှေရုပ်တောင် မသိဘူး ဘယ်နှနှစ်လဲဟင် ကိုကို”

“ကိုကိုအသက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် တင်းတင်းပြည့်ပြီး ချာတိတ်

“အံ့မယ် ဘာချာတိတ်လဲ ရွှေရုပ်လည်း နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီး နှစ်နှစ်”

ရွှေရုပ် မကျေမနပ်လေး မျက်မှောင်ကျုံးပြောတော့ ကိုကို ဘာကျစွာ ရယ်မောရင်း

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ ဒါပေမဲ့ မင်းက ကိုယ့်ထက် ခုနစ်နှစ် ထက် ငယ်တယ်လေကွာ ကလေးပဲပေါ့ ကဲ ဘုရားတက်မယ် ပြီးရင် ကိုကိုပဲ ပလာစာ လိုက်ပို့ပေးမယ် လိုချင်တာ အကုန်ဝယ်ပေါ့ ဟုတ်ပြီ”

ကိုကိုဆိုတော့ ရွှေရုပ် ခေါင်းညှိတ်ပြမိသည်။

ကိုကိုနှင့် အတူ မဟာမြတ်မုနိဘုရားမှာ ဝတ်ပြုရတာ ရွှေရုပ် သွက် ကြည့်နူးစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘုရားပေါ်က ဆင်းတော့ ကိုကိုက ရွှေရုပ်ကို ပလာစာကို သွားခဲ့သည်။

ရွှေရုပ် စိတ်တိုင်းကျ ဝတ်စုံတွေကိုသာမက ကိုကို ကိုယ်တိုင် ဘာကျ ရွေးချယ်က အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးသေး၏။

“အများကြီး ဖြစ်နေပြီ ကိုကို”

“ဘာဖြစ်လို့ ရွှေရုပ်ရဲ့ ကိုကိုက မွေးနေ့ အမှတ်တရအဖြစ် ဝယ်ပေးတာ ကဲ ကိုကိုတို့ တစ်ခုခုစားရအောင်ကွာ”

ကိုကိုနှင့်အတူ စားဖြစ်သော မြန်မာထမင်းဆိုင်လေးက ဟင်းလျာတွေကလည်း အရသာကောင်းတာမို့ ရွှေရုပ်နှင့် ကိုကို အားထိတရ စားဖြစ်ကြသည်။

ပြီးတော့ ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ကိုကို ပြောသမျှ နားထောင်ရင်း ရွှေရုပ်အတွက်တော့ အရာရာကို မေ့လျော့ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့သည့် နေ့ကလေးပါပဲ။

“ဟေ့ ကိုဘုန်း”

“ဟာ သူရ”

ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲ ဝင်လာသော လူရွယ်တစ်ဦး ကိုကို့ထံ နှုတ်ဆက်ရင်း စားပွဲပိုင်းဆီ လျှောက်လာသည်။

ကိုကို နံဘေးမှာ ထိုင်နေသော ရွှေရုပ် ကိုလည်း အကဲခတ်သလို ကြည့်နေတော့ ကိုကိုက

“ဒါ ရွှေရုပ်ကလေး လေကွာ”

ကိုကို က မိတ်ဆက်ပေးသည်။ လူရွယ်က ပြုံးပြရင်း ခေါ်ဆိုသည်သည်။

“ရွှေရုပ် ဒါက ကိုကိုရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း သူရအောင်ဆို

ကလေးမှာ ကိုကိုကို အစစအရာရာ ကူညီပေးနေတာ သူရပဲ သူရ က သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကုမ္ပဏီတည်ထားတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုသူရအောင်”

“ကိုယ်လည်း ဝမ်းသာပါတယ် ရွှေရုပ် ကိုဘုန်း ပြောပြထားလို့ ချစ်တလေးအကြောင်း ကိုယ်သိထားပါတယ်”

“ဟင် ကိုကိုက ဘာတွေ ပြောပြထားလို့လဲဟင်”

ရွှေရုပ် ကိုကိုကို လှည့်ကြည့်ကာမေးတော့ ကိုကို ပြုံးနေသည်။ အောင်က ခပ်ဟဟ ရယ်မောရင်း

“ကိုဘုန်းက ရွှေရုပ်ကလေး ဆိုတဲ့ သူညီမလေး ဘယ် လောက် ချစ်မောကြောင်း ကြားနေတာ မယုံတူး အခုမှ ယုံတော့တယ်”

ရွှေရုပ် ပါးပြင်ကလေးတွေ ရှက်စိတ်နှင့် နိုးမြန်းသွားခဲ့သည်။ အောင်ကို ကော်ဖီသောက်ဖို့ ကိုကိုက ပြောတော့ သူရအောင်

ဆီခေါ်ငြင်းရင်း

“မသောက်တော့ဘူး ဟိုမှာ ငါ့မိတ်ဆွေတွေပါလို့ တလက်စ ခြား ရွှေရုပ်ကိုပါ ဖိတ်ရဦးမယ် ကိုဘုန်း မင်းကိုငါ ညစာကျွေးမယ့်

လူရင် ရွှေရုပ်ကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပေါ့”

“အင်း ဖြစ်ပါတယ် ရွှေရုပ် လိုက်နိုင်ရင်ပေါ့”

“ကိုကိုနဲ့ လိုက်ရမှာဆိုရင် ရွှေရုပ် လိုက်မှာပေါ့ ကိုကို”

ရွှေရှင် ပြုံးပြုံးကလေးဆိုတော့ သူ ပြုံးမိသည်။ သူ့အား
ကလည်း ခေါင်ညိတ်ပြုံးရင်း ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ကဲ ရွှေရှင် ဘယ်ကို သွားချင်သေးလဲ ပြော”

“ဟင့်အင်း ကိုကို သွားချင်တဲ့ နေရာသွားပါ ရွှေရှင်က ကို
နဲ့ အတူ လိုက်နေရရင် ပျော်တယ်၊ ဘယ်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် လိုက်မှာပဲ”

“ဒါဆိုရင် ဈေးချိုဘက်ဝင်ပြီ၊ စားစရာတွေ ဝယ်တာ
အနိကယ်ဆင့်နဲ့ ကြီးကြီးသိမ်း တို့အတွက် ဝယ်ပေးချင်လို့”

ကိုကို စကားအတိုင်း ရွှေရှင် ခေါင်းကလေးညိတ်ပြသည်
ဈေးချိုမှာ စားစရာတွေ ဝယ်ပြီးတော့ ကိုကိုက ရွှေရှင်
ပြန်လိုက်ဖို့ပေးသည်။

ရွှေရှင် ရင်ထဲမှာ စိမ့်ဝင်နေသော အပျော်တွေက ထိုည အ
ကူးစက်နေဆဲ။

ကိုကိုက ရွှေရှင်အပေါ်မှာ သွေးစိမ်း အေးစက်သည်ဟု ထင်
မိတာ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကိုကိုကို ရွှေရှင် ကျေးဇူးတင်မိ၏။

ကိုကို စိတ်ကြိုက် ဝယ်ပေးသော ဝတ်စုံလေးတွေကို တစ်စုံစုံ
ကြည့်ရင်း ရွှေရှင် ပီတိတွေ စိမ့်နေမိတာ အတော် ညည့်နက်နေမိ

အိပ်ခါနီးမှာ ဘုရားဝတ်ပြုရင်း ကိုကိုအတွက် သတိတမ်း
ဆုတောင်း ပေးမိသည်။

ကိုကို မွေးနေ့ရက်မှစလို့ အပူအပင် ကင်းစင်ပြီး သက်ကျော်
ကျော် ရှည်ပါစေလို့...။

“အဟင်း ဟို မနေ့က ကိုကို ဝယ်ပေးတဲ့ ဝတ်စုံတွေပါ

ကြီးကြီး”

လက်ပြတ် တီရှပ်ဗွဲ့ အဖြူရောင်လေးနှင့် မီးနိုးရောင် ရှော့ပင်
ဘောင်းဘီတိုလေးကြောင့် ကြီးကြီး အမြင်မတော် ဖြစ်နေသည်လား
ရွှေရုပ် စိုးရိမ်မိသည်။

“အင်း ကောင်းပါတယ် ရွှေရုပ်အတွက် အဝတ်အစားတွေ
အများကြီး သူဝယ်ပေးခဲ့သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

ကြီးကြီး မျက်နှာမဲသွားတာ ထင်သည်။ ကိုကိုအပေါ်မှာ ကြီးကြီး
အမြင်မကြည်တာကို ရွှေရုပ် စိတ်ဆင်းရဲမိသည်။

“ဘာကိုလဲဟင် ကြီးကြီး”

“ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး သူက မင်းကို ဂရုစိုက်နေတော့
ခမ်းသာစရာပေါ့ ကဲ ကဲ ဒီမှာ ဖိတ်စာ”

ကြီးကြီး ကမ်းပေးသော ဖိတ်စာလှလှလေးကို ရွှေရုပ် တရို
အသေပဲ လှမ်းယူလိုက်သည်။

ဖိတ်စာလေးက လှပပါသည်။ မွှေးနေ့ ဖိတ်စာကလေး
တစ်စောင် ရွှေရုပ် မသိသော အမည်တွေ ပြီးတော့ တကယ့်လူ့ကိုယ်
တွေဆိုတာ ဖိတ်စာကြည့်တာနဲ့ သိ၏။

အခန်း (၁၂)

“ရွှေရုပ်ကို ကြီးကြီးသိမ်း ခေါ်နေတယ်”

ခေါ်နီ ပြောလာတော့ ရွှေရုပ် ကြီးကြီး အခန်းသိ လှမ်းခဲ့သည်။

ကိုကိုရောက်လာမည်လား။ ဖုန်းဆက်မည်လား မျှော်နေမိတာ။

ကိုကိုက ရောက်မလာတာမို့ ရွှေရုပ် စိတ်လျှော့လိုက်ပါသည်။

မနေ့က ရွှေရုပ်အတွက် ကိုကို အချိန်ပေးခဲ့ပြီးပြီပဲလေ။

“ကြီးကြီး”

အရင်းတက်ပေါ်မှာ သက်သောင့်သက်သာ လှဲနေသော ကြီးကြီး

ရွှေရုပ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ကြီးကြီး မျက်ဝန်းတွေက ချက်ချင်း ရုပ်သိမ်းမသွားဘဲ ရွှေရုပ်

ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးပေါ်မှာ အတန်ကြာ တည်ငြိမ်နေခဲ့တာမို့

“အဲဒီ မွေးနေ့ပွဲကို သမီးသွားရမယ်”

“တင် သမီးတစ်ယောက်တည်း”

“တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ခင်သန်းမြင့် လာခေါ်လိမ့်မယ် ကြီးကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေလေ”

ရွှေရုပ် တစ်ခါ မြင်ဖူးပါသည်။ ကြီးကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း အမျိုးသမီးကြီးက ကြီးကြီးဆီ လာလည်တာ ဖြစ်သည်။

ရွှေရုပ်ကိုတော့ မမြင်ဘူးပါ။ ထိုနေ့က ရွှေရုပ် ကြီးကြီးအခန်းထဲ သူမ ဝင်သွားတာကို မြင်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

“သမီးကို သူနဲ့မို့ ကြီးကြီး စိတ်ချလက်ချ ထည့်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

“လူကုန် အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတော့ သမီး လှလှပပ ပြင်ဆင်သွားစေချင်လို့ မနေ့က ဈေးဝယ် လွှတ်လိုက်တာ”

ကြီးကြီး ကိုကိုနှင့် လိုလားစွာ ဘာကြောင့်ထည့်လိုက်တာဆိုတာ အခုမှ သဘောပေါက်တော့သည်။ ရွှေရုပ်အတွက် ကြီးကြီး ဒေါ်သိမ်းရင်က ကြီးကြီးတွက်ဆထားတတ်သူလား။

“အဲဒီပွဲတွေကို ရွှေရုပ် သွားရမယ်လေ ဒါမှ လူကြားသူကြားထဲ ဝင်ဆန့်နိုင်မှာပေါ့”

ကြီးကြီးစကားက နားထဲမှ ခံရခက်ချင်စရာ ကောင်းပေမယ့်

ပြောပါတာ ရွှေရုပ် သိပါသည်။

အပြောကြမ်းပေမယ့် ကြီးကြီး စေတနာကို မြင်ထားတတ်တာ ဖြစ်လေ။

“ခင်သန်းမြင့် က လူရည်သန့်တယ် အရင်က ကြီးကြီးနဲ့ ခင်ရင်းနီးတာပေါ့ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကြီးကြီးက ဒုက္ခိတာဘဝ ချစ်တော့ အတွေ့နည်းသွားတယ် ဒါပေမဲ့ သူက ခင်စရာကောင်းတယ် ကြီးကြီးဆီ အမြဲလာတတ်တယ်”

ကြီးကြီးက သူ စိတ်ထဲက ချစ်ခင်သူတွေကိုလည်း ထုတ်ဖော် ပြောတတ်သည်။

“ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ဘုန်းစကြာ လာဦးမှာလား”

“မသိဘူး ကြီးကြီး”

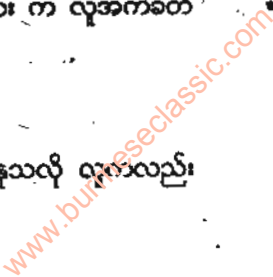
“သမီးကို ဘာမှ ပြောမသွားရင် မလာမှာ သေချာတယ် ခင်မနေနဲ့တော့ ဒီသူငယ်က လာမယ်ဆိုရင်တောင် မသေချာဘူး”

“ကိုကိုက ရွှေရုပ်ကို ဂရုစိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား အဟင်း ရွှေရုပ်ကလေး က လူအကဲခတ်တော့ တော်တော်ညံ့တယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် အင်းလေ မင်းက စိတ်နုသလို လူကလည်း”

တကယ် နုနလေးပဲ”

ရွှေရုပ်ကို အမြဲ ချီးကျူးတတ်သော ကြီးကြီးစကား၊ လည်း ရွှေရုပ်ကို ချီးကျူးကာ ကိုကို့ကိုတော့ အပြစ်တွေ ဖွဲ့နေ၏။

“တကယ်ဆို သူက မင်းနဲ့ အခုမှတွေ့သင့်တာ မဟုတ်ဘဲ သူ့ဖခင်က မင်းကို မွေးစားခဲ့တာဆိုတော့ မောင်နှမတွေလေ သွေးမနေသင့်ဘူး”

“ဒါတော့ ကြီးကြီးရယ် ကိုကိုနဲ့ ရွှေရုပ်က တစ်နေရာတည်း”

“အဲဒါ ကျုပ်သိပါတယ်၊ သူ မြန်မာပြည်လာရင် မင်းနဲ့ မေ့နိုင်တာပဲ”

ကြီးကြီးကို ရွှေရုပ် ပြန်ပြီးတော့ ဆန့်ကျင် စကားတွေ မပြောချင်တော့ပါ။

ကြီးကြီးကို နားလည်စွာနှင့် သည်းခံလိုက်တာပဲ ကောင်းသလို ရွှေရုပ်ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ ကြီးကြီးလည်း နှုတ်ဆိတ်သွား၏။

“ဪ မွေးနေ့ မမေ့နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး”

“အေး ကြီးကြီးလည်း ခင်သန်းမြင့်ကို အသေအချာ မှာပေါ့မယ် ရွှေရုပ်ကို မြင်တာနဲ့ သူ့ချစ်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြန်မြန် စကားဖြတ်စေချင်တာမို့ ရွှေရုပ် ခေါင်းကလေးတွေ ခဲညိတ်နေမိ၏။

နောက်ဆုံးတော့ ကြီးကြီး နှုတ်ဆိတ်သွား၏။ ပြောစရာ စကားတို့ မရှိတော့သည့်အဆုံး ရွှေရုပ်ကို ပြန်ခွင့်ပေးသည်။

ကြီးကြီး အခန်းထဲမှ ရွှေရုပ် ပြန်ထွက်ခဲ့တော့ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားတာတော့ အမှန်း။

မွေးနေ့ပွဲကို ကိုကို လိုက်ပို့ပေးရင် ဘယ်လောက်ကောင်းထဲဟု တွေးမိ၏။

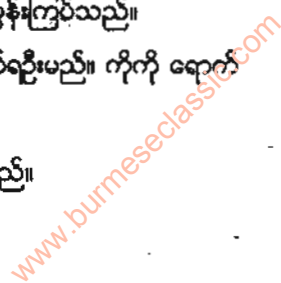
ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကြီးကြီးကလည်း ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ပါ။ ရွှေရုပ်ကို သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေနဲ့ပဲ သွားစေချင်တာ အထင်အရှား။

ကြီးကြီး စိတ်တိုင်းကျ မနက်ဖြန်တော့ သွားရမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြင်ကို ထွက်ခွင့်ရတာလဲ ရွှေရုပ်အတွက်တော့ ကောင်းပါသည်။

အမြဲတမ်း အိမ်ထဲမှာ နေရတာ မွန်းကြပ်သည်။ မနက်ဖြန်တော့ ရွှေရုပ် အပြင်ထွက်ရဦးမည်။ ကိုကို ရောက်တာလျှင်တော့ လွဲမှာစိုးသည်။

ရွှေရုပ် ရင်ကလေး မောရပြန်ပါသည်။

ဘက်မှာ ရွှေရုပ် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ပါသွားသည်။

မွေးနေ့ပွဲ ခြံထဲရောက်တော့ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် ရပ်တန့်
သည် ကားတွေက တန်ဖိုးကြီးတွေမို့ အဆင့်အတန်းကို ခန့်မှန်း

မွေးနေ့ရှင်နှင့် သူ့မိဘတွေက ဖော်ဖော်ရွေရွေ လိုက်နှုတ်
တော်နေသည်။ မျက်နှာကြီးပွဲမို့ ဧည့်ပရိသတ် များပြားသည်။

စားသောက်ရင်း ဒေါ်ခင်သန်းမြင့် ရွှေရုပ် ဘက်သို့ လှည့်ပြီး
ပြောသည်။

“ရင်ရင်က မကျန်းမာတော့ ရွှေရုပ်ကို ဘယ်မှခေါ်သွား နိုင်
မဟုတ်ဘူး နောက် ဧည့်ခံပွဲတွေ ဘာတွေရှိရင် ရွှေရုပ်ကို အန်တီ
ခေါ်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ အန်တီ ဒါနဲ့ အန်တီမှာ သားသမီး မရှိဘူးသား
မင်း”

“မရှိဘူးကွယ် သမီးလေး တစ်ယောက်လောက်တော့ မွေးစား
နိုင်သေးတယ်၊ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဆင်ပေး
နိုင်လို့လေ အဖော်လည်း ရတာပေါ့”

ရွှေရုပ် ပြုံးမိသေးသည်။ သူ့ဘဝကလည်း လိုအပ်ချက်တွေနဲ့
ဒါလားလို့ တွေးမိသည်။

အခန်း (၁၃)

ဒေါ်ခင်သန်းမြင့် ကို ရွှေရုပ် မြင်မြင်ချမ်း ခင်မင်မိသည်။
အရပ်ရှည်ရှည် သွယ်သွယ်ဖြင့် အမျိုးသမီးကြီး အသွင်က နှစ်လိုဖွယ်
ကောင်း၏။

“ဟယ် ချစ်စရာလေးပါလား နာမည်လေးနဲ့ လိုက်အောင်
တကယ့် ရွှေရုပ်ကလေး အတိုင်းပဲ အန်တီ အိတ်ထဲထည့်ပြီး ခေါ်သွား
မယ်”

ရွှေရုပ်ကို မြင်သည်နှင့် ရယ်ရယ်မောမော အရွှန်းမောက်
နေပုံက ဖျော်တတ်ပုံရသည်။ ရှိရင်းစွဲ အသက်အရွယ်ထက် ပိုမို နုပျိုနေ
သည် သူ့မကို ရွှေရုပ် အားကျမိသည်။

သိန်းထောင်ကျော်တန်သော လန်ခရူစာ ကားအနက်ကြီး

ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်က တော်တော်တော့ အသိအကျွမ်း များ
ရသည်။ ဟိုလူကို ရယ်ပြလိုက်၊ သည်လူကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်
နှင့် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေ ဆိုတာကိုလည်း ရွှေရုပ်ကို ပြောပြသေးသည်။
ဒေါ်ခင်သန်းမြင့် စားသောက်ပြီးတော့ တစ်သျှူးစဖြင့် နှုတ်ဆက်
ကို တို့သုတ်ရင်း

“အသိတစ်ယောက် သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ် အန်တီ
မတွေ့တာ ကြာပြီလေ ရွှေရုပ် ခဏနေခဲ့ဦးနော် မကြာပါဘူး”

ဒေါ်ခင်သန်းမြင့် ထွက်သွားတော့ ရွှေရုပ် တစ်ယောက်တည်း
ငေါင်ငေါင်လေး ကျန်ခဲ့သည်။

အရောင်အသွေးစုံစုံ ပန်းဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ရောက်နေသလို
မျက်တောင်ခတ်ဖို့ မေ့လျော့စွာ ငေးမောနေမိသည်။

“ညီမလေး တို့ ဒီမှာ ထိုင်မယ်နော်”

ဒေါ်ငယ်ညိုဖို့ အသံချိုချိုလေးကြောင့် ရွှေရုပ် လှည့်ကြည့်တော့
မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားရသည်။

အသားလေးတွေက ငွေးစင်ပြီး နုဖတ်နေသည်။ မျက်နှာ
ဖြူဖြူမှာ မျက်ဆံနက်နက်လေးတွေက အရောက်တောက် နေဖူး

ဆံနွယ် အားလုံးကို စု၍ ထုံးထားပြီး အနီရောင် ဇာအစုံ
ကလေးဖြင့် အုပ်ထားကာ နားထင် တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင်သာ ထိုင်

ရွှေရုပ်

ရှင်းလင်းနေသော မျက်နှာလေးကို ရွှေရုပ် တွေ့ကြည့်နေမိ၏။

“ထိုင်ပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“လာတာ နောက်ကျသွားတော့ ထိုင်စရာ ဝိုင်းတောင်မရှိ
ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဧည့်သည်တွေက များလိုက်တာနော်”

“များတာပေါ့ မွေးနေ့ရှင်က နယ်နယ်ရရမှ မဟုတ်တာ”
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မိတ်ဖွဲ့ရင်း မျက်လုံးရွဲရွဲကြီး

ရွှေရုပ် မိန်းမချောလေးကို ရွှေရုပ် ခင်မင်မိလာသည်။

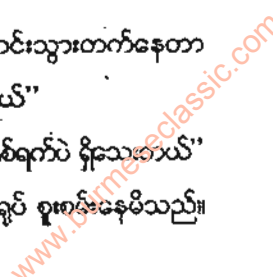
သူမ အတွက် လာချပေးသော စားသောက်ဖွယ်ရာတွေထဲက
အစားအစာရင်ကိုပဲ ယူစားသည်။

စားတာလေးကိုက ဣန္ဒြေရှိလိုက်တာ။ ရွှေရုပ် မချီးကျူးဘဲ
အနီနီ

“ညီမလေးက မန္တလေးက ပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတက်နေတာ
ပြန်ရောက်တာ သုံးလေးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“တို့လည်း ရန်ကုန်က ပြန်ရောက်တာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်”
စကားချိုသော မိန်းမချောလေးကို ရွှေရုပ် စူးစူးနေမိသည်။

ရွှေရုပ်ထက် ကြီးရင့်ပုံရပေမယ့် လစ်ဟာမှုမရှိအောင် ပြင်ဆင်ထားတော့ ရွယ်တူတွေဟုပင် ထင်ရသည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝ တာတော့ သေချာ၏။ ဝတ်ထား စားထား တာက အညွန့်အဖူးတွေ။

အနီရောင် ဂါဝန်လက်ပြတ် ကလေးက ပန်းမှာ အတွန့်အပတ် ပုံစံ ခါးနေရာလောက်ထိ အကြပ်ဖြစ်ပြီးမှ အထပ်အထပ်တွေ ဆင့်သွားတာမျိုး။

အနီရောင် ဇာလက်အိတ်ကလေးကို ခွပ်ထားပြီး ဒေါက်ကြီး ဖိနပ်က အနီရောင် အကြည်လေး။ ရှိရင်စွဲ အလှပေါ်မှာ အနားတူပုံ လိုက်သလိုပါပဲ။ တရုတ်မင်းသမီး ဝေါင်းလီ နှင့်ပင် တူသေးသည်တော့ မိ၏။

ရွှေရုပ်ကို မေတ္တ မေ့နေပုံရသည်။ သူမ မျက်လုံးတွေက ဧည့်ပရိတ်သံတံတော့ဆီမှာ ဝေ့ဝဲနေသည်။

“လင်းစန္ဒီ လင်းစန္ဒီ လိုက်မှာလား တို့ ပြန်တော့မလို့” ရွှေရုပ်ဘေးမှ မိန်းမချောလေးက လက်ဝှေ့ရမ်းပြပြီး ဆေးကလေး ဆတ်ပြ၏။

“တို့ သွားတော့မယ်နော် ညီမလေး” ရွှေရုပ် နှစ်လိုဖွယ် ပြန်ပြုံးပြမိသည်။

လင်းစန္ဒီ ကိုကိုရဲ့ လင်းစန္ဒီလား။

ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ။

နာမည်တူဘာ ပြစ်နိုင်ပေမယ့် မန္တလေးမှာ လင်းစန္ဒီ တစ်ဆောက်မက ရှိနိုင်သလား လင်းစန္ဒီတိုင်းက သူမလို စွဲဆောင်မှု ခံခဲ့မလား။

အတွေးတွေ မဆုံးခင်မှာ ဒေါ်ခင်သန်းမြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ရွှေရုပ် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီလား ပြန်ကြရအောင်” မွေးနေ့ရှင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရွှေရုပ်တို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

တစ်လမ်းလုံး ရွှေရုပ်ကို စိုးမိုးထားတာ လင်းစန္ဒီ။

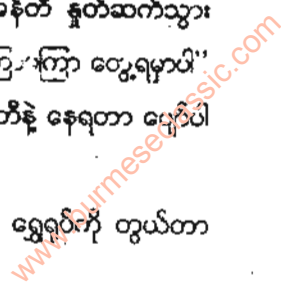
ဒိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်တော့ ရွှေရုပ် ဆင်းလိုက်ပြီး ရှေ့ခန်းမှ ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ ဒိမ်ထဲကို ဝင်ပါဦးလား”

“မဝင်တော့ပါဘူးကွယ် ရင်ရင်ကို အန်တီ နှုတ်ဆက်သွားမယ်လို့သာ ပြောပေးပါ သမီးနဲ့အန်တီလည်း မကြားကြာ တွေ့ရမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ရွှေရုပ်လည်း အန်တီနဲ့ နေရတာ ပျော်ပါ

သားသမီး မရှိသော ဒေါ်ခင်သန်းမြင့် ရွှေရုပ်ကို တွယ်တာ

နေတာ ရွှေရုပ် နားလည်ပါသည်။

အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တော့ ဒေါ်သိန်းရင်ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ လဲလျောင်း
နေတာ တွေ့ရသည်။

“ရွှေရုပ် ပြန်လာပါပြီ ကြီးကြီး”

“အေးအေး ပျော်ခဲ့ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပျော်ပါတယ် ဧည့်သည်တွေကတော့ သိပ်များတာပဲ
ကြီးကြီးရဲ့”

“ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်က အပေါင်းအဖွဲ့ဝင် သိပ်ကောင်း
တာကိုးကွဲ့ ခင်သန်းမြင့်ရော ပြန်သွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးကိုတောင် နှုတ်ဆက်သွားသေးတယ်”

“ဒီ မိန်းမကလည်း ခဏလေး ဝင်လာတော့ ဘာဖြစ်မှာကျ
နေတာလဲ မသိဘူး”

စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါသူပီပီ ဒေါ်သိန်းရင် အလိုမကျစွာ
ဆိုသည်။

“အန်တီ ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်က တော်တော်ချမ်းသာပုံ ရတယ်
နော် ကြီးကြီး”

“သူ့ယောက်ျားက တော်တော်ချမ်းသာတယ်၊ ခင်သန်းမြင့်
စိန်တွေ သီးနေအောင် ဝတ်ထားတာ ကြည့်ပါလား၊ အင်း ငွေရှာ

ဘာင်းတဲ့ သူများကျတော့လည်း ရှာနိုင်လိုက်ကြတာ”

ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်ရဲ့ ယောက်ျားလို ဦးကံဆင့် ငွေရှာမကောင်း
ပဲ ကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလားမသိ။

ရွှေရုပ် အသာလေး ထွက်ခဲ့သည်။ ဦးကံဆင့်နှင့် ချိန်းဆိုထား
ညွှန်အတိုင်း သူ့ရုံးခန်းသို့ ကိုကိုလာ မလာ မေးကြည့်တော့ ‘လာ
အော်’ဟု ဦးကံဆင့်က ဖြေသည်။

သူ့လေသံက နောက်ထပ် မဖြေချင်တဲ့ပုံ။ သိချင်ပေမယ့်
အိမ်မမေးရဲတော့ သူတို့ ဘယ်လို ဆွေးနွေး ဆုံးဖြတ်ကြတယ်ဆိုတာ
မသိရ။

ရွှေရုပ်က ကိုကိုနဲ့ အတူတူနေချင်၊ ဆိုးနွဲ့ချင်ပေမယ့် ကိုကိုက
အိမ်မခံနိုင်တာမျိုးလား။

ရွှေရုပ်ဘဝမှာ အနီးစပ်ဆုံး တွယ်တာစရာဆိုလို့ ကိုကို တစ်
အောက်ပဲ ရှိတော့တာပါ။

ကိုကိုက ဥပက္ခာပြုမှာလား။

အခန်း (၁၄)

ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးရှေ့မှာ ရွှေရုပ် ရုပ်နေသည်။ ကို
ရွှေချယ်ပြီး ဝယ်ပေးထားသော အဝတ်အစားများထဲက ဝတ်စုံထောင့်
ရွှေရုပ် စမ်းဝတ်ဆင်ကြည့်နေမိတာပါ။

မြန်မာဆန်ဆန် အနက်ရောင်အင်္ကျီလေးက ရင်ဖုံးပုံစံ ထင်
ကလေး ဖြစ်သည်။

လည်ပင်းအနားနှင့် လက်အနားတွေကို ရွှေရောင် လှိုင်း
တွေဖြင့် ကွပ်ထားတာက ချစ်စရာ။ ကြယ်သီးတန်းလေးတွေက
ရွှေရောင်လေးတွေ။

ထဘီအနက်ရောင်လေးကလည်း ဝမ်းဆက်ဆိုတော့ ခြေ
အသားလေးတွေ ပိုပြီး ပေါ်လွင်စေတာပေါ့။

နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အနေများပေမယ့် မြန်မာ့မလေ့ မြန်မာဝတ်စုံ
ထောင့်တွေကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတတ်သော ကိုကို့ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့
ရွှေရုပ် လေးစား အထင်ကြီးမိပြန်သည်။

ခြံရှေ့မှ ကားဟွန်းတီးသံကြောင့် ဝရန်တာသို့ ရွှေရုပ် ထွက်
ပြည်တော့ ကိုကို့ ပါရာနို ကားလေးကို တွေ့သည်။

ကားပေါ်က ကိုကိုက ရွှေရုပ်ကိုတွေ့တော့ လက် ဝှေ့ရမ်းပြစ်။
ကိုကို့ ပုံစံက အမြဲတမ်း ကြည့်လိုက်ရင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်

ရွှေရုပ်ကသာ ကိုကို့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတိုင်း ဟန်မဆောင်နိုင်
အောင်ပါ။

ရွှေရုပ် အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ကိုကိုက ကားပေါ်က ဆင်း
လာပြီး ရွှေရုပ် ခေါင်းကလေးကို ပုတ်သည်။

“ခရစ်မတ်ပင် ထိပ်ဖျားက နတ်သမီးလေး ပြုတ်ကျလာ တာ
အောင် ကိုကို မျက်စိတော့ မမှားနိုင်ဘူး ထင်တယ်”

တအံ့တဩ ပုံစံ မပြပေမယ့် ကိုကို့ ချီးမွမ်းစကားကြောင့်
ရွှေရုပ် ကျေနပ်မိပြန်သည်။

“ဪ ကောင်းစကြာ ရောက်နေတာလား လာလေကွယ် အိမ်
ထဲကို”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြီးမှဝင်မယ် အန်ကယ်ဆင့် လေကောင်းလေသန့်

ရှုချင်လို့ ခြံထဲမှာ ကလေးနဲ့ခဏ စကားပြောနေလိုက်ဦးမယ် အန်ကယ်
ဆင့် ဒီနေ့ အလုပ်နားတာလား”

“အေးအေး ဟုတ်တယ်ကွဲ့ ဒါဆို အန်ကယ်ဆင့် စာကြည့်ခန်း
ခဏ ဝင်လိုက်ဦးမယ် စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ပေါ့”

ဦးကံဆင့် ပြောပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ကိုကိုက အန်
ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ရွှေရုပ် ကိုပါ ထိုင်စေ၏။

ကိုကိုက ဒန်းကို လှုပ်နဲ့နေပြီးမှ

“ဒီရက်ပိုင်းထဲ ကလေး ပျင်းနေမှာပဲနော် ကိုကို သတ်ရပေး
ကိစ္စလေးတွေ မပြတ်နိုင် ဖြစ်နေတယ် ကလေး ဘာတွေလုပ်နေ
ဟင်”

ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်နှင့် မွေးနေ့ပွဲသွားသည့် အကြောင်းကို ရွှေရုပ်
ပြောပြခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ လင်းစန္ဒီ အကြောင်းတော့ ချန်လှပ်ထားခဲ့၏။

“အဟင်း အဘွားကြီးနဲ့ သွားရတာဆိုတော့ ကလေး ပျင်း
နေမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း မပျင်းပါဘူး ရွှေရုပ် ပျော်ပါတယ် လူချိုးစုံ လာတာ
ဆိုတော့ အတွေ့အကြုံတောင် ရသေးတယ်”

ခေါင်းကလေး လှုပ်ရမ်းပြီး ရွှေရုပ်ဆိုတော့ ကိုကိုက သဘော
ကျစွာ ပြုံးသည်။ ကိုကိုနှင့် ဦးကံဆင့် တွေ့သည့်အကြောင်း ခေါင်း

ရောက်လာတော့ ရွှေရုပ် ငြိမ်သက်မိပြန်သည်။

ရွှေရုပ်ကြောင့် ကိုကို စိတ်ညစ်နေပြီလား။ ရွှေရုပ်ကြောင့် ကိုကိုနဲ့

အိမ်စနိုးကြားမှာ အဖုအထစ်တွေ ဖြစ်လာမှာကို ကိုကို ဘာင့်ကျ
တာလား။

“ကိုကို”

“ပြောလေ ကလေး”

“ကိုကို အတွက် ရွှေရုပ်က ဒုက္ခတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့သလားဟင်”

“ကလေး ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

ကိုကိုက နားမလည်နိုင်သလို မျက်ခုံးတွေ စုကျုံ့ရင်း ပြန်မေး

“ဟင်”

“သူ့ရုံးခန်းကို ကိုကို လာသွားတာ အန်ကယ်ဆင့် ပြောပြ

အိမ်ထဲ ကိုကိုနဲ့ဘာတွေ ဆွေးနွေးခဲ့တယ် ဆိုတာကိုတော့ မပြောခဲ့ဘူး။

“ဟင်”

ရွှေရုပ် တကယ် ဝမ်းနည်းသွားမိတာပါ။ ကိုကိုက ရွှေရုပ်

ကလေးကို ညင်သာစွာ ပုတ်ရင်း

“ကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုကိုတို့ ရင်ထဲမှာ ဘာအစိုင်းအမိမ

အိမ်ထဲမှာဆိုတာ ကလေး သိထားစေချင်တယ် ကိုကိုတို့ ကလေးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်

ခွင့်အတွက် ဆွေးနွေးခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ဆွေးနွေး
ပွဲက မပြီးပြတ်သေးဘူး။ ကလေး အဲဒီလောက်ပဲ သိထားစေချင်တယ်

လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။

ရွှေရုပ်ရဲ့ အနာဂတ်ကို သိခွင့်မရှိဘူးတဲ့လား။

ဘာကြောင့် လျှို့ဝှက်ချင်ကြတာလဲ။ ရွှေရုပ်ကို သံယောဇဉ်
မရှိဘဲ သံယောဇဉ် ရှိချင်ယောင် ဆောင်နေသလား။

ရွှေရုပ် မျက်နှာကလေး ညှိုးရော်သွားတော့ ကိုကို မနေနီ

“စိတ်ညစ်စရာတွေ တွေးမနေပါနဲ့ ကလေးရယ် အချိန်တို
ရင် ကလေးသိရမှာပေါ့”

ကိုကို မျက်ဝန်းတွေကို ရွှေရုပ် ငေးကြည့်နေမိသည်။

မျက်လုံးဆိုတာ စိတ်ရဲ့ တံခါးပေါက်တဲ့။ ကိုကို မျက်လုံး

က ကြည်စင် နူးညံ့နေပြန်သည်။

သံသယ စိတ်ထားမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရွှေရုပ် အဖြစ်
မိသည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာကိုတော့ ရှင်းလင်းသွား စေ
သည်။

“ကိုကို ရွှေရုပ် တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ပြောလော့ကလေး”

“ကိုကိုနဲ့ ရွှေရုပ် လိုက်ခဲ့လို့ရမလား ကိုကိုပြန်ရင် ရွှေရုပ်

သွားပါလားဟင်”

ကိုကို မျက်နှာ တည်သွားသည်။ ပြီးမှ လေပူတစ်ချက် ရှိုက်

တစ်ရင်း

“ကလေးရယ် စိတ်ကူးပေါက်ရာ လျှောက်သွားနေတတ်တဲ့

သို့လို့လူရဲ့ အနားမှာ ကလေး ရှင်သန်ရမှာ ကိုကိုအတွက် ဝေခွဲရ
တယ်”

ရွှေရုပ် ဘာမှ ဆက်မပြောဖြစ်။ သံယောဇဉ် ရှိလျက်နဲ့ ဘာ

ကြောင့် တွေဝေနေရတာလဲ ကိုကိုရယ် ဟုသာ စိတ်ထဲမှာ ပြောနေ
သယံ စကားလုံးအဖြစ် ထွက်မလား။

“ထားလိုက်ပါကွာ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ တွေးမနေပါနဲ့ ကလေး

တစ်ဆင်းရဲတာ ကိုကို မမြင်ချင်ဘူး မနက်ဖြန်ကျရင် သူရအောင်
သွားဖို့ ကိုကိုလာခေါ်မယ်။ အလှဆုံး ပြင်ဆင်ထားနော်”

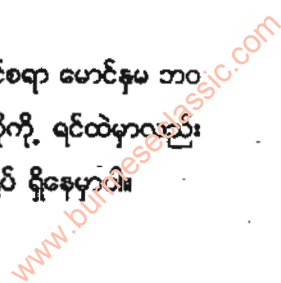
ကိုကို ခေါင်းကလေးကို ခပ်ဗွေကိုင်ရင်း ဆိုသည်။

ရွှေရုပ် ကိုကိုကို ခေါင်းညှိတ်ပြမိပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့

အတောင်း။

ကိုကို ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေက ပျော်ရွှင်စရာ မောင်နမ ဘဝ

အတို သူစိမ်းဆန်စေခဲ့သည်။ တကယ်ဆို ကိုကို ရင်ထဲမှာလည်း
ပျော်ရွှင်စရာ ညီမလေး တစ်ယောက်အဖြစ် ရွှေရုပ် ရှိနေမှာပါ။

ဘာကြောင့် မတင်မကျ ပုံစံမျိုးကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ။
လင်းစန္ဒီရဲ့ မျက်နှာချောချောလေးကို မြင်ယောင်မိသည်
ကိုကို ရင်ထဲက အမှန်တရားဆိုတာ...။

အခန်း (၁၅)

စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် လိမ္မော်ရောင် နှိုင်းနှိုင်း သစ်ခွပန်း
နှစ်ပွင့်က 'ရွှေရုပ်ကလေး' ကို ဆွဲဆောင်နေသည်။

“ဟယ် သစ်ခွပန်းလေးတွေက လှလိုက်တာ”

ပါးစပ်က ပြောလိုက်သလို လက်ကလည်း ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ
ဘောက်ယူပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“ရွှေရုပ် ကြိုက်မယ်ထင်လို့ ကိုယ့်ရဲ့လက်ဆောင်ပေါ့”

“ရွှေရုပ်က ပန်းကလေးတွေဆို သိပ်မြတ်နိုးတာ ကျေးဇူးပဲ
နီညူရ”

ရွှေရုပ်က သူ့ရကို ပြုံးပြုံးဆိုတော့ ကိုကိုက သဘောတူကျ
ချယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟား ဟား ဟား မင်းကတော့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အကြိုက်ကို သိပ်သိတာပဲနော် သူ့ရ ကျော့ကွင်းတွေနဲ့ ကစားပြီး လွတ်အောင် ရှောင်ထွက် နိုင်တာကတော့ လေးစားဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်”

ကိုကို့ စကားကြောင့် သူ့ရအောင် မျက်နှာပျက်သွားတာ ရွှေရုပ် သတိထားမိသည်။ သူ့ရက မျက်နှာပျက်တာကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်အောင် ထိန်းရင်း ပြုံးလိုက်ပြီး

“မိန်းမလှလေးတွေနဲ့ ပတ်သက် ဆက်နွယ်နေတတ်တဲ့ မင်းအတွက်တော့ ပြောအားရှိမှာပေါ့ ကိုဘုန်းရယ်၊ ငါက အညကြပါ”

နစ်ယောက်သား သဘောကျစွာ ပြိုင်စွာရယ်မောကြတော့ ရွှေရုပ် ပြုံးမိသေးသည်။

စားသောက်စရာတွေ ရောက်လာတော့ ဘုန်းစကြာက စကား သိပ်မပြော ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် စားနေသည်။ ရွှေရုပ်နှင့် သူ့ရအောင် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ရင်း

တစ်ချက်တစ်ချက် ကြည့်လိုက်တဲ့ သူ့ရ မျက်ဝန်းတွေမှာ ရွှေရုပ် သတိထားမိနေသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာ စွဲဆောင်မှုတစ်ခုခု နစ်ပျောနေတာ သေချာသည်လေ။

စားသောက်ပြီးသွားတော့ သူ့ရအောင်က ထောင်စားပွဲ တစ်ခုစီ အကြည့်ရောက်သွားပြီး ပြောသည်။

“ခဏနော် ကိုဘုန်းနဲ့ ရွှေရုပ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တွေ့လို့ စကား သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

သူ့ရအောင် ‘ထွက်ခွာသွားမှ ကိုကိုက စကားစသည်။

“ကလေး ကိုကိုကို စိတ်ကောက်နေတာလား”

ရွှေရုပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်တဲ့ ကိုကို မျက်နှာက မြင်တည်တံ့တဲ့။ ကိုကို ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ရွှေရုပ် သိပါသည်။

သူ့ရနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရွှေရုပ် ဘယ်လိုမှ မခံစားမိပါ။

“ရွှေရုပ် ပုံစံက စိတ်ကောက်နေတဲ့ ပုံစံပေါက်နေလို့လား ဟင် ကိုကို”

“ဒါဆို ကိုကိုကို သိပ်စကား မပြောဘဲ ငြိမ်နေတာ ဘာသဘော

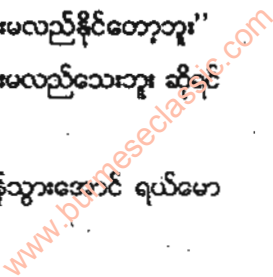
စားပွဲပေါ် လက်ထောက်ရင်း ကိုကိုက မေးလိုက်သည်။

စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ရွှေရုပ် ရင်ထဲကို ကိုကို ကြောင့် အခုထိ မမြင်နိုင်သေးတာလဲ။

“ကိုကိုကို တစ်ခါတလေ ရွှေရုပ် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အခုထိ နားမလည်သေးဘူး ဆိုရင် ကလေး ယုံမလားဟင်”

ရွှေရုပ် ခန္ဓာကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားအောင် ရယ်မော

ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုကိုက သိပ်ဟန်ဆောင် ကောင်းတာပဲနော်”

“ဘယ်လို ကလေး ဘယ်လို”

ကိုကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတာက သိသာလှ၏။

“ကိုကိုက သိပ်မပျော်ပေမယ့်လည်း ပျော်နေတတ်တယ်၊ ပျော်နေပေမယ့်လည်း မပျော်ချလို နေတတ်တယ်”

ကိုကိုက ရွှေရုပ် နှာခေါင်လုံးလုံးလေးကို ဖျစ်ညှစ်ရင်း ပြောသည်။ ရွှေရုပ် သိနေပါသည် ကိုကို အပြုံးတွေက အသက်မဲ့နေတယ် ဆိုတာ သိသာနေတာပဲ။

“ကိုကို ဟန်ဆောင်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကလေးစိတ် ညစ်တာကို မမြင်တွေ့ချင်တာ ကိုကိုဆန္ဒအမှန်ပါ ဒါပေမဲ့ လူကဲခတ် တော်တော် ကလေး ကိုတော့ ကိုကို လေးစားသွားပြီ”

“ကိုကို ထင်မြင်ထားသလို ရွှေရုပ်က ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်လို့ နေမှာပေါ့”

ရွှေရုပ်ကို အတူတူခေါ်သွားဖို့ ပြောတိုင်း ဝေလည်ကြောင်ထစ် လုပ်နေတတ်တာမို့ ပြောလိုက်မိတာပါ။ ကိုကိုကတော့ မသိချင်ယောင် ဆောင်ခဲ့ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဗျာ ဟုတ်ပါတယ်”

ရွှေရုပ် သစ်ခွပန်းကလေးတွေကို လက်ထဲမှာ လှည့်နေမိသည်။ အဲဒီတိုင်း ကြည့်နေရတာ ကိုကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတာ ရွှေရုပ် သတိထားမိသည်။

ကိုကို မျက်ဝန်းတွေ ဦးတည်ရာဆီသို့ ကြည့်မိတော့ မွေးနေ့မှာ ဆုံခဲ့သည့် ပိန်းမချောလေး။ မသိမသာ လှမ်းလှမ်းကြည့်တတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း နှစ်လိုမှုတွေဖြင့်။

ဒါဆို ကိုကိုရဲ့ လင်းစန္ဒီပေါ့။ ရွှေရုပ်ရှေ့မှာ ထိုင်နေပေမယ့် အဲဒီအာရုံတွေကတော့ လင်းစန္ဒီဆီမှာသာ ဖြစ်သည်။ ရွှေရုပ် စနောက်ချင်ပေမယ့် မစနောက်ဖြစ်ပါ။

“အဟဲ စကားကောင်းနေတာနဲ့ နည်းနည်း ကြာသွားတယ်” သူရအောင်က အားနာဟန်ဖြင့် ဆိုရင်း ထိုင်ရုံမှာ ဝင်ထိုင် နေသည်။

ကိုကိုက အင်္ကျီကို ဆွဲဆန်လိုက်ရင်း။ “သူရနဲ့ကလေး ကိုယ့်ကို ခဏခွင့်ပြုနော် အသိကပ်ယောက် နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုကို ထွက်သွားတော့ သူ့ကို ပြန်ရှုံ့သည်ထင်ပြီး သူရအောင် အစပ်အဟောင်းသားဖြင့်။ လင်းစန္ဒီ ဝိုင်းကို ကိုကို ရောက်သွားသည်ကို တွေ့မှ။

“ဪ ဒါကြောင့်ကိုး ကိုယ်က ကိုဘုန်း ပညာပြန်ပေးပြီ ထင်နေတာ”

“အဲဒီ မမက တော်တော်လှတယ်နော် သူက ဘယ်သူလဲဟင် ကိုသူရ သိလား”

“ဟင့်အင်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး ချောတာတော့ တော်တော် ချောတယ်၊ ရွှေရုပ်ကိုတော့၊ မိမယ်မထင်ဘူး ရွှေရုပ်အလှက အေးချမ်း တယ်”

မသိမသာ လမ်းကြောင်းလွဲသွားသော စကားကြောင့် ရွှေရုပ် မျက်နှာကလေး ရဲသွားရသည်။ သူရ ပြောပုံဆိုပုံတွေက ရဲတင်းလွန်း သည်။

ရှုတ်တရက် ရွှေရုပ် ငြိမ်သက်သွားတော့ သူရအောင်စ နေမထိ ထိုင်မသာ ပုံပန်းဖြင့်

“ရွှေရုပ် စိတ်ညစ်နေပြီလား ပြန်ချင်နေပြီလား ဟင် ကိုဘုန်း ကို ကိုယ် သွားခေါ်ပေးရမလား”

“အို မခေါ်ပါနဲ့ ရပါတယ်၊ ရွှေရုပ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်မိသည်။ ကိုကိုနှင့် လင်းစံ ရိုရာသို့လည်း ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရွှန်းရွှန်းစားစား လင်းစံနို့ မျက်နှာကလေးက ကိုကို့ဆီမှ မ

ကိုတိုက်လည်း လက်ဟန်ခြေဖြင့် ပြောနေသည်။ မြင်လိုက်ရုံနှင့် သံယော ဇဉ် အတိုင်းအတာကို ရွှေရုပ် ခန့်မှန်းမိပါသည်။

“ရွှေရုပ်က အခုလက်ရှိ အန်ကယ်ဆင့်တို့နဲ့ နေနေတာပေါ့ ဘုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်ဆင့်ကို ကိုသူရ သိလို့လားဟင်”

“သိပ်တော့ မသိပါဘူး မျက်မှန်းတန်း ရုံလောက်ပေါ့ အဘိုး၊ ငြီးက ထုံထုံထိုင်းထိုင်းကြီးပါ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ရွှေရုပ် စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အန်ကယ် ဆင့်ကို ဒီလိုပြောတာတော့ သည်းမခံနိုင်။

“အန်ကယ်ဆင့်က ရိုးအေးတာပါ ဒီလိုတော့ မပြောသင့်ဘူး ဆင်တယ်၊ ပြီးတော့ ရွှေရုပ်အပေါ်လည်း သိပ်ကောင်းရှာတာ”

ရွှေရုပ် စိတ်ဆိုးသွားကြောင်း သူရအောင်က ချက်ခြင်းသိသည်။

“ဆောရီးကွာ ကိုယ် စကားမှားသွားတယ် ပြီးတော့ ရွှေရုပ်လို ဆကင်မလေးမျိုးကို လူတိုင်းက ခင်မင်ကြမှာပါ”

အပြောင်းအလဲ မြန်သော သူရအောင်ကို ရွှေရုပ် မအံ့သြဘဲ ဆန့်ခိုက်ပါ။

“ဟော နင်းဆီခိုင်ကြီး လာပါပြီ ဗျာ”

“ဘာလဲကွ နင်းဆီခိုင်”

ကိုကိုက ထိုင်ခုံမှာထိုင်ရင်း စပ်ပြီးပြီး မျက်နှာနှင့် သူရအောင်ကို မေးလိုက်သည်။

“မိန်းမချောလေးတွေ ဝိုင်းနေတာကို ဆိုလိုတာပါ။”

“ကဲ ကဲ ညည့်နက်သွားဦးမယ် ပြန်ကြရအောင်”

သူရအောင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ကိုသူရအောင်က သဘောကောင်းတယ်နော်”

“အင်း”

ကိုကိုအသံက တုံးတိတ်တိတ် ကိုကို စိတ်ရွေ့ ဘယ်ကို လွင့်နေတယ်ဆိုတာ ရွှေရုပ် ခန့်မှန်းမိပါသည်။

“ကိုကို စကားသွားပြောတဲ့ မမချောချောလေးက ဘယ်သူလဲဟင် ကိုကို”

“သူ့နာမည်က လင်းစန္ဒီတဲ့ ကိုကိုနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“မွေးနေ့ပွဲမှာ ရွှေရုပ်နဲ့ တွေ့ခဲ့တာ သူပေါ့ ကိုကို”

ကိုကို မျက်ခုံးစိမ်းစိမ်းတွေ ညင်သာစွာ မြင့်တက်သွားသည်။ ကိုကို ဘာကြောင့် ရွှေရုပ်ကို လိမ်ချင်နေတာလဲ။

“ရွှေရုပ် သူနဲ့ ခင်မင်ချင်လိုက်တာ ကိုကို ခွင့်ပြုနိုင်ရင်ပေါ့”

“ကိုကိုက ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်မပြုနိုင်ရမှာလဲ ကလေးရဲ့ စိတ်ချကိုယ် မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုကို ရွှေရုပ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် တိုးပြီပေါ့”
ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားပုံမျိုးဖြင့် ရွှေရုပ် ဆိုမိ

ဆော့ ကိုကိုက ရွှေရုပ် မေးဖျားလေးကို ကိုင်ပြီး

“ကလေးကတော့ တကယ့် ကလေးလေးအတိုင်းပဲနော်”

ရွှေရုပ် ကြည်နူးစွာဖြင့် ကိုကို ပခုံးကို မှီနွဲ့ထားမိသည်။

ကိုကိုရယ် ရွှေရုပ်ဘဝမှာ ဆိုးနွဲ့စရာဆိုလို့ ကိုကို တစ်ယောက်

ပြည်ပဲရှိတာပါ။ ယခုအချိန်မှာ တစ်ခုခုကို တောင်းဆိုပါဆိုလျှင် ကိုကိုနဲ့

ဆရာတူရှိနေမယ့် ဘဝလေးကို တောင်းဆိုမိမှာပါ။

ကိုကိုကသာ လိုလိုချင်ချင် ခွင့်ပြုနိုင်မယ် ဆိုရင်

ရွှေရုပ် အနာဂတ်ဆန္ဒလေး ပြည့်ပြီပေါ့။

အဖွဲ့လမ်း တတ်ကြတာပဲ တယ်ခက်ပါလား”

“မကောင်းဘူးဆိုတာက သတ်မှတ်ချက် ရှိတယ်လေ ကြီးကြီးရဲ့
အပ်တာထက်တော့ မပိုမို့ လိုတာပေါ့”

ကြီးကြီး မျက်နှာ မည်းခနဲ ဖြစ်သွားတာ သတိထားမိသည်။
အဖွဲ့ ပြောတာ လွန်သွားပါသလား။ ကိုကိုက ရွှေရုပ်ကို ရက်ရက်
စိတ် မလုပ်မှာ သေချာပါသည်။

“မင်း သိထားတဲ့ ဘုန်းစကြာအကြောင်းက နည်းနည်းလေးပါ
အဖွဲ့တို့ သိထားတာတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် အများကြီး ကွာဟတယ်၊
အဖွဲ့က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ”

ပါးစပ်ထဲထည့်ဖို့ ပြင်လိုက်တဲ့ ချောကလက်ကို ရွှေရုပ် ဆက်
ထည့်ဖြစ်တော့ ကြီးကြီးက ပွယ်မောင်ယောင်း ဖြစ်နေတဲ့ ဆံပင်ကို
အစိတ်သျှို ပြန်ထုံးလိုက်ပြီး

“အချိန်တန်ရင် သူ့နေရာသူ ပြန်သွားမယ့် လူတစ်ယောက်
ဘာကြောင့် တွယ်တာနေရတာလဲ သံယောဇဉ်ဆိုတာ လိုတာထက်
အားရင် ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်”

“ကြီးကြီး ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ”

“အေး ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းကသာ အစ်ကိုရင်းခြာ တစ်
ယောက်လို ခင်တွယ်နေပေမယ့် သူ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတာ သူ့ငယ်

အခန်း (၁၆)

ကိုကို ပို့ပေးလိုက်သော ချောကလက်တွေကို ရွှေရုပ် အားထုတ်
စားနေမိသည်။

“အဲဒီ ချောကလက်တွေကို များများစားပေး ကြာရင်
ဝက်ပုပ်ကလေး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ဒေါ်သိန်းရင်က အလိုမကျစွာ ဆိုသည်။ ကိုကိုကိုထည့်
ပွတ်ပွတ်ဖြင့် အပြစ်တင်နေ၏။ ဒေါ်သိန်းရင်က သူ့ဝသီအတိုင်း စေတနာ
ပြောနေမှန်း ရွှေရုပ် သိပါသည်။

“ကိုကိုကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးရဲ့ ရွှေရုပ် ကြိုက်
မှာလိုက်တာပါ”

“လူငယ်တွေဟာ ကိုယ့်အတွက် မကောင်းတဲ့ အရာများ

ရည်စူးပတ်သတ်နေမယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ကြီးကြီး စကားကြောင့် စိတ်တွေ မွန်းကျပ်လာသည်။ ထို
ဆက်ရှိနေတာ လင်းစန္ဒီ ကြောင့်လား။

“ဝတ္တရား ရှိတဲ့အတိုင်း ကျုပ်က မင်းကို သတိပေးတာ
လိုက်နာတာ မနာတာက မင်းအပိုင်းပေါ့ ကဲကဲ ညည့်နက်လှပြီ သွား
ချေတော့”

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ မွေ့ရာထက်မှာ လဲလျောင်း
ပေမယ့် ရွှေရုပ် အိပ်မပျော်နိုင်။

ကိုသူရ ဖိတ်ကျွေးတဲ့နေ့က ကိုကိုနဲ့ လင်းစန္ဒီ ပြောဆို ဆင်
နေတာတွေက အထင်အရှား။

ကိုကိုနှင့် လင်းစန္ဒီ လိုက်ဖက်ညီသည်ဟု ရွှေရုပ် ထင်
ရွှေရုပ်ကို ကိုကို တကယ် သံယောဇဉ်ရှိတာ မသေချာပေမယ့် ရွှေရုပ်
ကတော့ သေချာပါသည်။

ကိုကို ပေါ်မလာတာ အခုဆို ငါးရက်တောင် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း
ကိုကို ဘယ်တွေ့သွားပြီး ဘာတွေ့လုပ်နေသလဲ ဘယ်သူနဲ့လဲ။

ကိုကို ပေါ်မလာ၍ လွမ်းဆွတ်မိပေမယ့် ရွှေရုပ် ရင်
ဝန်တို့မှ ကင်းရှင်းပါသည်။

ရွှေရုပ် အကြောက်ဆုံးက တစ်ခုပဲ ရှိပါသည်။

ပြီး ကိုကို အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားမှာ ကိုပေါ့။

ရွှေရုပ် သိချင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိပါသည်။

ရွှေရုပ်ကို ကိုကို သံယောဇဉ် ရှိ မရှိ။

စိတ်ဆိတ်လို့၊ ပြီးမှ အိပ်ရာနီးစ နင်းဆီဖူးလေးလို မိုးအစ်အစ် မျက်နှာ
ပြင့်

“ဆောရီးပါပဲ ကိုကို စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတဲ့အတွက်
ရွှေရုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကိုယ်လည်း ကလေးနဲ့ ထပ်တူပါပဲကွာ”
ရွှေရုပ် ပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်စတွေကို ကိုကိုက တစ်သျှူး
ဖြင့် တို့သုတ်ပေးသည်။

ရှိုက်သံတွေ တိတ်ဆိတ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
မျက်ရည် မကျတော့ပေမယ့် တုန်ခါနေသော အသံလေးဖြင့်
ရွှေရုပ် ဆိုမိသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးထားရင်းပေါ့။

“ရွှေရုပ် ရွှေရုပ်လေ ကိုကို ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ထင်နေခဲ့
တာ ရွှေရုပ်ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ကိုကို ထွက်ခွာသွားပြီလို့ ထင်နေခဲ့တာ”

“ကလေးရယ် ကိုကိုက ဘာလို့ ကလေးကို နှုတ်မဆက်ဘဲ
ထွက်ခွာသွားရမှာလဲ”

ကိုကိုပြောတော့ ရွှေရုပ် အားတက်သွားမိသည်။ ကိုကို လိမ်နေ
တာ တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကိုကိုဘာမှ ဆက်မပြောတော့ ရွှေရုပ် မျက်နှာ
အေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကိုကို ရွှေရုပ်ဆီ ဘာလို့မလာတာလဲဟင် အလုပ်တွေများ

အခန်း (၁၇)

“တစ်ယောက်တည်းလား ကလေး”

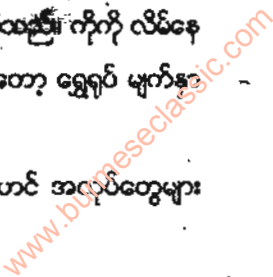
ကြည့်လင် ရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာနှင့် ကိုကိုက မေးသည်။
ရွှေရုပ် ဖတ်လက်စ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ချထားလိုက်ပြီး ပြန်
မိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဆိုတက်လာသည်။

နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လျက် ကိုကို လျှောက်လာစဉ်မှာ
မျက်ရည်တွေ ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

ရွှေရုပ် နံဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီးမှ ကိုကို နှုတ်ခမ်းတွေ
ပွင့်ဟသွားပြီး

“ကလေး ငိုနေတယ်”

ရွှေရုပ်ရဲ့ ရှိုက်သံလေးတွေက လွဲပြီး ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး

နေလို့လား”

ကိုကိုက နှုတ်ကမဖြေ။ ရွှေရုပ် ဆံနွယ်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဪ ခါနဲ့ စနီနဲ့တွေ့လို့ ကိုကို ရွှေရုပ်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သေးတယ် စနီကလည်း ရွှေရုပ်ကို သိပ်တွေ့ချင်နေတယ် တစ်ခုလောက် ဆုံရအောင်တဲ့” ၊

“ဟုတ်လား ကိုကို”

ရွှေရုပ် မျက်နှာလေး နေထိပန်းလို လန်းဆန်းသွားရသည်။

“မမစနီက ဘယ်မှာနေတာလဲဟင် ကိုကို”

“အရင်ကတော့ နယူးဇီလန်မှာ အခုပြန်လာတာ မြန်မာပြည်မှာ အခြေချဖို့ အတွက်လေ”

ရွှေရုပ် ဆက်မမေးဖြစ်ပါ။ ကိုကိုကလည်း ဆက်မပြောတော့

“ကလေး ရုတ်တရက်ကြီး ထင်လိုက်တော့ ကိုကို စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ရွှေရုပ် မျက်လွှာလေး ချထားမိသည်။ ကိုကိုရှေ့မှာ မမဆောင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ရွှေရုပ် တောင်းပန်ပါတယ် ရွှေရုပ် ဝမ်းနည်းသွားမိလို့ ကိုကို ရောက်မလာတော့ဘူးလို့ ရွှေရုပ်က ထင်ထားတာလေ”

ကိုကို မျက်နှာ မိုင်းသွားသည်။

“ရွှေရုပ်ကို နှုတ်မဆက်ဘဲနဲ့ ကိုကို ထွက်ခွာသွားမယ်လို့ ရွှေရုပ်ထာဝရ ယုံကြည်သလား”

ရွှေရုပ် ခေါင်းကလေး ခါမိသည်။ ကိုကို ခန္ဓာကိုယ်တောင် ဆီသွားတာက အားမလိုအားမရ။

“ကြီးကြီးက ပြောတယ်လေ ကိုကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာချင်တောင် မအံ့ဩပါဘူးတဲ့”

ကိုကို မျက်နှာ ထောင့်ချိုးကျကျက မေးကျော့ကြီးတွေ ထောင်ဆွဲသွားတာ သတိထားမိသည်။

ကြီးကြီးကို ကိုကို မကျေမနပ် ဖြစ်သွားမှန်း ရွှေရုပ် ချက်ခြင်း သိတတ်ပါသည်။

“ကြီးကြီးက ရွှေရုပ်အတွက် စိုးရိမ်ပြီး ပြောတာပါ သူက အခုဆိုတော့ ရွှေရုပ်ရှိနေတာ သူ့အတွက် စိတ်ထွက်ပေါက်တစ်ခုပေါ့”

ရွှေရုပ် ပြောလိုက်တော့ ကိုကို မျက်နှာ ပြေလျော့သွားပေမယ့်

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ယောက်ကို စည်းမဲ့ဘောင်မဲ့ မဝေဖန်ချင်လို့ ထင်တယ် ကလေး”

“ရွှေရုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်သွားတာမို့ ကိုကို ကြီးကြီးအပေါ်

ဒေါသမထွက်မိအောင် နားလည်ပေးလိုက်ပါ။”

“ဟင်း အေးလေ ထားပါတော့ ဒီအချိန်မှာ မြင်နေတဲ့ အမြင် အရတော့ ကိုကို့ပုံစံက ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတာကိုး”

ကိုကို စိတ်ထိခိုက်တာကို တွေ့ရပြန်တော့ ရွှေရုပ် မကြည့်ရက် နိုင်။

“စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ ကိုကိုရယ် ကိုကို ဘေးမှာ နားအလည်နိုင်ဆုံးအဖြစ် ရွှေရုပ် အမြဲရှိနေမှာပါ”

ကိုကိုက ရွှေရုပ် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့ပြီး တီးတိုးညှင် သာစွာဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“ကလေးရယ်”

ကိုကို ရင်ခွင်ထဲမှာ မှီနွဲ့ရင်း ရွှေရုပ်ရင်ထဲမှာ ပျားရည်မြစ် ကလေး ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားရသည်။

ကိုကိုက ရွှေရုပ်ရဲ့ ထာဝရ ကိုကိုပါ ကိုကို။

အခန်း (၁၈)

လင်းစန္ဒီရဲ့ အိမ်က ရွှေရုပ် မျှော်လင့်ထားသည်ထက် အဆ သစ်ရာမက ခမ်းနားသည်။

အိမ်တွင်း အပြင်အဆင်နှင့် အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ပရိ သာက အဆောင်အယောင်တွေ နှိ မျက်တောင်မခတ် ပေးမောနေ သိသည်။

ကြိမ်ခြင်းလှလှ လေးထဲမှာ အရုပ်ကလေးလောက်ရှိတဲ့ ခွေး ကလေးတစ်ကောင်။ ရွှေရုပ်တို့ကို မြင်သည်နှင့် တာဝုတ်ဝုတ် ထိုးဟောင် နေလိုက်တာ အဆက်မပြတ်။

“တိတ်စမ်း ပင်းပင်း”

ကိုကိုက ဝေါက်ငမ်းလိုက်တော့ တအိအိ အသံပေးပြီး ငြိမ်သက်

သွားသည်။ နားရွက်ကလေးတွေက ပိုးသားလေးတွေလို နူးညံ့လှမ်းကိုကိုက နားရွက်လေးတွေကို ငုံ့ပြီး ဆွဲလိုက်သည်။

“ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ အိမ်ကြီး ကလည်း ကောင်းလိုက်တာ ကိုကိုကတော့ ရောက်ဖူးပြီသား နေမှာပါ။ သူ မမစန္ဒီက ဒီမှာပဲ အမြဲနေမှာလားဟင်”

“ဆိုပါတော့ ပြင်ဦးစွာလည်း အိမ်ရှိသေးတယ် ရန်ကုန်မှာ ရောပေါ့”

ရွှေရုပ် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ရင်း မမစန္ဒီကို အားကျသလို ခံစားလာမိသည်။

“ပြင်ဦးလွင်တဲ့ ကောင်းလိုက်တာ ရွှေရုပ် တစ်ခါမှ မရောက်သေးဘူး သိလား”

အခုအချိန်ထိ မမလင်းစန္ဒီ၏ ညီမိတ်အယောင်ကိုတောင် မတွေ့ရသေးပါ။ ကိုကိုက စိတ်မရှည်သလို ညဉ့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေသည်။

“ဟော ရောက်လာကြပြီနော်”

အသံလာရာဆီသို့ ကိုကိုနှင့်ရွှေရုပ် ပြိုင်တူကြည့်လိုက် မိကြသည်။

မွေးနေ့ပွဲကလို မဟုတ်ဘဲ ကျောလယ်လောက် ဆံပင်တွေ

တို့ ပြန်ချထား၏။ အိမ်နေရင်းမို့ အပြာရောင် လက်ပြတ် တီရှပ်လေးနှင့် သရိုးကွာတား၊ ဂျင်းအတိုကို ဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် ထင်းနေအောင် ထူးပါသည်။

ဘာမှ လိမ်းခြယ်ထားခြင်း မရှိသော မျက်နှာလေးက အစက်အပျောက် တစ်စက်မျှမရှိ။ အချိုးအစား ပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ် သွယ်လျလျလေးက နိုင်ငံခြားမော်ဒယ်တွေလို ဖြစ်သည်။

“ကိုဘုန်း ပြောပြလို့ မမကို ညီမလေး မှတ်မိနေတာ သိရဖို့တယ်၊ မမလည်း ညီမလေးကို တစ်ခါမြင်ရုံနဲ့ မှတ်မိနေတာ ရှေးရေစက်နဲ့ တူတယ်နော်”

နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးလေးနှင့် ဆိုလိုက်တော့ ရွှေရုပ် ပြန်ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ သူမ မျက်ဝန်း လှလှတွေက ရွှေရုပ် မျက်နှာပေါ်မှာ ဝဲလို့။

“ကိုဘုန်း ပြောပြထားလို့ ကိုဘုန်းရဲ့ မွေးစား ညီမလေး အဖြစ် သိထားတာ ကြာပါပြီ။ မမြင်ခင်ကတည်းက ကိုဘုန်း အပြောနဲ့ ထင် မမက ခင်မင်နေတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရွှေရုပ်လည်း မမကို စတွေ့ကတည်းက ခင်ပါတယ်ပေ”

“ဒါနဲ့ ကိုဘုန်းကရာ ညီမလေးကို ဂရုတစိုက် ရှိရဲ့လား”

မမစန္ဒီက ကိုကိုကို စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။
ကိုကိုက ဘောင်းဘီ အိတ်ကပ်ထဲသို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ထိုးသွင်း
လိုက်ရင်း

“စန္ဒီရယ် ကလေးက ကိုယ့်ညီမလေးပါ ဂရုစိုက်တာမှ မျက်စိ
အောက်ကတောင် အပျောက်မခံဘူးလို့ ဖြေလိမ့်မယ်”

“ရွှေရှပ်တဲ့လား”

“ရွှေရှပ်ကလေးပါ မမ”

“နာမည်လေးက လိုက်ပါတယ် လူကလည်း ချစ်စရာပေး
ဆိုတာ”

မမစန္ဒီ ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်မှန်း ရွှေရှပ် သိပါသည်။
ပင်းပင်းဆိုသော ခွေးကလေးက မမစန္ဒီ ခြေထောက်ကို လာရောက်
ပွတ်သပ်နေသည်။ မမ စန္ဒီ ကောက်၍ ပွေ့ယူထားတော့ ရွှေရှပ် မနေနိုင်
ခေါင်းကလေးကို ပွတ်သပ်ပေးမိ၏။

“အသည်းယားစရာလေး နော်”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး အဲ ရွှေရှပ်လို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီကောင်လေးက မမအတွက်တော့ အဖော်ကောင်းပဲ
သူရှိနေလို့ မမဘဝ အထီးကျန် မဆန်တာ”

မမစန္ဒီ ရင်ထဲမှာ ထိရမှု တစ်ခုခုရှိနေမည်ဟု ရွှေရှပ်ထင်သည်။
မမစန္ဒီကို ရီဝေစွာ ငေးမောနေသည့် ကိုကိုကို သတိထားမိ၏။ ကိုကို
အား ပတ်သက်နေသလား။

“ကဲပါလေ ကိုဘုန်းနဲ့ ရွှေရှပ် ဆာနေလောက်ရောပေါ့ စန္ဒီ
အဖို့ စိစဉ်ထားတယ် စားသောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

ဟင်းအမယ်ပေါင်းစုံဖြင့် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်မိကြသည်။
သုံးယောက်ထဲ ဖြစ်ပေမယ့် ပြင်ဆင်ထားတာက တခမ်းတနား။

ရွှေရှပ်အလယ်မှာ ပန်းအိုးဖြင့် ထိုးစိုက်ထားသည့် အနီရောင် နှင်းဆီပွင့်
အားကြီးတွေက ငွားငွားစွင့်စွင့်။

“ပန်းတွေက မြင်ရုံနဲ့ စိတ်ကို လန်းဆန်းသွားတာပဲ”
ရွှေရှပ် မျက်လုံးလေးတွေ မှေးမှိတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

မမစန္ဒီက ချစ်စရာ ဟန်လေးဖြင့် ရွှေရှပ်ကို သဘောကျစွာ ကြည့်ရင်း
“အနီရောင် နှင်းဆီဆို မမက အကြိုက်ဆုံးပဲလေ၊ ကိုဘုန်း

အားထားလို့ ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ”

မမစန္ဒီက ကျေနပ်စွာ ဆိုနေပေမယ့် ကိုကိုကတော့ အနေခက်
သလို အစားကိုသာ ဖိစားနေသည်။

ရွှေရှပ် ရင်ထဲမှာ ရှိတာကို ပြောရလျှင် ကိုကိုနဲ့ မမစန္ဒီကို
ညီညီစေချင်ပါသည်။

“ရွှေရုပ် နောက်လည်း မမဆီကို ဝင်ပါထွက်ပါနော် မမ
ရွှေရုပ်လို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ချစ်စရာလေးဆို သိပ်ခင်တတ်တာ”

“ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ စန္ဒီရယ် ရွှေရုပ်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသွား
ဘုန်းကြော့ပဲ ဟာကို”

“ကိုယ်ရည်သွေးလိုက်တဲ့ ယောက်ျား”

မမစန္ဒီ မျက်စောင်းလေးဝင့်ရင်း ပြောတော့ ကိုကို မျက်
မည်းခနဲ။ ရွှေရုပ် ရှေ့မှာမို့ ကိုကို တော်တော် ရှက်သွားပုံရသည်။

“ကိုဘုန်း ခရီးပြန်ထွက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ရွှေ
တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာပေါ့ ပြီးတော့ သူက ခြေထောက်
ဧဗ္ဗပါတဲ့လူ မမကတော့ ကိုဘုန်းကို လက်ဖျားခါတယ်”

“ငါ ဘယ်လို လူစားဆိုတာ နင်အသိဆုံးပါ စန္ဒီရယ် ကလေး
စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ကလေးအတွက် အကောင်းဆုံးကို
ဆုံးဖြတ်မှာပါ”

ရွှေရုပ် ဘယ်လိုမှ မခံစားမိပါ။ တစ်နေ့နေ့မှာ ရွှေရုပ်
ကိုကို ထားသွားမှာ သိနှင့်နေပြီသားပဲ။ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုး
ရွှေရုပ် သိပါသည်။

အခု ရွှေရုပ် ခံစားနေတာက မမစန္ဒီကို ဖြစ်သည်။
ဝတ်တာစားတာကအစ စတိုင်ကျသော မမစန္ဒီကို

ကုန်တာ ဆန်းသလား။ ဘယ်လိုဝတ်ဝတ် လှနေတာမျိုး၊ အို သူမခွဲ
ဆက်သမှု လှနေတာချည်းပဲ။

တစ်ခုပဲ အံ့ဩမိပါသည်။ ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသည့် မမစန္ဒီ
မှာ ထင်ဟပ်နေသော ဆွေးမြေ့မိပ်။

“ရွှေကလေး ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

ဩဂြိုဟ် ကိုကို အသံကြောင့် ရွှေရုပ် ခန္ဓာကိုယ်လေး တွန့်ဆုတ်
သွားသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ကိုကို”

ရွှေရုပ် ပြောတော့ ကိုကိုအသွင်က သက်သာရာ ရသွားသလို
သည်။

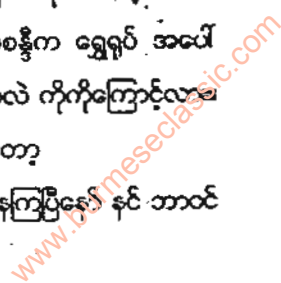
“မမတို့ ပြင်ဦးလွင်သွားရင် ရွှေရုပ်ကို ခေါ်သွားမယ် ပြင်ဦးလွင်
ရောက်ဖူးလား ဟင်”

“မရောက်ဖူးဘူး မမ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ရောက်ဖူးပြီလို့သာ မှတ်လိုက်တော့”

အခုမှ စခင်မင်တာ ဖြစ်ပေမယ့် မမစန္ဒီက ရွှေရုပ် အပေါ်
ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ကောင်းနေရတာလဲ ကိုကိုကြောင့်လား

ကိုကိုက တစ်ခုခု ပြောမည့်ဟန်ပြင်တော့
“တို့နှစ်ယောက် အရမ်း အဆင်ပြေနေကြပြီနော် နင် ဘာဝင်

၁၄၆

ပြောဦးမလိုလဲ ကိုဘုန်း”

“ငါတို့ ရောက်နေတာ အတော်ကြာပြီ စန္ဒီ ပြန်ဖို့ အချိန်တော် ပြီးထင်တယ်”

မမ စန္ဒီ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီးမှ

“ကောင်းပါပြီဟာ ကောင်းပါပြီ ရွှေရုပ် မမကို ကိုယ့်အိမ် အရင်းတစ်ယောက်လို ခံဘောထားနော် ညီမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါမမ ရွှေရုပ်တို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

မမစန္ဒီကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ ရွှေရုပ် နားမလည်နိုင်ဘဲ က ကိုကိုနဲ့ မမစန္ဒီနဲ့ ဆက်ဆံရေး။ ဒီလောက် တရင်းတန်း ရှိခဲ့ဖူးသလို လူတွေက ဘာကြောင့် စိမ်းဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေတာလဲ။

ကိုကိုနဲ့ မမစန္ဒီကြားမှာ ပဋိပက္ခတွေ ရှိနေရင် ပြေလည်ဆင်ခြင်တာက ရွှေရုပ် ဆန္ဒနဲ့ ရှေ့ဆက် ဘာတွေ ဖြစ်လာဦးမလဲ။

ရင်မောလိုက်တာ။

အခန်း (၁၉)

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ကလေး”

“မမ စန္ဒီအကြောင်း စဉ်းစားနေတာပါ ကိုကို”

ရွှေရုပ် နှလုံးသားထဲမှာတော့ မမကို ကိုကို မပြတ်နိုင်သေးဘူး ဆူညံလားဟု မေးနေမိသည်။

“ပြင်ဦးလွင်ကို လာလည်ဖို့ ပြောတော့ ရွှေရုပ် ဖျော်လိုက်တာ မိမိအဖို့ သူ မေ့သွားမလား မသိဘူး”

“စန္ဒီ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး ကလေးကို တကယ် ခေါ်သွားမှာပါ” ကိုကိုက ကြားထဲက အာမခံနေပြန်သည်။ ရွှေရုပ် သက်ပြင်း

ကလေးတွေ လွတ်ထွက်သွားသည်။

“ရွှေရုပ်က စန္ဒီကို အားကျနေတာလား”

“အင်း မမလောက် လှရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

www.burmeseclassic.com

ခွဲတာ တင်းမာတဲ့ ခံယူချက်နဲ့ မာနတရားတွေကြောင့်ပါ။”

“မမစန္ဒီကလည်း ကိုကိုအပေါ် သံယောဇဉ် ကုန်ပုံမရသေးပါဘူး။”

“အဟင်း ထင်လို့ပါ စန္ဒီရဲ့ မာနဆူး ဘယ်လောက် ချွန်တယ်ဆိုတာ ကိုကို အသိဆုံးပါ။ ကိုကိုနဲ့ သူ လမ်းခွဲပြီး မကြာခင်မှာပဲ သူ လက်ထပ်လိုက်တယ်လေ။ သူ့အမျိုးသားကလည်း နယူးဇီလန်ကပဲပဲ။ စန္ဒီက သူ့ကိုယ်သူ ထင်တစ်လုံးနဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလေ။ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေပါဘူး။ သူ အခု ရောက်နေတာ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ အတွက်ပဲ။ မကြာခင်အချိန်မှာ သူ့ယောက်ျား နယူးဇီလန်က လိုက်လာလိမ့်မယ်”

ရွှေရုပ် ရင်ထဲမှာ ဟာသွားလိုက် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားလို့ ဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေသည်။

“ဒါဆို မမစန္ဒီက အပျိုစင်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သူ့ရဲ့ မာန်မာနတွေက ဒဏ်ခတ်လိုက်တာလေ တကယ်ဆို ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ ကလေး ဘဝလေးက အကောင်းဆုံးပဲ။ သူ့ကို အားကျနေဖို့ မလိုပါဘူး”

ရွှေရုပ် ဆွံ့အသွားရသည်။ ကိုကို ပြောပြတော့လည်း မမစန္ဒီ ဘဝက ရှုပ်ထွေးလှသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် တစ်ခုလပ် ဖြစ်ရမည်

မမစန္ဒီဘဝကို တွေးရင်း သနားမိသည်။

“ထားပါ စိတ်ညစ်စရာတွေ တွေးမနေပါနဲ့ ကိုကို ဒီအကြောင်း ဆရာ့ မေ့ဖျောက်ထားတာ ကြာခဲ့ပါပြီ”

“ဟင်း ရွှေရုပ် ဘဝလေးကမှ ငြိမ်းချမ်းဦးမယ်နော် ကိုကို”

“ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တာက မိန်းမသားတွေ အလုပ်ပဲလေ ကလေးဆို အပြစ်မဆိုချင်ပါဘူး”

“ရွှေရုပ်က အပြောင်းအလဲ မြန်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကိုကို ယုံပါတယ် ကလေးက ကလေးလို ဖြူစင်တာပဲ”

ကိုကိုက ကြည်ကြည်နူးနူး ပြောလိုက်ပေမယ့် ရွှေရုပ်ကတော့ ကိုယ့်ကို ကလေးနဲ့နှိုင်းတာ မခံချင်။

“ရွှေရုပ်က စဉ်းစားဉာဏ် ရှိပါတယ် ကိုကိုရယ်။ မေတ္တာ

ထက်တဲ့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်မှုကင်းလို့ စိတ်ပျက်နေတာပဲ ရှိတယ်”

“နောက်ဆို ပျော်စရာ ဘဝလေးကို ကလေး ပိုင်ဆိုင်ရတော့

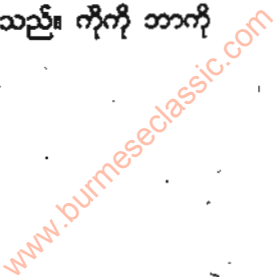
မှာပါကွာ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး”

ကိုကို စကားတွေက ပဟောဠိဆန်နေသည်။ ကိုကို ဘာကို

ဆိုလိုတာလဲ ရွှေရုပ် သိချင်စိတ်ကို ထိန်းမရ။

“အဲဒါ ကိုကို ရည်မှန်းချက်လား”

“ကိုယ့် ရည်မှန်းချက်”

ကိုကိုက ခေါင်းကို ခါယမ်းပြသည်။

ရွှေရုပ် အသံလေး ကျယ်လောင်သွားပေမယ့် ကိုကိုက စိတ်ဆိုး

“ကိုကို ရည်မှန်းချက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွှေရုပ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ရွေးချယ်ခွင့်ပါ”

မပြပါ။

“အနာဂတ်ကို ကြိုမပြင်နိုင်ပေမယ့် ကိုကိုတို့ မေတ္တာရိပ်

“ကိုကို ဆိုလိုချင်တာ ရွှေရုပ် နားမလည်ဘူး”

အာက်မှာပဲ ရွှေရုပ် ရှင်သန်ချင်တာပါ”

“မကြာခင်မှာ လွှဲပြောင်းပေမယ့် အမွေ အမြောက်အမြား

“တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ ကလေးပဲ ဒါပေမဲ့ ကိုကို ပြောရဲ့

ရွှေရုပ် ပိုင်ဆိုင်ရမှာလေ၊ အဲဒီအချိန်ရောက်ရင် ကလေး ရွေးချယ်ချင်တဲ့သူကို ရွေးချယ်မှာပဲ မဟုတ်လား”

အသံ၊ ကလေးကိုရတဲ့ သူကတော့ ကံကောင်းမှာပါ”

ကိုကိုက ရွှေရုပ် ယောက်ျားယုဖို့ ပြောနေမှန်း သဘောပေါက်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမိသလိုလည်း ဖြစ်သွားရသည်။

ရွှေရုပ် နှလုံးသည်းပွတ်ကို ဆုပ်ချောနေသလိုပဲ ကိုကို မျက်နှာ

“ရွှေရုပ် ယောက်ျားမယူချင်ပါဘူး၊ ရွှေရုပ်လေ အန်ကယ်အင်တို၊ ကိုကိုတို့နဲ့ ဘဝလေးကိုပဲ လိုချင်တာ”

ထစ်ခုခုကို ပြောချင်နေသလို မငြိမ်သက်၊ ပြီးမှ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်

ကိုကိုက မှတ်ပုံတင်ထားသော အပြုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းတစ်စောင် တွန့်ကျွေးရုံ ပြုံးသည်။

“သူရက ကိုယ့်ကို ပြောတယ် ကလေး၊ ကလေးကို စိတ်ဝင်စား

“စိတ်ကူး မယဉ်စမ်းပါနဲ့ ကလေးရယ် အတောင်အလယ်စုံရင်တော့ ပျံသန်းကြမယ့် လူတွေချည်းပါပဲ”

အဖို့ အဲဒီကောင်က ရိုးရိုးအေးအေးနဲ့ ဆိုတော့ ကလေးနဲ့ သင့်တော်စွာ မဆင်တယ်၊ ကလေးဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ရွှေရုပ်အတွက်တော့ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ကိုကို”

ရွှေရုပ် ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ ပြော

“ဘယ်လို အဖျိုကြီး လုပ်မယ် ဆိုပါတော့”

အလိုက်တဲ့ ကိုကို ရွှေရုပ်ကို ယောက်ျားပေးစားဖို့ စိတ်ကူးနေသတဲ့ ရွှေရုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်၊ ရွှေရုပ်ရင်ထဲကို ဘာကြောင့်

မဝင်နိုင်တာလဲ။

“လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုကို ရွှေရုပ် လက်မခံနိုင်ဘူး ရွှေရုပ်

ရင်ထဲမှာရှိနေတာ ပျော်ရွှင်စရာ မိသားစုဘဝ”

“ဆောရီး ကလေး ကိုကို့ စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပါတယ်။
ကိုကို့ စေတနာ လွန်ကဲသွားတာပါ”

ရွှေရုပ် ပါးစုံလေးတွေ ရဲတက်လာသည်။ ကိုကိုကတော့
ထင်မှတ် မထားဟန်ဖြင့် ပျာယာခတ်နေသည်။ စိတ်ကိုတင်း ထားပေမည်
မျက်ရည်တွေ အဆီးအတားမဲ့ သွားရသည်။

ရွှေရုပ်ကို ကိုကို့ ဘယ်လို သတ်မှတ်တာလဲ တမင်တကာ
ရှောင်ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားတာလား။

ကိုကိုက ရွှေရုပ် ခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းရင်း

“တိတ်ပါ ကလေးရယ် ကိုကို တောင်ပန်ပါတယ်။ ကလေး
မျက်ရည်ကျတာ ကိုကို့အတွက် အပြစ်မကင်းသလိုပဲ”

ရွှေရုပ် အားပါးတရ ငိုရွှိက်ပစ်လိုက်တာ ကိုကို့ ရင်ဘစ်
တစ်ခုလုံး မျက်ရည်တွေဖြင့် စိုရွှဲသွားသည်။ ကိုကိုကတော့ ရွှေရုပ်ကို
တတ်တတ်တွတ် ချောမော့နေ၏။

မိန်းကလေးတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ခန့်မှန်းတဲ့နေရာမှာ ကိုကို့ထံ
ညံ့ဖျင်းပါသလား။

အစ်ကို ရင်းချာလို တွယ်တာနေမိတဲ့ ရွှေရုပ်ကပဲ သံယောဇဉ်
ကြီးလွန်းခဲ့ပါသလား။

ကိုကို နားလည်နိုင်ပါစေ။

အခန်း (၂၀)

အိမ်ရာက နီးတော့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးက ပေါ့ပါး လန်းဆန်း
သက် အားအင်ပြည့်ဝနေသည်။

နေရောင်ခြည် ဖြာလွှဲနေသည့် ပြတင်းဝကို ငေးမောရင်း ထဲ
ထွန်းနေလိုက်သည်။

မနေ့က ကိုကို ပြောခဲ့သော စကားတွေကို ကြားယောင်မိတော့
စိတ်ပျက်သလို ခံစားရသည်။

‘အားလုံး အဆင်ပြေမှာပါ။ ရှေးလျှောက် မျော်ရတော့ မှာပါတဲ့
ရွှေရုပ် ဖြစ်ချင်တာ တစ်ကယ်ဖြစ်ခွင့် ရခဲ့လို့လား’

ယခုအချိန်ထိ ဘာမှ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ အနိကယ်ဆင့် အိမ်
အာဝသ အောက်တွင်သာ ရှိနေဆဲ။

ခဏတာမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကြာတော့လည်း အရေထူလှပ ဖြစ်ထင်သည်။ အရင်လို စိတ်ဓာတ်မကျတော့။

ရွှေရုပ် နေခြည် မျက်ဝန်းတွေကို ပြန်ဖွင့်၍ နေခြည် ထွေးထွေးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ အသစ်အသစ်သော နေတွေရဲ့ နီခမ်း မဟုတ်ပါလား။

အန်ကယ်ဆင့်တို့ကလည်း ရွှေရုပ်ကို သမီးရင်းလေး ထက် ယောက်လိုက် သဘောထားကြသူတွေပဲ။ ဒါက ရွှေရုပ်အတွက် အကောင်းဆုံး ဆုလာဘ်တစ်ခုပေါ့။

ရွှေရုပ်ရဲ့ ယစ်မူးစရာ ကဏ္ဍသစ် အစပျိုးခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ မကြာတွေ့ဘူးတဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု လျှို့ဝှက်ချက် အသစ်ကလေး တစ်ခုပေါ့။ အရာရာတိုင်းကို ခံနိုင်ရည် ရှိအောင် ကြိုးစားလွယ်ကူသွားပြီလေ။

ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရွှေရုပ် ရင်ထဲက လိုအင်ဆန္ဒတွေကို ခဝါချနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ရွှေရုပ်ကို ညီမလေး တစ်ယောက်လို ကိုကိုဘက်က သတ်မှတ်ရုံနဲ့တင် လုံလောက်ခဲ့ပါပြီ။

ရွှေရုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတဲ့ အရာတွေကို ရွှေရုပ် ရှောင်ကျဉ်တော့မည်။ မရနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုကို မျှော်လင့်နေတာထက် ကိုယ့်ဘက်က

အသစ်လိုက်ခြင်းကသာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

ရွှေရုပ် ဘဝလေးကို ကိုကို သတ်မှတ်ထားသလို အဖြူစင်ဆုံး နှစ်သန်းဖို့ ရွှေရုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလေ။

ရှင်းလင်းနေသော စိတ်လေးနှင့် အိပ်ရာထက်က ထခဲ့သည်။ ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာတော့ အနီနှင့် တွေ့သည်။

“ကြီးကြီး သိပ်နေမကောင်း ဖြစ်နေတယ် ကလေး” ကြည်လင်နေသော စိတ်ကလေး ဝဲဂယက် ထသွားရသည်။

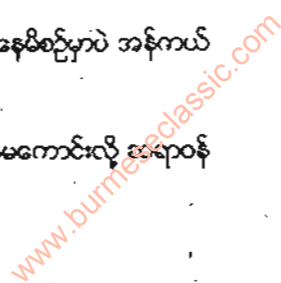
အော်ဖဝါးချင်း ပူးကပ် ပွတ်သပ်မိရင်း “ကြီးကြီး အခြေအနေ သိပ်ဆိုးနေသလားဟင်”

“နည်းရောဂါ ပြန်ထနေတယ်လေ၊ ဆရာဝန်တောင် ပင့်လိုက်ရမယ်”

ကြီးကြီး ပြောခဲ့တာတွေကို ကြားယောင်မိသည်။ ရွှေရုပ်ကြောင့် ဖြစ်နေမလား စိုးရွံ့စိတ်ကလေးဖြင့်

ကြီးကြီးအတွက် သောကစိတ်တွေ ဖိစီးနေမိစဉ်မှာပဲ အန်ကယ် ဆင့် စင်လာသည်။

“ထိုင် ရွှေရုပ် ညက သမီး ကြီးကြီး နေမကောင်းလို့ ဆရာဝန် ပြန်ခေါ်ရတယ်”

ဒေါ်နီက ပထမတော့ အကြောက်အကန် ငြင်းနေသေး... အန်ကယ်ဆင့် ပြောမှာမို့၍ ထင်သည်။ ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောနေရင် မှ စဉ်းစားသလို လုပ်ရင်း

“ကဲ ဒါဖြင့်လည်း ဟိုပန်းတွေကို ပန်းအိုးထဲ ထိုးပေးပါလား ကြီးကြီးက ပန်းရောင် နှင်းဆီဆို သိပ်ကြိုက်တာ သူ့စိတ်ကြည်ထင် အောင်လို့ ဒေါ်နီ စိစဉ်ထားတာလေ”

စိတ်ကူးကောင်းလှသော ဒေါ်နီကို ကြိုက်၍ ချီးကျူးမိသေး သည်။

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒေါ်နီ ရွှေရုပ် အလှဆုံး ထိုးပေးလိုက်မယ် နော်”

ရွှေရုပ် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် နှင်းဆီဖူးလေးတွေကို စုန်၍ ဝိုင်းလေးတွေ ဖြစ်အောင် ထိုးပေးနေမိသည်။

နှင်းဆီ လှလှလေးတွေကို ကြည့်ရင်း မမစန္ဒီအိမ်က နှင်းဆီ ပန်းနီနီတွေကို သွားသတ်ရမိသေးသည်။

နှင်းဆီပန်း နီနီတွေဆိုတာက အချစ်ရဲ့ သင်္ကေတ တစ်ခုလား မမစန္ဒီက ကိုကိုပေးတာဟု ပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးသည်။

ရွှေရုပ် မြူးထူးသွားမိသည်။ ဒါဆို ကိုကို မမစန္ဒီကို စိတ်မပျက်သေးတာ သေချာသည်။ မမစန္ဒီနှင့် ကိုကိုကို ရွှေရုပ် ပြောထုတ်

နှင့်ပါသည်။ ရွှေရုပ်က သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ငွေကို ခိုလှုံချင်

ချက်ခြင်းဆိုသလို ပေါ့ပါးသွားပြီး သီချင်းကလေးပင် ညည်း

“ပန်းအိုး ထိုးပေးပြီးရင် ရွှေရုပ် လမ်းလျှောက် ထွက်ပါလား”

ရွှေရုပ်က နေ့စဉ် လမ်းလျှောက်ထွက် တတ်တာမို့ ဒေါ်နီက ပေးပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွှေရုပ် ခေါင်းကလေး အသာဆတ်ပြုပြီး သွားသော ပန်းအိုးကို မြဲလိုက်သည်။

“ဒေါ်နီ ရွှေရုပ် ပြင်ထားတာ လှလားဟင်”

“သိပ်လှတာပဲ ဒေါ်နီထိုးရင် ဒီလောက် လှမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရွှေရုပ်က အနုပညာမျက်စိ ရှိတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ကြီးကြီးအခန်းထဲ မို့လိုက်တော့မယ် ရွှေရုပ် လမ်းလျှောက်ထွက်လို့ ရပြီနော်”

ပထမတော့ ကြီးကြီး အခန်းထဲသို့ လိုက်သွားဖို့ မှာထားပေမယ့် ကြီးကြီးက မတွေ့ချင်လို့ ဒေါ်နီကို မှာထားသလားမသိ။ ထိုကြောင့် မြဲလိုက်မိသည်။

လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေလိုက်သည်။ ကြီးကြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတာ ဖြစ်မည်။

အခန်း (၂၁)

ရွှေရုပ် ကျွဲလမ်းအတိုင်း ခပ်မှန်မှန်လေး လျှောက်လာ
သည်။ တော်တော် ခရီးပေါက်လာပြီမို့ နဖူးဝင်းဝင်းလေးမှာ ခွေးဝလေး
တွေ စိုထွက်နေပြီ။

သစ်ပင် အရိပ်တစ်နေရာ အရောက် ရပ်ထားသော ကား
တစ်စီးကို အမှတ်မထင် ကြည့်မိသည်။ ယာဉ်မောင်းသူ နေရာမှာ
ထိုင်နေသည့် မမစန္ဒီကို တွေ့လိုက်တော့ စိတ်ထဲမှာ ပျော်သွားသလိုလို
ပင်းပင်းဆိုသော ခွေးလေးကို ပွေ့ထားသေးသည်။

အပြေးလေး လှမ်းသွားဖို့ ပြင်လိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် ပေါ်လာ
သော အသိကြောင့် ခြေထောက်တွေ ရပ်တန့်သွားသည်။

ကိုကိုကို စောင့်နေတာများလား။ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ ပြင်လိုက်မိ

ပင်းပင်းကို ပွတ်သပ်ပေးနေသော မမစန္ဒီက ရုတ်တရက် ရွှေရုပ်ကို
သွားပြီး လက်ယပ်ခေါ်သည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား ရွှေရုပ်”

အနားရောက်သွားတော့ ရွှေရုပ်ကို မမစန္ဒီက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ရွှေရုပ် တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သွားမလို့လဲ ဟင်”

“လမ်းလျှောက် ထွက်လာတာပါ မမ”

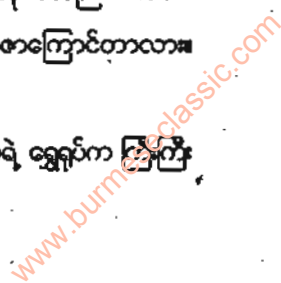
“ရွှေရုပ် ကြည့်ရတာ စိတ်သိပ်မကြည်သလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် မနေ့ညက ကြီးကြီး ဒေါ်သိန်းရင် တော်တော်
မကောင်း ဖြစ်လို့လေ။ ဆရာဝန်တောင် ပင့်လိုက်ရတယ်”

“တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ်မှာ သိပ်ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်ဘူးလို့
မသိဘူး မမကတော့ နေမကောင်းမှာကို သိပ်မှန်းတာပဲ။ ရွှေရုပ်
ညစ်နေမှာပဲနော် စိတ်မရွံ့ဘူးလား”

မမစန္ဒီက မျက်နှာလေးကို ရှုံ့မဲ့ရင်း ဆိုလိုက်သည်။ ဒါလေး
တော့နဲ့ မျက်နှာလှလှလေး မဲ့ကျသွားတာက ဖိစာကြောင်တာလား။
ကြောင့် ကိုကိုနဲ့ မသင့်မြတ်တာ ဖြစ်မည်။

“ဟင့်အင်း ဘာကိစ္စ စိတ်ညစ်ရမှာလဲ မမရဲ့ ရွှေရုပ်က ကြီးကြီး
ထွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိတာ”

“ရွှေရုပ်က သိပ်ဖြူစင်တာပဲနော်၊ မမကတော့ ရွှေရုပ်ကို ဆထက်တပိုး တိုးပြီးကို ချစ်လာပြီ”

• မမစန္ဒီက နှာခေါင်းလေးကို ရှုံ့ရင်းဆိုသည်။

“ဟော လာပါပြီ၊ ရွှေရုပ်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ ကိုကို တိုက်ခဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်”

မမစန္ဒီက သွားဖြူဖြူလေးတွေ ပေါ်အောင် ပြောလိုက်တော့ ရွှေရုပ် အနောက်လှည့်ကြည့်မိသည်။

ကိုကိုက သူမတို့ နှစ်ယောက်ရှိရာသို့ လျှောက်လာကာ အနား ရောက်လာသည်။

“ဘယ်သွားမလို့ ချိန်းထားကြတာလဲ”

နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာဖို့ ပြင်ပြီးမှ ကိုကို စကားကြောင့် မမစန္ဒီ နှင့် ချိန်းထားတာ မဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်ရမိသည်။

“တိုက်ဆိုင်မှု သက်သက်ပါ ကိုတုန်းရယ်၊ ကားရပ်ပြီး ဒီမှာ နားနေတုန်း ရွှေရုပ် လမ်းလျှောက် ထွက်လာတာနဲ့ ဆုံတာလေ”

လင်းစန္ဒီက ရှင်းပြတာကို ခေါင်းစာဆတ်ဆတ်လုပ်ရင်း ကိုကိုက ရွှေရုပ်ဘက် လှည့်လာပြန်သည်။

“ကလေးလည်း ကျန်းမာပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရွှေရုပ် မျက်နှာလေးက ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲကြည့်စင် နေတာပဲနော် စန်းပိုက်လေး လိုပဲ”

မမစန္ဒီက ရယ်သွင်းသွေးရင်း ဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ သူ့အစ်ကိုကလည်း ဒီလောက် ဖြူစင်ချောမော နေတဲ့ဟာကို”

ကိုကို ပြောတော့ မမစန္ဒီက မျက်စောင်းလေးဖြင့် ပက်လိုက် သည်။ ဒီအချိန်လေးက ရွှေရုပ်အတွက်တော့ မမေ့နိုင်စရာ အမှတ်တရ မိမဲ။

ပျော်ရွှင်နေပိပေမယ့် အိမ်မှာ ကြီးကြီးနှင့် ဒေါ်နီ နှစ်ယောက် ထည်းမို့ ပြန်မှဖြစ်မည်။

“ရွှေရုပ် ပြန်တော့မယ်၊ ရွှေရုပ်ကို ခွင့်ပြုဦး”

ရုတ်တရက်ကြီး ပြောလိုက်တာကြောင့် ကိုကိုရော မမစန္ဒီပါ ကြောင်တွေ သွားသည်။

“ကောက်ကာ ငင်းခါကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ရွှေရုပ်ရယ် ငဏ နေပါဦး”

“ကြီးကြီး တော်တော် နေမကောင်းဖြစ်နေတယ် ကိုကို ရွှေရုပ် ပြန်မှဖြစ်မယ်၊ အိမ်မှာ လူမရှိဘူး၊ အန်ကယ်ဆင့်ကလည်း အရေးကြီး

ထို့ နေ့တစ်ဝက်တော့ ရုံးသွားတက် နေရတယ်”

ကိုကို ဘာမှဆက် မပြောတော့၊ မမစန္ဒီက ရွှေရုပ်တို့ ပြောတာကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပြီးမှ

“မမ လိုက်ဖွဲ့ပေးမှာပေါ့ကွယ် ကိုဘုန်းရော ပြန်မှာ မဟုတ်လား”

“ငါ ရွှေရုပ်နဲ့ လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ် ရွှေရုပ်တို့ အိမ်ဆင်းလိုက်မယ်”

ကိုကိုက ပြောပြီးသည်နှင့် ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်သွားသည်။ ရွှေရုပ် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရသည်။

မမစန္ဒီကတော့ ဘယ်လိုမှ မခံစားရသလို ရွှေရုပ် လက်ကို ပြီး ခေါင်းခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

ခြံရှေ့ရောက်တော့ မမစန္ဒီက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ ရွှေရုပ်နှင့် ကိုကို ကွန်ကရစ်လမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာပြီး အိမ်ပေါ်တီကို အောက်မှာ ရပ်ထားသည့် ကားတစ်စီးကို မြင်လိုက်တော့ အချိန်မှာတော့ ရွှေရုပ် မျက်ဝန်းလုံးတွေ ဝိုင်းစက်သွားခဲ့သည်။

“ဒါ ဆရာဝန်ရဲ့ ကားပဲ ကြီးကြီး အမောဖောက် ပြန်တူတယ်”

ကိုကိုရော ရွှေရုပ်ပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး အိမ်ထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ ကြီးကြီးက မွေ့ရာထက်မှာ လဲလှေ့

ကျက် ဘေးမှ ဆရာဝန်ကြီးက စမ်းသပ်နေသည်။

ကြီးကြီး ကြည့်ရတာ တော်တော်မောနေပုံ ရသည်။ မျက်လုံး

ထင် မဖွင့်နိုင်ရှာ အသက်ကို ခဲယဉ်းစွာ ရှူနေရ၏။

ဒေါ်နီက ရွှေရုပ်ကို မြင်တော့ အငိုမျက်ဝန်းတွေဖြင့် ကြည့်

ရင်း

“ကြီးကြီး တော်တော် အခြေအနေ ဆိုးနေလို့ ဆရာဝန်

ထင်လိုက်ရတယ်၊ အန်ကယ်ဆင့်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ထားတယ် ရွှေရုပ်”

ရွှေရုပ် ကိုကို လက်မောင်းကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား

ပြီး အံ့ကြိတ်ထားမိသည်။ ကံဆိုးရှာသော ကြီးကြီးကို မကြည့်ရက်။

ကိုကိုက ရွှေရုပ် ပန်းသားလေးကို ဖျစ်ညှစ်၍ အားပေးသည်။

“အခြေအနေ မကောင်းဘူး ခေဆုံးအမြန်ပို့ဖို့ စီစဉ်ပါ”

ဆရာဝန်ရဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ် အပြောက ရွှေရုပ် ရင်တစ်ခုလုံးကို ဆုတ်ချေသွားသည်။

ကိုကို ဒေါ်နီနှင့် ရွှေရုပ်တို့ သုံးယောက်လုံး ပျာယာခတ် သွား

သည်။ ကြီးကြီးအတွက် အားချင်း ပြင်ဆင်ရ၏။

ကြီးကြီး ကံကောင်းပါစေ။

နားလည်ပါသည်ဟု မပြောလိုက်ရတာကိုပဲ ဖြစ်သည်။

“ကလေး တော်တော် ခံစားနေရလားဟင် တရားနဲ့ ဖြေပါ
ရွှေရုပ်ရယ်၊ မွေးဖွားခြင်းနဲ့ သေဆုံးခြင်းဆိုတာ လူတိုင်း မလွဲမသွေ
ကြုံတွေ့ရမယ့် ကိစ္စတစ်ခုပါ”

ကိုကိုက ရွှေရုပ်ကို တတွတ်တွတ် ပြောရင်း နှစ်သိမ့်နေ
စွာသည်။ ကိုကိုကို မိုးအစ်အစ် မျက်နှာလေးဖြင့် ရွှေရုပ် ကြည့်မိသည်။

“ရွှေရုပ် နားလည်ပါတယ် ကိုကိုရယ် ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ် ကြီးကြီး
တို ပြုစုခွင့် မရလိုက်တာကို ဝမ်းနည်းနေမိတာပါ အဟင့် အဟင့်”
ပြောနေရင်းက စိတ်ကို ချုပ်တည်းနိုင်စွမ်း ကင်းမဲ့စွာ ရွှေရုပ်
နီချလိုက်မိသည်။

ရွှေရုပ်ကို ကြည့်နေတဲ့ အန်ကယ်ဆင့် မျက်နှာကလည်း
ယောက်ျားသားမို့ အားတင်းထားရသည့် ပုံစံ။

အန်ကယ်ဆင့် က သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာချရင်း။

“သမီး ကြီးကြီးကို သမီး ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ရှိ တယ်
ဆိုတာ အန်ကယ်ဆင့် သိပါတယ်၊ သေပြီးသား လူတစ်ယောက် ဟာ
ပိုနေရုံနဲ့ ပြန်ရှင်သန်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူကောင်းကောင်း မွန်မွန်နဲ့
ဘဝကူးကောင်းဖို့ သမီးက ဆုတောင်းပေးရမှာလေ”

ရွှေရုပ် အန်ကယ်ဆင့်ကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်မိသည်။

အခန်း (၂၂)

ငိုရလွန်းလို့ ရွှေရုပ် မျက်ရည် ကုန်ဆုံးကုန်ပြီ ထင်သည်။
မိုးအစ်အစ် မျက်ဝန်းလေးတွေဖြင့် ရွှေရုပ် ထိုင်နေတာ အ
လောက် ကြာသွားပြီ မသိ။

နောက်ဆုံးအချိန်ခေ ကြီးကြီးကို စကားပြောခွင့် မရလိုက်တာ
ရွှေရုပ် ဝမ်းနည်းလို့မဆုံး။

အပြောဆိုးပေမယ့် သဘောထားကောင်းပြီး ရွှေရုပ်ကို ချစ်
စိတ်ကိုတောင် ကွယ်ဝှက်ထားသည့် ကြီးကြီး အခုတော့ ရွှေရုပ်ထံ
စွန့်ခွာသွားခဲ့ရရှာပြီ။

ရွှေရုပ် ဝမ်းနည်းမိတာက ကြီးကြီးရဲ့ စေတနာတွေကို ရွှေရုပ်

တရားသဘောတွေဖြင့် နားချနေပေမယ့် အန်ကယ်ဆင့် တော် ခံစားနေရမှာ ရွှေရုပ် သိနေပါသည်။

“အန်ကယ်ဆင့်က ငယ်လင် ငယ်မယားတွေပါ သမီးရမိ အန်ကယ်ဆင့်တောင် ဖြေသိမ့်နိုင်သေးတာပဲ”

အန်ကယ်ဆင့် အသံက အနည်းငယ် တုန်ယင်သွားသည် ထင်ရသည်။

“ရွှေရုပ် ဝမ်းနည်းတာကလေး အန်ကယ်ဆင့် အထီးကျန် ဆန်သွားတဲ့ အတွက်လည်း ပါပါတယ် အန်ကယ်ဆင့် ရယ်”

“အန်ကယ် ဆင့်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်အောင်မလုပ်ပါ သမီးရယ် တိတ်တော့နော် အန်ကယ်ဆင့် အပေါ်ထပ် ခဏထွေး ဦးမယ်”

အန်ကယ်ဆင့် မခံစားနိုင်ရှာတော့ဘူး ထင်သည်။ ဒီအခါ အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။

ရွှေရုပ် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် လှိုင်းနေမိလိုက် ပါသည်။ တော်ကြာ အန်ကယ်ဆင့် ခံစားနေရဦးမည်။

“ကလေး”

ကိုကို ခေါ်သံကြောင့် ရွှေရုပ် ကြည့်မိတော့ ကရုဏာ မျက်စိ တွေဖြင့် ကိုကိုက ကြည့်ရင်း

“အခု ဒီဒီဒီကြီးမှာ အန်ကယ်ဆင့် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့ တာဆိုတော့ ကလေးဆက်နေဖို့တော့ ဖြစ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး နေရေး ထိုင်ရေးအတွက်တော့ စိတ်မပူနေပါနဲ့ ကိုကို ကြည့်စီစဉ် ပေးမယ်”

ရွှေရုပ် ခေါင်းကလေး ဆတ်ခနဲ ထောင်သွားရသည်။ ကိုကို ဆိုလိုတာက ရွှေရုပ် ဒီဒီဒီက ထွက်ခွာသွားရမည်ဟု ဆိုလိုချင်လား။ အထီးကျန်ဆန် ကျန်ခဲ့ရာမည့် အန်ကယ်ဆင့်ကို ကိုကို ထည့်မတွက်တော့ ဘူးလား။

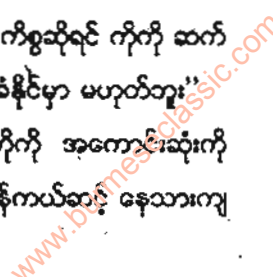
“ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုကို မဖြစ်နိုင်ဘူး ရွှေရုပ် ဘယ်နည်း နဲ့မှ အန်ကယ်ဆင့်ကို မထားခဲ့နိုင်ဘူး ကိုကို”

ရွှေရုပ် အကြောက်အကန်ကို ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်မိသည်။ ဆတ် ဆတ်ခါ သွားသော ရွှေရုပ်ကို ကြည့်ပြီး ကိုကို မျက်မှောင်တွေ စုကျံသွား သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ကလေးရယ်၊ ကိုကိုက ကလေးရှေ့ ရေးအတွက် စီစဉ်သင့်တာကို စီစဉ်မှာလေ”

“အန်ကယ်ဆင့်ကို ထားသွားရမယ့် ကိစ္စဆိုရင် ကိုကို ဆက် ပြောပါနဲ့တော့ ရွှေရုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“လက်မခံလို့ မရဘူး ကလေး ကိုကို အကောင်းဆုံးကို စီစဉ် ပေးနေတာ သူ့အလုပ်နဲ့သူ ကြာရင် အန်ကယ်ဆင့် နေသားကျ

သွားမှာပါ”

ပြောနေရင်းက တင်းမာလာသလို ကိုကိုကလည်း အထွေးထွေး ပေးချင်သည်။ ရွှေရုပ်ကလည်း ဒါမျိုးကိုတော့ လုံးဝဆန့်ကျင်ဖို့ အသိရှိ

ဒီမှာကိုကို အန်ကယ်ဆင့်က ရွှေရုပ်ရဲ့ ဖခင်ရင်းချာ တစ်ယောက်လို နေခဲ့တဲ့ သူပါ။ ဒီလိုလူမျိုးကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ဖူးတဲ့ ရွှေရုပ် အသည်းမမာနိုင်ဘူး”

ယတိပြတ် ပြောပစ်လိုက်မိသည်။ ကိုကို မျက်နှာက အနုတ်နုတ် ငယ်နီပြန်းလာသည်။ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျော့ချထားဟန်ဖြင့် ဆိုဖာပေါ်မှာ ခပ်လျော့လျော့ ပြင်ထိုင်ရင်း။

“အန်ကယ်ဆင့်နဲ့ ရွှေရုပ် အတူရှိနေခဲ့တာဟာ အလုပ်သမားအရ ရှိနေခဲ့တာပါ။ အဲဒါကို ကလေး နားလည်စေချင်တယ်”

“အို ဒါတွေ ရွှေရုပ် နားမလည်ဘူး ရွှေရုပ်သိတာ အန်ကယ်ဆင့်နဲ့ပဲ ရွှေရုပ် အတူရှိနေမယ် ဒါပဲ”

ပြောပြီးသည်နှင့် ရွှေရုပ် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုကို ဖုတ်ဖုတ် ဖုတ်ဖုတ် ကျန်ခဲ့သည်ကိုပင် လှည့်မကြည့်မိတော့။

အထီးကျန် သွားရှာသည့် အန်ကယ်ဆင့် အနားမှာ ရှိနေနေ ချင်တာက ရွှေရုပ် ဆန္ဒလေး။

အန်ကယ်ဆင့် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး လေလွင့်သွားမှာမျိုးကို ရွှေရုပ်

စိတ်မပါသည်။

ရွှေရုပ် နှလုံးသားက နူးညံ့ပါတယ် ကိုကို။

အခန်း (၂၃)

ရွှေရုပ် ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးရုံသည်။ လူတွေက ရွှေရုပ်အပေါ် ဘာကြောင့် နားမလည် နိုင်ကြတာလဲ။

ရွှေရုပ် အကြောင်းကြားသည်နှင့် ဒေါ်ခင်သန်းမြင့် ပေါက်ချ လာသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ် သမီး ဆုံးဖြတ်ချက် မှားယွင်းနေ ပြီလို့ အန်တီတော့ ယူဆတယ်”

ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်က စိန်လက်စွပ်တွေ ဝတ်ဆင်ထားသော လက် ကို ထောင်ရင်း ဆိုသည်။

ရွှေရုပ် ဘာမှ ပြန်မပြောချင်။ ဒီတစ်ယောက်လည်း ဘာထူး လဲ၊ ပကာသနလောက်ပဲ မြင်တတ်တာ။

“သမီးလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းကလေးက သက်ကြီး ရွယ် ကြီးနဲ့ နေရင် အရမ်းစိတ်ဓာတ်ကျပြီး အိုစာသွားမှာပေါ့၊ အရင်က ဘာပဲ သမီး မွန်းကျပ်နေတာ အခုဆိုရင် ပိုဆိုးပြီပေါ့”

ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်က ရွှေရုပ် မျက်နှာလေးကို စိစိစစ်စစ် သေချာ ခြည့်ရှုလိုက်သေးသည်။

“အန်တီနဲ့ လာနေပါလားကွယ် အချိန်အတန် ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ အန်တီနဲ့ နေတာကမှ ငယ်ငယ်နုနုနဲ့ ဘဝအရသာကို ကောင်းကောင်း စားနိုင်ဦးမယ်နော်၊ သမီး သံယောဇဉ်ကြီးတာကို နားလည်ပါတယ်၊ အဲဒါက မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စလေ နောင်မှ နောင်တရမယ်နော်”

“အန်တီ သမီးကို ဂရုစိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ ရွှေရုပ် အန်တီဆီ မလာနိုင်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ အန်ကယ် တို့ကို ရွှေရုပ် မထားခဲ့ချင်ဘူး”

ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် ငြင်းလိုက်တာကြောင့် ဒေါ်ခင်သန်းမြင့် မိနှာက ခရမ်းချဉ်သီး တစ်လုံးလို။

ရွှေရုပ်ကို သံယောဇဉ် ရှိလို့ ဆိုတာကို အသိအမှတ်ပြု မိပေ နဲ့ ကိုယ်ကမှ မနေနိုင်တာ။

ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်က ငြိမ်သက်နေရာမှ စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး ပါဝါ မိန့်အောက်မှ မျက်ခုံးကိုတွန့်ကာ။

“သမီး အနေနဲ့ ဦးကံဆင့်ကို ဖခင်ရင်း တစ်ယောက်လို တွယ်တာတာ အန်တီ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဦးကံဆင့် ကလည်း အဖေ တစ်ယောက်လိုပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားသား တစ်ဦးနဲ့ သူစိမ်း မိန်းကလေး တစ်ယောက် တစ်အိမ်ထဲမှာ အတူတူနေတာက ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောစရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ရွှေရုပ် ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်ကို သနားမိပါသည်။ သူမပြော သားသမီး မထွန်းကားသည့်အတွက် ရွှေရုပ်ကို ခင်တွယ်နေရှာခြင်းပါ။

“ရွှေရုပ် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားမိပါဘူး အန်တီ ကြာလာလို့ အဖြစ်မှန်ကို သိသွားရင် အားလုံး ပါးစပ်ပိတ် သွားကြမှာပါ”

ရွှေရုပ်အတွက် မေးခွန်းတိုင်းမှာ အဖြေက ရှိနှင့်နေပြီးသား လေး၊ နောက်ဆုံး ဒေါ်ခင်သန်းမြင့် ရွှေရုပ်ကို လက်လျှော့သွားရှာသည်။

“အေးလေ အန်တီက သမီးကို စေတနာနဲ့ လာပြောတာပဲ သမီးက လက်မခံတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ အန်တီကို ခွင့်ပြုပါဦးကွယ်”

ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ ပြောဆို သွားပေမယ့် ရွှေရုပ်ကို ဒေါ်ခင်သန်းမြင့် စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်သွားမှာ သေချာပါသည်။

မတတ်နိုင်ဘူးလေ ရွှေရုပ်မှ အန်ကယ်ဆင့်ကို မထားနိုင်တာ

အခန်း (၂၅)

“နင်နဲ့ ကလေးက တော်တော် ချစ်ကြတာပဲနော် စန္ဒီ ကလေး ထလည်း နင်ကို ခင်တွယ်ရှာပါတယ်”

မျက်ခုံးလှလှလေးကို စန္ဒီ ပင့်လိုက်သည်။ ကိုဘုန်း ပြောနေတာတွေကို နားမလည်နိုင်။

“ကိုဘုန်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ဒီကိစ္စက ဘာထူးဆန်းလို့လဲ ရွှေရုပ်ကလေးကို စန္ဒီ ခင်တွယ်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာခဲ့ပြီလဲ ကိုဘုန်း ဆယ်ပဲ”

ဘုန်းစကြာက ဟန်ပါပါဖြင့် နှုတ်ခမ်းတွန့်ကျွေးရုံ ပြုံးလိုက်ရင်း

“နင်က ကလေးကိုသာ ခင်တွယ်တာ အခုကလေး ခုကွရောက်

နေတာကိုတော့ မေ့နေတယ်နော်”

စန္ဒီ နှုတ်လေးတွေ စုဝိုင်းသွားပြီး

“ဘယ်လို ဘယ်လို ရွှေရုပ် ဘာတွေ ဒုက္ခရောက်နေလို့ ပြောပြစမ်းပါဦး”

ဘုန်းစကြာက သူဆင်ထားသော ရွှေထဲကို ဝင်လာပြီး ကျော သွားဟန်ဖြင့်

“ဟုတ်တယ် စန္ဒီ ရွှေရုပ်က အခု အန်ကယ်ဆင့်နဲ့ နေမယ်၊ ရွတ်လုပ်နေတယ်၊ ကိုယ်လည်း ပြောပါသေးတယ် ဘယ်လိုမှ လက်မ ဘူး၊ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီမှာနေရင် သူ့ဘဝက နေပျင်းခြောက်ခြောက် လူစင်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့စကား ဆုံးသွားတော့ စန္ဒီက သက်ပြင်းလေးကို ရှိုက်ခါ

“ရွှေရုပ်က သိပ်ရိုးအတာပဲ ဒါကြောင့် စန္ဒီ ခင်တွယ်မိ ထင်တယ် စိတ်ဓာတ်ကျချင်စရာ အိမ်ကြီးထဲမှာ သူနေတာကို တော့ သဘောမတွေ့ဘူး၊ ကြာရင် စိတ်ဆင်းရဲလာလိမ့်မယ်၊ ပြော ပြောပါဦး ကိုဘုန်းရယ်”

“ငါလည်း ကြိုးစားကြည့်ပါသေးတယ် ဒါပေမဲ့ ကလေး ခေါင်းမာနေတယ်”

“ရွှေရုပ်က နှင့်စကားကို နားထောင်ပါတယ်ဟာ နှင့် သေ

မပြောကြည့်သေးလို့ ဖြစ်မှာပါ”

“လောလောဆယ် ငါ့မှာ အခက်အခဲ ဖြစ်နေတာ ကလေးကို ပို့ထားဖို့ နေရာပဲ စန္ဒီ”

စန္ဒီက မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့် သူပြောသမျှ တို့ နားစိုက်ထောင်ပြီး

“အဲဒီအတွက်တော့ ဘာမှ ပူမနေနဲ့ ပြင်ဦးလွင်က အိမ်ကို သူ့ကို ခေါ်သွားလိုက်မယ်လေ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဒါဆို နင် စိတ်သာချနေတော့ ငါ ရွှေရုပ်ကို နားချမယ်”

စန္ဒီဆီမှ ပြန်ခဲ့သည့် ဘုန်းစကြာ ခြေလှမ်းတွေက သွက်လက်

“စန္ဒီကတော့ ရွှေရုပ်ကလေးကို သူနဲ့အတူ ပြင်ဦးလွင်က အိမ်ကြီးမှာ လိုက်နေဖို့ စိတ်ခေါ်နေတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုကိုရယ်”
အခုချိန်ထိ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆိုနေသော ရွှေရုပ်ကလေးကို

ဘုန်းစကြာ စိတ်ပျက်ချင်လာသည်။
“ရွှေရုပ်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ အန်ကယ် ဦးကံဆင့်

ကို ရွှေရုပ် ဥပက္ခာပြုသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ အန်ကယ်ဆင့်က ရွှေရုပ်ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပေးနေတာပါ။ ရွှေရုပ် အတွက် စိတ်ချရသူတောင် ကျေနပ်ဦးမှာပါ”

“ဒီရက်ပိုင်းမှာ အန်ကယ် တော်တော် အထီးကျန်နေတာပဲ အသေချာပဲ ကိုကို အန်ကယ်မှာ သားသမီး ရင်းချာလည်း မရှိဘူး။ ရွှေရုပ်ကို ခင်မင်နေတာ အမှန်ပဲ။ ရွှေရုပ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘာစိုက်ရမှာလဲ ကိုကို အန်ကယ်က ရွှေရုပ်ရဲ့ အဖေအရွယ် ဦးအရွယ်ပါ”

ခက်တော့ ခက်နေပြီ။

ရွှေရုပ်ရဲ့ စိတ်နှလုံးသားလေးက ရိုးသား ဖြူစင်သည်။ အိပ်ပတ်ဝန်းကျင်က အရောင်ဆိုးဖို့ ဝန်လေးကြမှာ မဟုတ်။ အဲဒီအကြောင်း

ရွှေရုပ်ကလေး စိတ်ဆင်းရဲမှာ သူ မမြင်ချင်ပါ။

ဖြူစင်သော ရွှေရုပ်ကတော့ အန်ကယ်ဆင့် အပေါ်မှာ တာဝန်ကို ကျေးဇူးသိတတ်သည့် ကောင်မလေး။

သူ့မှာက ဇွတ်ပြောခွင့် မရှိတာလည်း အမှန် ဖြစ်သော်လည်း တကယ်ဆို အန်ကယ်ဆင့်သည်သာ ရွှေရုပ်ကလေးကို တစ်သက်

စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သူက တာဝန်ကျခဲ့တာ မဟုတ်။

ဒယ်ဒီ မသေခင်ကတော့ သူ့ကို မှာခဲ့ဖူးသည်။ ရွှေရုပ် ကလေးကို သူ့ကိုယ်စား စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ထုတ် ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒါက လက်တွေ့မှာ လွယ်တာမဟုတ်တော့လည်း သူ့အဖေက ဥပက္ခာပြုသလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

မြန်မပြည်မှာ အန်ကယ်ဆင့် လက်ရှိတာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်နေတာမို့လည်း ခေါင်းထဲ မထည့်ခဲ့ပါ။

အခု သူ ရောက်လာတော့မှ ရွှေရုပ်ကလေးရဲ့ ဘဝလေးကို အာရုံစိုက်လာတာ ဖြစ်သည်။

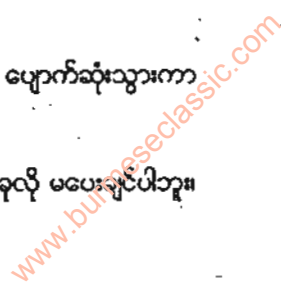
မေတ္တာ ငတ်မွတ်နေသည့် ကောင်မလေးကို သူ့ဘက်က ဘာမှ မပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့။

လက်ရှိမှာလည်း ကိုယ်တိုင်က သူ့ငယ်ချင်းရဲ့ အချိန်မှာ ခိုနေရတာ ဖြစ်သည်။

“ကိုကို”

အတွေးစတွေက ရွှေရုပ် ခေါ်သံကြောင့် ပျောက်ဆုံးသွားကာ နေထိုင်ကြည့်မိ၏။

“ရွှေရုပ်လေ ဘယ်သူ့ကိုမှ တာဝန်တစ်ခုလို မပေးချင်ပါဘူး။

ကိုကို ကိုလည်း ရွှေရုပ် တာဝန်တွေ မပေးချင်ဘူး ကိုကိုက အချိန် တန်ခင် ပြန်မှာလေ။”

ရွှေရုပ် စကားတွေကို သူ ခွန်းတုံ့ မပြန်နိုင်ခဲ့။

လတ်တလောမှာ ရွှေရုပ်ကို စနီရဲ့ အရိပ်မှာ ပို့ထားသည်။ ထားဦး နောက်ပိုင်းမှာ ရွှေရုပ်အတွက် သူ ဘယ်မျှအထိ ဆက်ပြီး တာဝန်ယူ ပေးနိုင်မည်လဲ။

ထိုမေးခွန်း အတွက်တော့ သူ အဖြေကို အရင်ရှာဖွေရပါဦး မည်။

ကလေးရယ်
ကိုကိုဘက်က တာဝန်မကျေခဲ့တော့လည်း။

အခန်း (၂၅)

“မင်း ပြောတာလည်း မှန်တာပဲ၊ ရွှေရုပ် ပြောတာလည်း တော့။”

သူရအောင်က မတင်မကျနှင့် ဝေဖန်ချက် ပေးသည်။ သူ ကို ညစ်ညူးစေသည့် ပြဿနာကို ရင်ဖွင့်မိတာ ဖြစ်၏။

“ငါအကောင်းဆုံး အကြံပေးမယ် အဲဒီကောင်မလေးကို မင်း စိတ်ထောင်ချပေးလိုက်”

“ဟာကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေ ဒါအကောင်းဆုံးပဲ”

“ရွှေရုပ်က တကယ့် ကလေးပဲ ရှိသေးတာကွ ရည်စားတွေ အတွဲတောင် ထားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

သူ ပြောတော့ သူရအောင် မျက်နှာပြုံးစစနှင့်
 “ရွှေရုပ်ကလေး ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် တန်ဖိုးခွဲ
 ကောင်မလေးပဲ ဟဲ ဟဲ ငါနဲ့ဆိုရင်ကော မင်း ကြည်ဖြူမလား သူထဲ
 ချင်း”

သူရအောင် စသလို နောက်သလို ပြောသည့် စကားပေမယ့်
 သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သည်။

မျက်နှာကြီး မျက်ကာ မည်းသွားတာကို သူရအောင် ကြည့်
 ရင်း

“ဟား ဟား မင်းက မင်း ညီမကိုကျတော့ နပျော့ထား
 လိုက်တာ”

တကယ်ပဲ ရွှေရုပ်ကလေးကို သူ ဥပေက္ခာ မပြုရက်ဘဲ
 စိတ်တွေက ရောက်စတုန်းကနှင့် မတူတော့ဘဲ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာ
 ရွှေရုပ်ကလေးကို စာနာ နားလည်လာမိ၍ ဖြစ်သည်။

ငွေကြေးခနဲ ဘာလိုအပ်ချက်မှ မရှိသော ရွှေရုပ်ကလေး အ
 သည် ငြိမ်းချမ်းစရာတွေချည်း မဟုတ်မှန်း သူသိခဲ့၏။ အဲဒါ ကျန်ခဲ့
 သော ကောင်မလေး။

မိဘမေတ္တာကိုလည်း ငတ်မွတ်ခဲ့ဖူးသည်။
 ဆွေမျိုးသားချင်း ညီအစ်ကို မောင်နှမလည်း မရှိ။ သူ့အထဲ

က မွေးစားသည်ဟု ပြောခဲ့သော စကားလေးနဲ့တင် သူ့ကို ခင်တွယ်
 နေခဲ့သူ။

ရထားပေါ်မှာတုန်းက မဝံ့မရဲလေး ဖြစ်နေသော ကောင်မလေး
 ခိုခိပ်ကို သူ ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့ပါ။

နောက်ပိုင်းမှာလည်း ရွှေရုပ်ကလေးသည် သူ့ ကို အစ်ကိုကြီး
 တစ်ယောက်လို သံယောဇဉ် ကြီးခဲ့၏။

ရစ်နှောင်တတ်သော သံယောဇဉ်က သူ့ကို ပြန်တုတ်နှောင်နေခဲ့
 ပြီလား။

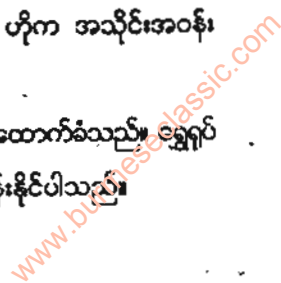
“ရွှေရုပ်ကို မင်း ခုကတည်းက သံယောဇဉ် ဖြတ်ပြီး သူ့အနာ
 တတ်ကို သူ့ဘာသာ ရွေးပါစေ”

“ဟာ ငါ ဒီလို ဥပေက္ခာပြုရမလား သွေးရင်းချာ မဟုတ်ပေမယ့်
 ခိုညီမလေးကွ”

“ဒါဆိုလည်း မင်း ဟိုကို ပြန်ခေါ်သွားပေါ့ကွာ”

“မလွယ်ဘူး ထင်တယ် ငါက တစ်ယောက်တည်းသမားကွ
 ပြီးတော့ ရွှေရုပ်က သိပ်ရိုးအလွန်းတယ်၊ သူ ဟိုက အသိုင်းအဝန်း
 ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မနေတတ်မှာ သေချာတယ်”

သူရအောင် သူ့စကားကို ခေါင်းညှော်ထောက်ခံသည်။ ရွှေရုပ်
 ကလေးကို တစ်ခါပဲ ဆုံဖူးပေမယ့် သူ ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။

တကယ့် အရိုးဆုံး ပန်းကလေး။

“မင်းလည်း သံယောဇဉ် ရှိနေတာပဲလေ ဟိုကို မခေါ်နိုင်ဘူးဆိုရင် မင်း မြန်မာပြည် ပြန်လာခဲ့”

သူ ချက်ချင်း အပြေမပေးနိုင်။ မြန်မာပြည်ကို တစ်နေ့ ပြန်လာမည် ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် အခုချိန်မှာ သူ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေး တာ သေချာသည်။

“ဟုတ်တယ် ဖြစ်သင့်တာ အဲဒီနှစ်ချက်ပဲ မင်းစဉ်းစားဖို့ ခေါ်သွားမလား မင်း လာမလား ဒါပဲ စဉ်းစား”

သူရအောင် ကတော့ အကောင်းဆုံး အကြံကို ပေးသည်။

ဆုံးဖြတ်ရမှာက သူ့ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

ရွှေရှပ် ဘဝလေးကို သူ မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘဲ စိမ့်ဆုံးဖြတ်နေတာ မှန်နိုင်လား။

ရွှေရှပ်ရဲ့ အစ်ကို အုပ်ထိန်းသူ တစ်ယောက်အဖြစ် သူ့မှာ အပြည့်အဝ တာဝန်ယူနိုင်စွမ်း မရှိဘူးလား။

သည်မေးခွန်းတွေက သူ့ကိုယ်သူပဲ ပြန်မေးရမှာ ဖြစ်

မျက်ရည်လေးဝဲကာ ကိုကို့ ကို ရွှေရှပ် တာဝန်တွေနဲ့ ဝန်မပီစေချင်ဘူး ဆိုသော စကားလေးကို ပြန်ကြားယောင်လာမိ ပြန်သည်။

ရွှေရှပ်ကို ကိုယ် ဝန်ပိုတစ်ခုလို သတ်မှတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသတ်

ဆုံးချက်တွေက ရွှေရှပ်နှင့်တွေ့ပြီး ရွှေရှပ် စိတ်ထားလေးတွေကို မြင်တော့ ချောက်ဆုံးသွား၏။

ကိုကို တစ်ခုခုတော့ ဆုံးဖြတ်သင့်တာ ဝန်ခံပါတယ် ကလေး...။

တွယ်ရာမဲ့သွားတယ်။ ဒီမှာပဲ အန်ကယ် စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ အန်ကယ် အစ်မကလည်း ရွှေရုပ်ကလေးကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားတယ်လေ”

ဒီအကြောင်းတွေကို သူ သိပြီး ဖြစ်ပေမယ့် နားထောင်နေ ပေးလိုက်ပါသည်။

အန်ကယ်ဆင့်သည် ရွှေရုပ်ကလေး အပေါ်မှာတော့ မွေးစား ဖခင် တစ်ဦးလို ကောင်းခဲ့တာ မငြင်းနိုင်ပါ။

“ရွှေရုပ်ကလေး အသက်နှစ်ဆယ့် တစ်နှစ်ပြည့်တာနဲ့ ထိုက်သင့် တဲ့ အမွေတွေကို အန်ကယ် တရားဝင် လွှဲပေးမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ် တမ်းကြ ရွှေရုပ်ကလေး ရိုးသားဖြူစင်လှတယ်။ မင်းအသိပဲ သူတစ် ယောက်တည်းဆိုရင် မမြင်နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်တွေ များလှတယ်ကွ။ ဒါ ကြောင့် မင်းကို အန်ကယ် အားကိုးတာ”

“ကျွန်တော်လည်း မြန်မာပြည်လာတာ ဒီကိစ္စကို ယတိပြတ် ရှင်းဖို့ပဲ အန်ကယ်”

ဦးကံဆင့် သူ့စကားကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပေးသည်။ ရွှေရုပ်ကလေး မရှိသည့်နေရာမှာ နှစ်ဦးဆုံတွေ့ဖို့ တိုင်ပင်ပြီး ဆုံကြတာမို့ လွတ်လပ်စွာပဲ ဆွေးနွေး ဖြစ်ကြသည်။

“ရွှေရုပ်ကလေးဆိုတာ ကျွန်တော် မြင်ဖူးတာလည်း မဟုတ် ဘူး။ ဒယ်ဒီ မွေးစားခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် သံယောဇဉ်လည်း မတွေ့မိခဲ့

အခန်း (၂၆)

“အဲဒီ ကိစ္စအတွက် အန်ကယ်လည်း စဉ်းစားနေတယ် မောင် စကြာ ရွှေရုပ်လေး အနာဂတ်အတွက် တစ်ခုခု စဉ်းစားဆုံးဖြတ် စေခင် တယ် အဲဒီက စဉ်းစားသင့်တာ မင်းလေ”

“ဗျာ ကျွန်တော်”

ဦးကံဆင့် ခေါင်းညှိတ်ရင်း ပါဝါ မျက်မှန်ကို ပင့်တင်သည်။ ပြီးမှ ပင့်သက်ရွိုက်ရင်း

“မင်းအဖေက အန်ကယ်ကို လွှဲအပ်ခဲ့တာ ရွှေရုပ်ကလေးနဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ရွှေရုပ်ကလေးက ပညာ ရေး ဆုံးခန်းမတိုင်သေးဘူး။ မင်းအဖေက မွေးစားတယ်ဆိုပေမယ့် မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူး။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံးပါးသွားတော့ သူကလေးဘူး”

ဘူးလေ”

“အန်ကယ် နားလည်နိုင်တယ် မောင်စကြာ မင်းတို့ချစ်သံယောဇဉ် ကင်းခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်ဆင့် ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရွှေရုပ်ငွေ မြင်တော့ ခင်မင်တယ်။ သူ့ ခံစားချက်လေးတွေ သိလိုက်ရတော့ သနားမိတယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ခင်မင်သံယောဇဉ် ပိုများခဲ့တာ ဝန်ခံတယ်”

“အခု မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ မောင်စကြာ”

သူ့ရအောင် မေးခဲ့သော စကားကို အန်ကယ်ဆင့်ကလည်း

ပေးနေတယ်။

“အန်ကယ် ကတော့ သူ့ကို ဆက်တာဝန်ယူဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အန်ကယ် ရန်ကုန်ရုံးချုပ်မှာ တာဝန်ပြောင်း ထမ်းဆောင်ရမယ်”

“ဟင် ဒါကို ရွှေရုပ် မသိဘူးလား အန်ကယ်”

ဦးကံဆင့် ခေါင်းကို ဖြေးညှင်းစွာ ခါရမ်းရင်း

“သူ့ကို အန်ကယ် မပြောရသေးဘူး မောင်စကြာ ပြောဖို့လည်း မထွက်ဘူး ချာတိတ်မလေး ပိုပြီး အထီးကျန် ဝမ်းနည်းသွားမှာ စိုးလို့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မင်း တာဝန်ယူတာကို အန်ကယ် အလိုနဲ့

တယ်”

အန်ကယ်ဆင့် ဘက်က ပြတ်သားစွာ ပြောပြတိုင်မင်နေတော့လည်း သူ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေရုပ်ကို သူ သံယောဇဉ် ရှိသည်။

ရွှေရုပ်အပေါ်မှာ မကျေပွန်ခဲ့သော တာဝန်တွေအတွက် ပြီးတော့ ရွှေရုပ် အတွက်

သူ တစ်ခုခုတော့ ဆုံးဖြတ်ရမည်။

ဒါ ရွှေရုပ်အပေါ် နောင်တွယ်မိတဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့် ဆိုတာကိုတော့ ရွှေရုပ်ကလေး သိစေချင်ပါသည်။

အခန်း (၂၇)

ဒီရက်တွေမှာ ရွှေရုပ်ဆီကို သူ အပြုတမ်း ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။
 ဦးကံဆင့်ကလည်း မအားလပ်နိုင်တာမို့ ရွှေရုပ် တစ်ယောက်တည်း
 ရှိနေချိန်မှာ အဖော်လာလုပ် ပေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။
 ရွှေရုပ် အားငယ်နေရာမယ်ဆိုတာ သိနေတာလည်း ပါသည်။
 ညပင် မိုးချုပ်လူပြီး အန်ကယ်ဆင့် မရောက်သေးပါ။ ရွှေရုပ်
 သူ ခြံထဲရိုး အုတ်ခုံလေးထက်မှာ ထိုင်နေမိသည်။
 လျှပ်စစ် ရောင်စုံမီးတွေ လင်းလက်နေပေမယ့် ရွှေရုပ်
 ကြောင့် အမှောင်ခပ်ကျကျ အုတ်ခုံလေးမှာ ထိုင်နေမိသည်။
 ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိတော့ လမသား ကြယ်ထား
 တွေကတော့ ကပွဲစုံညီ တက်ရောက်ကြသည်။

ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်နေသော ရွှေရုပ်ကို ဘုန်းစကြာ
 လည်နိုင်သလို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
 ဒီနေ့မှာ ရွှေရုပ် ထူးထူးခြားခြား လှပနေသည်ဟု ထင်မိသည်။
 Sky Blue ရောင် တီရှပ်လေးနှင့် စကပ်အကျပ်လေးကို တွဲဖက်
 ဆင်ထားသည်။
 ဆံပင်တွေကို စုစည်းချည်နှောင်ပြီး ထားတာက မျက်နှာလေးကို
 ရှင်းသန့်နေစေသည်။
 နဖူးပြေပြေ လေးထက်မှာ ဝေ့ဝဲကျနေသည့် ဆံနွယ်လေး
 တွေကလည်း တစ်မျိုး ကြည့်ကောင်းနေသည်။
 ထိုအချိန်မှာပဲ ကောင်းကင်မှ အလင်းတန်းတစ်ခုက ထိုးစိုက်
 သည်။ ကြယ်ကြွေတာ ဖြစ်ကြောင်း သူသိလိုက်သည်။
 ရွှေရုပ်က မျက်လုံးလေးတွေကို မှေးမှိတ်ပစ်လိုက်တာ သတိထား
 သည်။ ကြယ်ကြွေတုန်းက အငမ်းမရ ပုံစံလေးနှင့် ရွှေရုပ်ကို သတိထား
 သည်။
 “ကလေး ဘာလုပ်တာလဲ ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ခုန ကြယ်ကြွေသွားတာ ကိုကို မမြင်လိုက်ဘူးလား ကလေး
 ဆောင်းနေတာပါ”
 သူ သဘောကျစွာ ပြုံးမိသည်။ တကယ့်ကို ကလေးဆန်လွန်း

သော ရွှေရှပ်ပါလာ။ ကြယ်ကြွေတာကို ဆုတောင်း နေပုံလေး သနားစရာ။

“ကိုကိုက ဘာရယ်တာလဲ”

“မရယ်ပါဘူးကွာ သဘောကျလို့ပါ နေပါဦး ကလေးရဲ့ အိမ် ဆုတောင်းရင် ပြည့်သလား”

သူ အရယ်အမာလေး မေးတော့ ရွှေရှပ် ခေါင်းက ဆံ ညိတ်ရင်၊

“ပြည့်တာပေါ့ ကိုကိုရဲ့ ရွှေရှပ်လေ ရန်ကုန်မှာတုန်းက အ ဆုတောင်းဖူးတယ်၊ အခုလို ကြယ်ကြွေတာကြည့်ပြီး ရွှေရှပ် ဆုတောင်း ခဲ့တာ အကြိမ်ကြိမ်ပဲ”

ရွှေရှပ် မြူးမြူးကလေး ပြောနေသည်။ သူ ခေါင်းက ဆံ ညိတ်ကာ အလိုက်အထိုက်ကလေးပဲ နားထောင်နေမိပါသည်။

“အဲဒီတုန်းက ရွှေရှပ် ဆုတောင်းတာ ဘာလဲ သိလားဟင်”

“ပြောပါဦးကွာ”

“တတ်ပုံထဲမှာပဲ မြင်ဖူးတဲ့ ကိုကိုရဲ့ ပုံရိပ်ကို အာနိသေ ရည်မှန်းပြီး တစ်နေ့ကျရင် ကိုကိုနဲ့ ပြန်ဆုံပါရစေလို့ အမြဲဆုတောင်း တာ”

သူ ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အလင်းရိပ် သဲ့သဲ့

သော ရွှေရှပ် မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ လိမ်ညှာ မုသာဝါဒတွေ တစ်ခွန်းမှ မပါတာတော့ သူယုံပါသည်။

“အခု ရွှေရှပ်ဆုတောင်း တကယ်ပြည့်တယ် ကိုကို ကိုကိုနဲ့ ရွှေရှပ် ပြန်ဆုံဖြစ်ကြတယ်လေ”

ပြာလဲ့နေသော ရွှေရှပ် အင်္ကျီကလေးလှိပ် ရွှေရှပ်ရဲ့ မျက်ဝန်း မြှာလေးတွေမှာ ယုံကြည်မှုတွေ ပြည့်ဝနေတာတော့ သေချာသည်။

“အခုလေ ရွှေရှပ် အဲဒီယုံကြည်ချက်နဲ့ပဲ ထပ်ဆုတောင်း ဖြစ် တာပေါ့”

“ဘာလဲ ဘာဆုတောင်းသလဲ ကလေး”

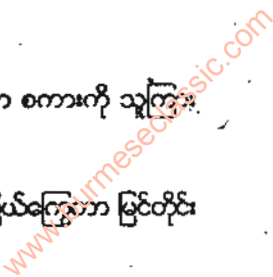
သူလည်း ယုံကြည်စွာနှင့်ပဲ ရွှေရှပ်ကို မေးမိသည်။ ရွှေရှပ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးရိပ်တွေ ကွယ်သွားခဲ့သည် ထင်၏။

“နောင်ဘဝမှာ ရွှေရှပ် လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်ရရင် ဘယ်တော့မှ အတွယ်အတာ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းတဲ့ အထီးကျန်ဘဝ မျိုးကြီးနဲ့ မကြုံပါရစေနဲ့လို့”

“ကလေးရယ်”

တကယ်ကို ရင်ထဲကို စူးနစ်ထိရှစေသော စကားကို သူကြား ရတာ ရင်ထဲမှာ မောန်းသွားသည်။

“ဆုတောင်းပြည့်အောင် ကိုကိုလည်း ကြယ်ကြွေတာ မြင်တိုင်း

ရွှေရုပ်အတွက် အမြဲဆုတောင်း ပေးပါနော်”

သူ ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်ညိုက်လိုက်မိသလား မသိပါ။

တကယ်ဆို ကိုကို ဆုတောင်းပေးစရာ မလိုဘူး ကလေးရဲ့ ကလေးရဲ့ ဆုတောင်းတွေကို ဒီဘဝမှာပဲ ဖြည့်စွမ်း ပေးချင်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်များ ကလေးရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကို သူ ဥပေက္ခာ ပြုထားရက်ခဲ့တာလဲလို့ ဇနောင်တရမဆုံးပါ။

ကာလများစွာ နေ့ရက်များစွာ ကလေးခံစား အထီးကျန်ခဲ့ သော နေ့တွေမှာ သူ ဘာမှ မသိပဲ ဥပေက္ခာ ပြုထားခဲ့ဖူးသည်။

ကလေးရဲ့ ရင်ထဲကိုသာ ကြိုမြင်နိုင်ခဲ့လျှင် သူ အစောင့် ကတည်းက မြန်မာပြည်ကို ရောက်ခဲ့မှာ သေချာသည်။

“ကိုကို ကလေးကို ဥပေက္ခာ ပြုခဲ့တယ်လို့ ခံစားနေရသလား ဟင်”

“ဟင့်အင်း မခံစားခဲ့ဘူး ကိုကို ဘယ်တုန်းကမှလည်း ကိုကို ကို အပြစ်မတင်ခဲ့ပါဘူး ကိုကိုမှာလည်း ရွှေရုပ်လိုပဲ အထီးကျန် နေခဲ့ တာပဲလေ ကိုကိုကို ရွှေရုပ် သနားတယ်”

“ဘာရယ် သနားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုရယ် လူတိုင်းမှာ ခံစားချက်ဆိုတာ မှီခို လေ ကိုကို ခံစားခဲ့ရတာတွေ ရွှေရုပ် ခံစားကြည့်ဖူးတာပေါ့ အထီးကျန်

ကို ကိုကိုလည်း ခံစားဖူးတာပဲလေ”

ရွှေရုပ် ဆိုလိုရင်းက ဘာလဲ သူ စဉ်းစားမရပါ။ ရွှေရုပ် ကာယပဲ ခံစားချက်အတိုင်း ဆိုနေတာတော့ စိတ်ကနားလည် ယုံသည်။

ဦးကံဆင့်ရဲ့ ကားလေး ဝင်လာတော့မှ သူထရပ်ရင်း

“ကလေး အန်ကယ်ဆင့် ပြန်လာပြီ ကလေးလည်း အိမ်ထဲဝင် တွာနော် အပြင်က အေးတယ်”

နားခံစွာ ခေါင်းကလေးညှိတ်သည်။ မနက်ဖြန် ကိုကို လာဦး လားလို့လည်း ရွှေရုပ် မမေးပါ။

ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ် ရင်ထဲကတော့ သူ့ကို တောင့်တမျှော်လင့်နေ သူသိသည်။

ကြယ်ကြွေညတိုင်း ဆုတောင်းတတ်တဲ့ ကောင်မလေး။

ဖြူစင်တဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ခံစားချက် ကာသံလေးတွေ။

သူ့နှလုံးသားကို ရက်စက်ဖို့ ခွန်အာမဲ့စေသည်။

သံယောဇဉ် ဆိုသော ကြိုးတွေ သူနှင့် ကလေးကြားမှာ ထယ်မှုထိ ငြိတွယ်ခဲ့ပြီလဲ မသိ။

အခန်း (၂၈)

“မင်း တကယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား ဘုန်း”

“တကယ် ဆုံးဖြတ် ပြစ်ခဲ့တာ သူရ ငါ မြင်ဦးလွင်မှာ ချွေရုပ်ကို နေနိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးမယ်”

သူရအောင် နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ အမြဲတမ်း ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခု အတွက် ခေါင်းမာခဲ့သော သူငယ်ချင်း ရင်ထဲကို သူ ငေးကြည့် မိသည်။

ရင်ထဲကို မြင်နိုင်တဲ့ မျက်ဝန်း ပြတင်းပေါက်တွေဆီက ဘုန်း ဝကြာရဲ့ ပြောင်းလဲသွားသော နှလုံးသားကို မြင်သည်။

“အင်း အခုချိန်မှာ မင်းဆုံးဖြတ်လိုက်တာကို ငါ ကြိုဆိုတယ်။ သူငယ်ချင်း တစ်ခါတလေမှာ ဘဝအတွက် လိုအပ်တာ ငွေကြေး ဥစ္စာ

အညွှန်း မဟုတ်ပါဘူး။ မေတ္တာတရား ဆိုတာလည်း လိုအပ်တယ်”

သူရအောင်လို စီးပွားရေးသမားက ဒီစကားဆိုတော့ သူ ခုနစ် အချိန်မှာတွေ့ဆိုရင် လှောင်ရယ်ပစ်လိုက်မိမှာ သေချာသည်။

အခုတော့ မလှောင်ဖြစ်ဘဲ ထောက်ခံ ခေါင်းညိတ်မိသေး၏။

“ဟုတ်တယ် သူရ ငါ တကယ်ခံစားမိတာပါ။ ရွှေရုပ်ရဲ့ ရင်ထဲက ချွေရုပ်ကို သိလိုက်ရမှ ခံစားမိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ်ကလေးဆိုတဲ့

ကလေး ရှိနေသေးတာကို ငါ ဥပေက္ခာပြုခဲ့တယ်။ ဒယ်ဒီရဲ့ ရှေ့မှာ တွေ့ ခေါင်းညိတ် ကတိပေးခဲ့တာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းမှာ

သူ့ ငါ ဥပေက္ခာ ပြုထားခဲ့တာပါ”

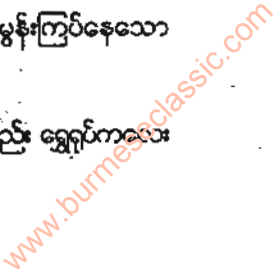
မြန်မာပြည်ကို လာကတည်းက သူ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိနေ တာ သူရအောင် ခေါင်းညိတ်သည်။

“အခု ငါတာဝန်မဲ့သလို ခံစားနေရတယ်”

“မင်း မလွန်သေးပါဘူး အကောင်းဆုံးတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ် ခဲ့တာပဲကွာ”

သူရအောင်က ပြောသည်။ သူ့ ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နေသော ထာဝရ ပုစ္ဆာကြီး ပြေသွားသလို ခံစားရ၏။

တကယ်တော့ ဒီပုစ္ဆာကို ဖြေရှင်းပေးခဲ့တာလည်း ရွှေရုပ်ကလေး ဖြစ်သည်။

ရွှေရုပ် အပေါ်မှာ သူ တာဝန်ကျေချင်သည်။ ပြီးတော့ ရွှေရုပ်
တောင့်တနေသော အရာမှန်သမျှ ပြည့်ဆည်းပေးချင်သည်။

ကြယ်ကြည့်တော့မှာ ဆုတောင်းစရာ မလိုပါဘူး ကလေးရယ်
တကယ်လိုအပ်တာက ကိုကိုပါ။

မင်းအတွက် ကိုကို တာဝန်ကျေချင်တယ် ဆိုတာထက် ထို
တန်တဲ့ မေတ္တာနဲ့ တုံ့ပြန်ချင်တာပါ။

ကလေး တစ်နေ့ကျရင် နားလည်နိုင်မလား။

အခန်း (၂၉)

အန်ကယ်ဦးကံမြင့် ခရီးထွက်မည်ဆိုတော့ ရွှေရုပ် စိတ်ညစ်
သွားမိတာ အမှန်။

“အန်ကယ် ရန်ကုန်က တရားရုံးတစ်ခုမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်
ရလိမ့်မယ် သမီး”

“ရန်ကုန် ဟုတ်လား ဒါဆို သမီးလည်း ရန်ကုန် ပြန်မှာပေါ့
အန်ကယ်၊ အန်ကယ်လည်း ရန်ကုန်က သမီးအိမ်မှာ နေပေါ့၊ အန်ကယ်
ရဲ့ နေထိုင်ရေး ကိစ္စအဝဝ အဆင်ပြေတာပေါ့”

ရွှေရုပ် အပေါ်မှာ ထားရှိခဲ့သော အန်ကယ်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်
အတွက် ရွှေရုပ် တတ်နိုင်သမျှ ပေးဆပ်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်
ဦးကံဆင့်က လက်မခံပါ။

“အန်ကယ်အတွက် ဘာမှ မပူပန်ခဲ့ သမီးရယ် ဟိုမှာ အန်ကယ် နေထိုင်ဖို့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ အန်ကယ် တပည့်တွေလည်း ရှိတော့ ဘာမှ ပူစရာ မရှိဘူး၊ အန်ကယ် ပူပန်မိတာ သမီးလေး အတွက်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် သမီးအတွက် ပိုင်ဆိုင်မှု မှန်သမျှကို လက်လွှဲ မပေးရသေးခင်မှာ သမီးကို တစ်ဦး တစ်ယောက်တည်း မနေစေချင်ဘူး၊ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ အရပ်အကွက်မှာ ရှိစေချင်တယ်”

ဦးကံဆင့် ဆိုလိုသော လုံခြုံစိတ်ချရသည့် အရပ်ဆိုတာ ကိုကို့ကို ပြောသည်လား။ ရွှေရုပ် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသွား၏။

ကိုကို့ကိုလည်း ရွှေရုပ် ဒုက္ခမပေးချင်ပါ။

ရွှေရုပ်ကြောင့် ကိုကိုကော ဦးကံဆင့်ပါ နောက်ဆံပင် နေသည့် အဖြစ်မျိုး ရွှေရုပ် မဖြစ်စေချင်ပါ။

“အခု ဒီအိမ်ကြီးမှာ သမီး ဆက်နေချင်တယ် ဆိုရင်လည်း နေနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးတစ်ယောက်တည်းမို့ အန်ကယ် စိတ်မချ ဘူး။ ရန်ကုန်က သမီး အိမ်မှာလည်း မနေစေချင်ဘူး”

“ဒါဆို ရွှေရုပ်ဘယ်မှာ နေရမှာလဲဟင် အန်ကယ်”

“မောင်စကြာနဲ့ အန်ကယ် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးပြီးပြီ သမီး။ သမီးကို ပြင်ဦးလွင်မှာပဲ နေစေချင်တယ်၊ အဲဒီမှာ လင်းစန္ဒီလည်း ရှိနေတယ်”

“ရွှေရုပ် တခြားသူ အိမ်မှာ စိုတွယ်မနေချင်ပါဘူး၊ အန်ကယ် ခယ်”

“စန္ဒီက တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး ကလေး”

ဧည့်ခန်းဝက ပေါ်လာသော အသံကြောင့် ရွှေရုပ် ကော အန်ကယ်ပါ လှည့်ကြည့်မိသည်။

တံခါးဝမှာ ကိုကို့ ရပ်နေသည်။ ဆင်ဝင်အောက်အထိ ကားကို မောင်းဝင်လာပုံ မရလျှင် ကိုကို့မှာ ကားပါမလာ၍ ထင်သည်။

“မောင်စကြာ ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ ထိုင်လေ”

“ဒီကို တမင်လာတာပါ အန်ကယ်ဆင့် စန္ဒီကားနဲ့ လမ်းကြို ဆိုက်လာတာ စန္ဒီက အရေးတကြီး ကိစ္စရှိလို့ မဝင်တော့တာ”

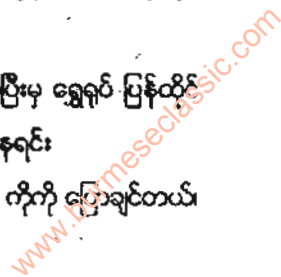
ကိုကို ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းလျှောက်လာပြီး ရွှေရုပ်နှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ကိုကို သံပုရာရည် သောက်မလား”

“မသောက်တော့ဘူး ကလေး အခုပဲ စန္ဒီနဲ့ အအေးဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လာတာ”

ကိုကို ငြင်းလိုက်တာမို့ ထိုင်ခုံက ထရပ်ပြီးမှ ရွှေရုပ် ပြန်ထိုင် ဆိုက်ရပါသည်။ ကိုကိုက ရွှေရုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း

“စောစောက ကလေး ပြောတဲ့စကားကို ကိုကို ပြောချင်တယ်”

စန္ဒီကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လို့ ရွှေရုပ် မသတ်မှတ်စေချင်ဘူး။ စန္ဒီက ပြင်ဦးလွင်က အိမ်ကြီးမှာ နေချင်နေတယ်။ သူတစ်ယောက်တည်းဆို ရွှေရုပ်ကလေးပါ အတူနေမယ်ဆိုရင် သူ ဝမ်းသာမိမှာပဲလို့ ကိုကိုကို ပြောတယ်”

ကိုကိုကို ငေးကြည့်ရင်း ရွှေရုပ် နှုတ်ဆိတ်နေမိပေမယ့် ရင်ထဲ မှာတော့ မေးခွန်းတွေ ဆဇီကဲနေခဲ့သည်။

ကိုကို ဘာကြောင့် ရွှေရုပ်ကို ပြင်ဦးလွင်မှာ နေစေချင် တာ လဲ။

မမစန္ဒီ နှင့်အတူ ဘာကြောင့် ရှိစေချင်တာလဲ။ ရွှေရုပ် မသိ ပါ။

“စန္ဒီက ကိုကိုရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ ရွှေရုပ်အတွက် ဘာမှ အားမှာ စရာမရှိဘူး။ နောက်ထပ် ကိုကို ပြောချင်တာက ပြင်ဦးလွင်မှာ ကိုကို အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“ဟင်”

ရွှေရုပ် အံ့ဩသွားသလို ဦးကံဆင့်လည်း မယုံနိုင်သလို ကြည့် သည်။

“တကယ်ပါ ရွှေရုပ် ကိုကို ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ ရာသီဥတုကို သဘော ကျတယ် ဒါကြောင့် ဝယ်ဖြစ်လိုက်တာ”

“နေပါဦး မောင်စကြာ ပြင်ဦးလွင်မှာ မင်း အိမ်ဝယ်လိုက် တယ်ဆိုတော့ မင်း မြန်မာပြည်မှာ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလား နယူး ဇီလန်ကို မပြန်တော့ဘူးလား”

ကိုကိုရဲ့ အဖြေကို ရွှေရုပ်လည်း သိချင်တာမို့ နားစွင့်နေမိ၏။

“မပြန်ဖြစ် မဖြစ်တော့ ကျွန်တော် မဆုံးဖြတ်ရသေးတာ အမှန် ဝဲ အန်ကယ်ဆင့် ဒါပေမဲ့ နယူးဇီလန်မှာ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ဝနေပါဘူး”

“ကို ကိုကို တကယ် ပြောတာလားဟင်”

ရွှေရုပ် သိချင်စိတ်နှင့် အလောတကြီးလေး မေးမိသည်။

ကိုကိုက ရွှေရုပ်ကို ပြုံးကြည့်နေရင်း

“တကယ် ပြောတာပါ ကလေးရယ် ကိုကို အခုဒီမှာ ဆက်နေဖို့ ဆုံးဖြတ် စီစဉ်ထားတယ်။ ဟိုက လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကို လွှဲထားတယ်။ ရွှေရုပ်ကို စန္ဒီတို့အိမ်မှာ နေစေချင်တယ်။ ကိုကို ဝယ်ထားတဲ့ ခြံမှာ နောက်တော့ ရွှေရုပ် နေပေါ့”

“အင်း မောင်စကြာ ပြောတာ မှန်တယ်သမီး။ သမီးကို မောင် စကြာရဲ့ အရိပ်အောက်မှာပဲ အန်ကယ် စိတ်ချချင်တယ်။ မောင်စကြာ ဆိုတာ သမီးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ အစ်ကို တစ်ယောက်ပဲလေ”

ဦးကံဆင့် ဆိုတော့ ကိုကို ရွှေရုပ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြုံးကြည့်ရင်း

“ကလေး အပေါ်မှာ ကိုကို တာဝန်မကျေခဲ့တဲ့ အုပ်ထိန်းမှု ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။ အခု ကိုကို တာဝန်ကျေချင်တယ် ကလေး”

“ကိုကိုရယ်”

ရွှေရုပ် တကယ် ဝမ်းသာမိတာပါ။ ကိုကို့ရဲ့ နှုတ်က ဒီလိုတော့ ကြားရမယ်လို့ မထင်ထားခဲ့မိ။

အခုတော့ ကိုကိုက ရွှေရုပ်ကို ဂရုတစိုက် ရှိနေတာ ရွှေရုပ် ယုံကြည်ခဲ့ပါပြီ။

“ရွှေရုပ် ကိုကို့ရဲ့ အစီအစဉ်ကို လက်ခံတယ် မဟုတ်လားဟန် ပြင်ဦးလွင်က စနီအိမ်မှာ ရွှေရုပ်နေပါကွာ ကိုကိုလည်း မကြာခင် ရောက်ဖြစ်မှာပါ”

“ကိုကိုက ရွှေရုပ်ရဲ့ ကိုကိုပဲလေ ကိုကို့ စကားကို ရွှေရုပ် နာခံမှာပါ ကိုကိုရယ်”

ရွှေရုပ်စကားကြောင့် ကိုကို ဝမ်းသာကျေနပ်သွားတာ အထင် အရှား။ ဦးကံဆင့် ကလည်း ကျေနပ်သွားခဲ့သည်။

ရွှေရုပ် မန္တလေးက ထွက်သွားချင်တာ ကိုကို့ ကို တာဝန်မပေးချင်တာကြောင့်ပါ။ တစ်ချိန်မှာ ရွှေရုပ်ကို ထားခဲ့ပြီး ကိုကို့ ပြန်ချစ်ရင် ရွှေရုပ်ပဲ ခံစားရမှာလေ။

ကိုကိုက မြန်မာပြည်မှာပဲ နေမှာဆိုရင် ရွှေရုပ် အရမ်း ဝမ်းသာ

မိမှာပါ ကိုကိုရယ်။

ကိုကို့ အနားမှာ ရွှေရုပ် တစ်သက်လုံး နေနိုင်အောင် ကြိုးစားချင်ပါတယ် ကိုကိုရယ်။

အောက်ထပ်မှာက အိမ်မှုကိစ္စတွေနှင့် ချက်ပြုတ်ရေးအတွက်
အားထားသော ထမင်းချက် ဒေါ်မြနှင့် မထွေးဆိုသော ကောင်မလေး
နေသည်။

ခြံမာလီ ဦးဘိုးစိန်ကတော့ ခြံအနောက်ဘက်က သစ်သား
ပိတ်လေးမှာ နေထိုင်သည်။

ပြီးခဲ့သည့် ငါးရက်လုံးလုံး ကိုကို နေ့စဉ်တိုင်း မမလင်းစန္ဒီ
ခြံကြီးကို လာတတ်ပါသည်။

ခြံထဲမှာ တစ်နေ့ကုန် နေထိုင်ကာ စကားတွေပြောသည်။ မနက်
အတိုလည်း သည်မှာပဲ စားသည်။

ညနေခင်းတွေမှာတောင် ကိုကိုနှင့် မမစန္ဒီတို့ ကြက်တောင်
စစ် ကစားကြသေးသည်။ ကိုကိုတို့ ကစားတာကို ကွင်းနံဘေးမှာ
ထိုင်တုတ်ကလေး ထိုင်ကြည့် အားပေးရုံမျှသာ ရွှေရုပ် တတ်နိုင်၏။

ရွှေရုပ်မှ မကစားတတ်တဲ့လေ။

“ကလေး နောက်နှစ်ရက်လောက် ကိုကိုရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး
လုပ်ကိစ္စတွေရှိလို့ မန္တလေးမှာပဲ နေရလိမ့်မယ်”

ကိုကိုနှင့် နေ့စဉ် တွေ့ခွင့်ရသည့် အခြေအနေမှ ကိုကို
အောက်မလာသည့် ရက်တွေကို ရွှေရုပ် ရင်ဆိုင်ဖို့ ခက်လှသည်။
မနက် မိုးလင်းကတည်းက ရွှေရုပ် ဝရန်တာလေးမှာ ရပ်ကာ

အခန်း (၃၀)

နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက လှပလွန်းပါသည်။ ခြံကြီးက ကျယ်ဝန်းပြီး
ရောင်စုံပန်းတွေ သစ်ပင်ကြီးတွေနှင့် အုံ့ဆိုင်နေတာကလည်း စိတ်ကို
ငြိမ်းချမ်းစေသည်။

မမစန္ဒီက သည်ခြံကြီးကို အပန်းဖြေ အနားယူဖို့အတွက်
သီးသန့် ဝယ်ယူထားသည်ဟု ရွှေရုပ်ကို ပြောပြသည်။

ကြက်တောင်ခိုက်ကွင်းနှင့် ရေကူးကန်ကြီးကအစ အသေအချာ
စီမံထား၏။

မမစန္ဒီရဲ့ ဒီခြံကြီးကို ရွှေရုပ် ရောက်ခဲ့တာ တစ်ပတ်ရှိပြီ။
နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံးမှာ ရွှေရုပ်နှင့်

မမစန္ဒီပဲ နေသည်။

ခြံထဲကို ငေးနေမိသည်။

ကိုကို သည်နှစ်ရက် မလာနိုင်ဟု ပြောသွားခဲ့တာ သိရက်နဲ့ ရောက်လာမည်လား မျှော်နေမိတာ ရွှေရုပ် ဖိုက်မဲ ရှာသွင်နေသည်လား

“ရွှေရုပ်က ဒီရောက်နေတာကို”

အသံနှင့်အတူ အနားကို ရောက်လာသော လင်းစန္ဒီကို ရွှေရုပ် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ပန်းနစ်ရောင် ဂါဝန်လေးနှင့် မမစန္ဒီ လှပနေပါသည်။

ရေချိုး ခေါင်းလျှော်ထား၍ ထင်၏။ ဆံနွယ်တွေကို ဖြန့်ချထားသည်။ ဖြူတာမဟုတ်ပါဘဲ ဝင်းမွတ်နေသော မမစန္ဒီ၏ အသားအရည်ထင်ရှားနေ၏။

ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် လှပသော မမစန္ဒီကို ကိုကိုရဲ့ ချွင်းချွင်းအဖြစ် ရွှေရုပ် မြင်တွေ့နေရတာ ဝန်တိုချင်သလိုတောင် ဖြစ်မိသေး၏။

ကိုကိုနှင့် မမစန္ဒီ စေ့စပ်ပြီးမှ ဘာကြောင့် ပျက်သွားခဲ့တာဟု ရွှေရုပ် စဉ်းစားမရပါ။

ကိုကိုနှင့် မမစန္ဒီတို့ နှစ်ဦးကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အခု ပြန်ဆုံကြချိန်မှာ ကိုကိုနှင့် မမစန္ဒီ အခေါ်မပျက် ဆက်ဆံမပျက် ရှိနေတာ သက်သေဖြစ်သည်။

“ဘာတွေ တွေးပြီး ငေးကြည့်နေတာလဲဟင် ရွှေရုပ်ကလေး။ ရွှေရုပ် ပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မမစန္ဒီ မေးသည်။

ရွေးရွေးကလေး ပြုံးရင်း

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး မမစန္ဒီ ပျင်းလို့ဒီမှာ လာရပ်နေတာပါ။ ခြံထဲကို အပေါ်စီးက မြင်နေရတာ သိပ်လှတယ်နော်”

“အင်း ဒီခြံကြီးကို မမ သဘောကျလို့ ဝယ်တာ ဒီရွှေခင်း အလှတွေကြောင့်ပဲလေ”

“မမစန္ဒီ တစ်ယောက်တည်း နေမှာ ခြံက အကျယ်ကြီးပဲနော်”

ရွှေရုပ် စကားကြောင့် မမစန္ဒီ ပြုံးသည်။ ပြီးမှ မျက်ဝန်းလေးတွေ ခြံဝန်းထဲကို ငေးရီသွားပြီး

“တစ်ချိန်ကျရင် ဟောဒီ ခြံကြီးထဲမှာ မမ မိသားစုနဲ့ သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်း နေချင်တာပေါ့။ ရွှေရုပ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆန္ဒတွေ ပြည့်ခဲ့ပါဘူး”

မမစန္ဒီရဲ့ အကြောင်းတွေကို ရွှေရုပ် သိချင်သည်။ နယူးဇီလန်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ဆိုသော မမစန္ဒီရဲ့ ခင်ပွန်းသည် အကြောင်းတွေကို ရွှေရုပ် နည်းနည်းတော့ သိထား၏။

“ရွှေရုပ်ကလေးကို မမစန္ဒီ တစ်ခု အကြံပေးချင်တယ် သိလား။ ရွှေရုပ်ဘဝမှာ ကိုယ်မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ သူတစ်ယောက်ကို အယ်လ်အကြောင်းနဲ့မှ လက်ထပ် မယူမိစေနဲ့ သိလား”

အိမ်ထောင်ရေး ခံစားချက်တွေနှင့် မမစန္ဒီ ပြောသော စကားကို ရွှေရုပ် နားလည်ပါသည်။

“ရွှေရုပ် အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး မမစန္ဒီ၊ ရွှေရုပ် ဖြစ်ချင်တာက ရွှေရုပ် ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး နေသွားချင်တာ”

“ရွှေရုပ်က ဘုန်းကို တော်တော် ချစ်တာပဲနော်”

“ချစ်တာပေါ့ မမစန္ဒီ၊ ရွှေရုပ်ဘဝမှာ မိသားစု မေတ္တာတို့ တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ရဖူးပါဘူး။ ကိုကိုဘုန်းစကြာဆိုတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အမြဲမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတာ ကိုကိုနဲ့ အတူနေချင်တာ ရွှေရုပ်ရဲ့ အနာဂတ်ဘဝပဲ”

ရွှေရုပ် မျက်နှာကပ်ဝန်းလေးတွေထဲ ကြည့်ကာ လင်းစန္ဒီ ခံစား နားလည်မိသည်။ ဖြူစင်လှတဲ့ မျက်နှာကလေးတွေ။

“ရွှေရုပ်မှာ ချစ်သူ ရည်စားတွေ မရှိခဲ့ဘူးလားဟင်”

“ဟင်အင်း မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး”

အမှန်ဆိုခြင်းဟု မျက်နှာကလေးတွေက သက်သေခံနေသည့် လင်းစန္ဒီ ရွှေရုပ် ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပြောပြ မိ၏။

“အချစ်ဆိုတာ ပူလောင်တယ်၊ မေတ္တာတရားက အေးမြတယ် ရွှေရုပ်ရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ်ဘဝမှာ မေတ္တာတရားကို ပြည့်ဝစွာ မခံစား နေပါဘူး မမစန္ဒီ”

“ဘုန်းက ရွှေရုပ်ကို တကယ် သံယောဇဉ် ကြီးပါတယ်”

“မမစန္ဒီ တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“တကယ် ပြောတာပေါ့ မမ ‘ဘုန်း’အကြောင်းသိတယ်၊ သူ နိဗ္ဗာန်မှာပြည်မှာ အခြေချဖို့ ပြန်တွေးနေတာ ရွှေရုပ်ဆိုတဲ့ ညီမလေး ကြောင့်ပေါ့”

မမလင်းစန္ဒီ စကားကြောင့် ရွှေရုပ် ဝမ်းသာသွားမိတာတော့ အမှန်။ ရွှေရုပ်ကို ကိုကို အလေးထားသည်တဲ့လား။

ရွှေရုပ် ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်။

“ဘုန်း မရှိလို့ ပျင်းနေပြီလား ရွှေရုပ်ရဲ့”

“ကိုကိုက အမြဲလောနေကျဆိုတော့ သတိရလို့ပါ မမစန္ဒီ”

“အင်း သူမရှိတော့ တကယ်ပျင်းစရာ ကောင်းတယ်၊ ရွှေရုပ် က ကြက်တောင် မရိုက်တတ်တော့ အခက်ပဲ နောက်မှ ရွှေရုပ်ကို သင်ပေးရဦးမယ်”

လင်းစန္ဒီ ပြောတော့ ရွှေရုပ် ခေါင်းညှိတ်မိသည်။ ကိုကိုနှင့် လင်းစန္ဒီ ကစားနေတာကို နံဘေးက ကြည့်နေတာထက်စာလျှင် နှလုံး

ကစားတတ်ချင်သည်။

ကိုကိုနှင့်အတူ ကြက်တောင်ရိုက်နိုင်တော့ ကောင်းသည်။

“ဪ ချွေရုပ်ကို ပြောရဦးမယ် နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆို မမဆီ ကိုမိုးဆက်ဖော် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“မိုးဆက်ဖော် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မိုးဆက်ဖော် ဆိုတာ မမရဲ့ ခင်ပွန်းလေး ခြန်မာပြည်ကို လာမယ်လို့ ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဪ ဟုတ်လား”

ချွေရုပ် အခုမှပဲ မမစန္ဒီရဲ့ ခင်ပွန်းနာမည်ကို သိတာဖြစ်သည်။ မမစန္ဒီ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်တော့ ထူးထူးခြားခြား လှုပ်ခတ်နေပြီး မရှိဟု ချွေရုပ် ထင်သည်။

“သူနဲ့မတို့ တရားဝင် ကွာရှင်းပြတ်ဆဲဖို့ အတွက် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြမလို့လေ”

မမစန္ဒီတို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတာကို ချွေရုပ် သိထားခဲ့ပါသည်။ တရားဝင် ပြတ်ဆဲနေပြီဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့တာ အခုထက်မှ မကွာရှင်းရသေးမှန်း သိတော့သည်။

“ဟိုလေ ချွေရုပ်က မမတို့ တရားဝင် ကွာရှင်း ပြတ်ဆဲပြီ ထင်နေတာ”

ချွေရုပ် မဝံ့မရဲလေး မေးတော့ မမစန္ဒီပြီးရင်း ခေါင်းကလေးကို ခါရမ်းပြ၏။

“သူနဲ့မမ အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ အတူမနေခဲ့တာတော့ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိပြီပေါ့။ မမတို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ မြန်မာပြည်မှာ လေးဒီတော့ မြန်မာပြည်မှာပဲ တရားဝင် ပြတ်ဆဲ ချင်တယ်”

ချွေရုပ် နံဘေးက ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မမစန္ဒီက ခံစားချက်တွေကို မမေးဘဲ ရင်ဖွင့်ပြောပြနေခဲ့သည်။

ချွေရုပ် မမစန္ဒီ ပြောပြသမျှ ခေါင်းကလေးညှိတ်ကာ နားထောင်ပေးမိ၏။

“မမစန္ဒီအကြောင်း ချွေရုပ် ဘယ်လောက်အထိ သိထား သလဲ ဟင်၊ အထူးသဖြင့် ချွေရုပ် ကိုကိုနဲ့ မမ အကြောင်းပေါ့”

မမစန္ဒီ ပွင့်လင်းစွာ မေးတော့ ချွေရုပ် သိထားသည့် အတိုင်း ဝဲ ဝန်ခံပြောမိ၏။

“မမနဲ့ကိုကို စေ့စပ်ပြီးမှ စေ့စပ်ပွဲ ပျက်သွားခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ မမ အိမ်ထောင်ပြုသွားတယ်၊ ချွေရုပ် ဒါပဲသိထားပါတယ် မမစန္ဒီ”

“ဟုတ်တယ်၊ မမနဲ့ဘုန်းက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ မြစ်ခွဲကြတာပါ မိဘတွေကလည်း သဘောတူ ကြည်ဖြူကြလို့ လက်ထပ်ဖို့ အထိတောင် ရည်ရွယ်ခဲ့ကြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စေ့စပ်ပြီးမှ မမနဲ့ဘုန်း

ကြာမှာ ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အနာဂတ် အတွက် ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းကြရင်း ဘုန်းက မြန်မာပြည်မှာပဲ ပြန်ပြီး အခြေချချင်တယ်။ မမဆန္ဒက ဘုန်းနဲ့ ဆန်ကျင်ဘက်လေ လုပ်ငန်း၊ ငွေကြေး၊ နေထိုင်မှု အစ အဆင်ပြေနေတဲ့ ဟိုမှာပဲ နေချင်တယ်။ ဘုန်းကလည်း လက်မခံဘူး။ မမ ဘက်ကလည်း မလျော့ဘူး။ မာနတွေ ပြိုင်ရင်း၊ ဘုန်းက တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြတယ်။ မမကလည်း ကိုမိုးဆက်ဖော်နဲ့ တွဲပြမိတယ်။ ကိုမိုးဆက်ဖော်က ဒယ်ဒီရဲ့ လုပ်ငန်းမှာ လူယုံတော် မန်နေဂျာတစ်ယောက်ပဲ ဆိုပါတော့”

မမစန္ဒီ ပြောပြသမျှ နားထောင်ရင်း ရွှေရုပ် ငြိမ်သက်နေ သည်။ ကိုကိုနှင့် မမတို့ရဲ့ ဖူးစာကို ရွှေရုပ် အခုမှ အမှန်အတိုင်း သိခွင့်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အလျော့ မပေးတဲ့ မာနတွေကြောင့်ပဲ ဘုန်းနဲ့မမတို့ ပြဿနာ က ပိုပြီး ကြီးထွားလာပြီး စေ့စပ်ပွဲ ပျက်တဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး သူ့ဘက်က စေ့စပ်ပွဲပျက်မယ် ပြောလာတော့ မမကလည်း မာနစိတ်နဲ့ လက်ခံပြီး မိုးဆက်ဖော်ကို လက်ထပ်ပစ်လိုက်မိတဲ့ အထိ ဖြစ်သွားခဲ့ရ တာပဲ”

“မမရဲ့ ခင်ပွန်းကို မမ မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့တာလား ဟင်”

“အမှန်ပဲပေါ့ ရွှေရုပ် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သူလည်း မမကို ချစ်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူချစ်ကို ရွေးချယ်လိုက်တာ မှားဘူး ထင်ခဲ့တာပေါ့”

“မမ မှားယွင်းသွားခဲ့တာပေါ့နော်”

“သိပ်မှားခဲ့တဲ့ အမှားကြီးဆိုတာ နောက်ပိုင်းမှာ အထင်အရှား ဆို သိခဲ့ရတာပေါ့။ ရွှေရုပ်ကလေးရယ် မမတို့ အိမ်ထောင်ရေး လုံးဝကို သာယာမှု ကင်းခဲ့တာပေါ့။ ကိုယ်တကာယ် မချစ်တဲ့သူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မေ မပျော်ခဲ့ဘူး။ သူကလည်း မမကို လက်ထပ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ သိလာတယ်လေ။ ဒီတော့ မမတို့ သံယောဇဉ် ပြတ်တောက်ခဲ့ တော့ပဲပေါ့ကွယ်”

“မမ မြန်မာပြည်ကို အပြီး ပြန်လာခဲ့တာလားဟင်”

“အပြီးအပိုင် ပြန်လာခဲ့တာပါ ဟိုက လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း မေ ပျက်သိမ်းပစ်လိုက်ပြီး ဒီအတွက် မိုးဆက်ဖော် အတော်မကျေနပ် ဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အခု သူ့ဒီကို ပြန်လာတာ မမတို့ကိစ္စကို အပြတ်ရှင်း ခဲ့ ခဲ့ ဖြစ်မှာပါ”

မမကို ကြည့်ရင်း ရွှေရုပ် ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်းမိပါ။ အကယ်ဆို မမစန္ဒီ အသက်က ကြီးရင့်သေးတာ မဟုတ်။ မခိုင်မြဲသော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို မမ ကြိုဆိုခဲ့ရတာပဲ။

ကိုကိုနှင့် မမစန္ဒီ ဝေးခဲ့ကြတာ မာနတွေကြောင့်ပဲဟု ရွှေရုပ်
သိလိုက်ပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာ သည်မာနတွေ မမနှင့် ကိုကို
ရင်မှာမရှိတော့တာ သေချာပြီ ထင်ရဲ့။

မမစန္ဒီက မြန်မာပြည်မှာ အပြုံးနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သူ။ ကိုကို
ကလည်း စဉ်းစားနေပြီဆိုတော့

ကိုကို ရင်ထဲမှာ မမစန္ဒီ ရှိနေဆဲလား။

ထိုအတွေးကို တွေးမိတော့ ရွှေရုပ် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်း ဝမ်း

သွားရမိတာတော့ အမှန်။

ကိုကို ကို ရွှေရုပ်ထပ်ပြီး ဆုံးရှုံးချီးမှာတဲ့လား။

ကိုကိုရယ်

ရွှေရုပ်ဘဝက အမြဲတမ်း ကံဆိုးမှုတွေနဲ့ ကြုံဆုံနေခဲ့ရတာ

အစဉ်အလာ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၃၁)

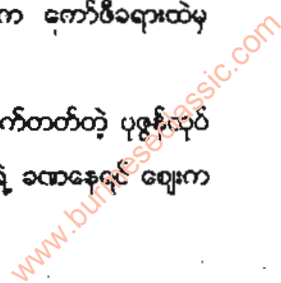
“ဘုန်း၊ လာမယ်တဲ့ စောစောကပဲ ဖုန်းဆက်တယ် ရွှေရုပ်”

ကော်ဖီခိုင်းကို ရွှေရုပ် ဝင်ထိုင်မိစဉ်မှာပဲ လင်းစန္ဒီက ပြောလာ
သည်။ ရွှေရုပ် ဝမ်းသာသွားမိတာက ဟန်တောင် မဆောင်နိုင်ပါ။

“တကယ်လား မမစန္ဒီ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

မျက်နှာလေး ဝင်းပသွားကာ သူမနံဘေးမှ ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်
လာသော ရွှေရုပ် ပန်းကန်လေးထဲ လင်းစန္ဒီက ကော်ဖီခရားထဲမှ
ကော်ဖီတွေ ငဲ့ထည်ပေးသည်။

“ဒေါ်မြနဲ့ မထွေးကိုတောင် ဘုန်းကြိုက်တတ်တဲ့ ပုဇွန်လှုပ်
နဲ့ ငါးခူတွေဝယ်ပြီး ချက်ခိုင်းထားတယ် ရွှေရုပ်ရဲ့ ခဏနေရင် ဈေးက

တောင် ပြန်လာကြတော့မှာ”

လင်းစန္ဒီ စကားကြောင့် ရွှေရုပ် ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြုံးရင်

“ကောင်းတာပေါ့ ဒေါ်မြကို ရွှေရုပ်ပါ ဝင်ကူပြီးချက်ပေးမယ်”

“ဘယ်ရယ် ရွှေရုပ်က ဟင်းတွေ ဘာတွေ ချက်တတ်လို့လား”

လင်းစန္ဒီ မယုံနိုင်သလို တအံ့တဩလေး မေးသည်။ ရွှေရုပ်

ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းကလေး ညိတ်၏။

“ရွှေရုပ် ချက်တတ်ပါတယ် မမစန္ဒီရဲ့ ရန်ကုန်မှာ ကြီးကြီး ဆင့်နဲ့ နေကတည်းက ရွှေရုပ်တတ်အောင် သင်ထားတာ အဟင်း အန်ကယ်တို့ အိမ်မှာလည်း နွေကျောင်းပိတ်ရက် ပြန်လာတိုင်း ရွှေရုပ်ပဲ ချက်ပြုတ်ပေးနေကြပါ”

လင်းစန္ဒီ ရွှေရုပ်ကို အထင်ကြီးသလို စူးစူးနစ်နစ်လေး စိုက်ကြည့်နေသည်။

ပန်းကလေးတစ်ပွင့် နုနယ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းသော ဒီကောင် မလေး ထမင်းဟင်း ချက်တတ်သည်ဟု ဘယ်လိုမှ ထင်မထားခဲ့ပါ။

“အင်း ရွှေရုပ်ကလေးကို မမတော့ တကယ်အထင်ကြီး လေး စားသွားပြီး သိလား မမစန္ဒီကတော့ ထမင်းတောင် မချက်တတ်ဘူး ဟင်းဆိုရင်တော့ ဝေလာဝေးရော ဟင်း ဟင်း”

“နောက်ကျရင် မမကို ရွှေရုပ် ကောင်းကောင်း ချက်ကျွေး

မယ်၊ ကြီးကြီးဆင့် ဆီက သင်ထားတဲ့ ပညာတွေ အသုံးချခွင့် ရတာ မို့”

“ဟုတ်ပြီ ဘုန်း လာတဲ့ ရက်တွေကျရင် ရွှေရုပ် လက်ရာနဲ့ တစ်ခုခု လုပ်စားကြတာပေါ့”

ဒေါ်မြတို့ ဖျေးက ပြန်လာတော့ ရွှေရုပ် မီးဖိုထဲဝင်ကာ ကူညီ ချက်ပြုတ်ပေး နေမိသည်။

ရွှေရုပ် သွက်သွက် လက်လက်ကလေး လုပ်ကိုင်နေတာကို ဒေါ်မြ တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေရင်း။

“ရွှေရုပ်ကလေးက ချက်တတ် ပြုတ်တတ်တယ်လား ဒေါ်မြ ဆင်တောင် မထင်ဘူးတကယ်၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် မိန်းကလေး ဆိုတာ ဒီလိုတော့ တတ်ထားသင့်တယ်၊ ဒါမှ မိန်းမပီသတာကွယ်”

ဒေါ်မြက ရွှေရုပ်ကို ချီးကျူးရင်း နှစ်ဦးသား စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ ဆွဲ ချက်ပြုတ်လိုက်ကြတာ တစ်အိုးပြီး တစ်အိုး။

ဟင်းမှန်သမျှကို ကိုယ်တိုင်ချက် ကိုယ်တိုင် အရသာမြည်းစမ်း ပြီး ရွှေရုပ် ချက်ပြုတ်နေတာကို ဒေါ်မြ ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်ရင်း သဘော တွေ ကျနေသည်။

နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ရွှေရုပ်ကလေးပမာ ဝင်းပနအိသည် အသားအရည်နှင့် ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာချိုချိုလေးက တစ်ခါပြင်

ရုံးနှင့် ခင်မင်စရာ ကောင်း၏။

လင်းစန္ဒြီ ပြောပြလို့ သူမ သိထားသည်က ရွှေရုပ်ကလေးဆိုသော သည်မိန်းကလေးက မြောက်များလှသော အမွေပစ္စည်းတို့ကို ပြီးပြည့်စုံသည် မိန်းကလေး။

သနားစရာ ကောင်းသည်က ခြောက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မိမိ ဆွေမျိုး ကင်းမဲ့ကာ အထီးကျန် မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

ဘုန်းစကြာ ဆိုသော ချာတိတ်ကတော့ ရွှေရုပ်ရဲ့ မွေးစား အစ်ကိုကြီးတစ်ဦးဟု ဆိုသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း နှစ်ဦးဆွံ့ကြတာက ကြော သေးတဲ့ ပြီးတော့ နေထိုင်ကြတာက တစ်ကွဲတပြားဆီ။

ဘုန်းစကြာ နေတာက နယူးဖိလစ်များဆိုတော့ အချိန်တန်လွှတ် အိမ်ပြန်မှာ သေချာသလောက် ရှိသည်။

အဲဒီအခါကျ ရွှေရုပ်ကလေး ဘဝက အထီးကျန်ဦးမှာပဲ ဒေါ်မြ တွေးနေတုန်းမှာပဲ ပီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာတာ လင်းစန္ဒြီနဲ့ ဘုန်း စကြာ ဖြစ်သည်။

ပီးဖိုပေါ်က ဟင်းအိုးကို မွှေနေတဲ့ ရွှေရုပ်ကလေးလည်း လှည့်ကြည့်လာကာ

“ဟင် ကိုကို ရောက်လာပြီလား”

“အခုပဲ ရောက်တာကွ ရွှေရုပ်ကိုယ်တိုင် ချက်နေတယ်လို့

နို့ပြောလို့ အံ့သြသွားတာကွ”

“ဒေါ်မြလည်း အံ့သြနေတာ မောင်ဘုန်းစကြာရေ ဒီမနက်စာ စာတော့ ရွှေရုပ်ကလေးရဲ့ လက်ရာစစ်စစ်ပါ။ ဒီမှာ ဒေါ်မြတောင် ထိုင်ငေး ပြည့်နေရုံပဲကွ့”

ဒေါ်မြက ပြောသည်။ ကိုကိုနှင့် မမစန္ဒြီက ရွှေရုပ်အနားထိ ဆည်းလျှောက်လာသည်။

“ဟား ဟင်းရနံ့တွေနဲ့တင် ထမင်းပိုဆာလာသလိုပဲ ဟေ့” ကိုကိုဆိုတော့ ရွှေရုပ် ရွှေးစိုစို မျက်နှာလေးနှင့် မော့ကြည့် ရင်း

“ဒီဟင်းအိုး ကျက်ရင် စားလို့ရပါပြီ ကိုကိုရဲ့”
“မစားသေးပါဘူးကွာ အားလုံး လက်ဆုံစားမှာပေါ့ ရွှေရုပ် ရေမိုးချိုးဦးမှာ မဟုတ်လား ကိုကိုတို့ စောင့်မှာပါ”

“ဟုတ်တယ် ရွှေရုပ် ရေမိုးချိုးလိုက်ပါဦး ပြီးမှ အတူစားကြ ထာပေါ့”

လင်းစန္ဒြီက ဝင်ပြောသလို ဒေါ်မြကလည်း ရွှေရုပ် အနား ရောက်လာရင်း

“ဟင်းအိုးက ရေအခမ်းပဲ စောင့်ရတော့မှာ မဟုတ်လား၊ သွား သွား ရွှေရုပ်ကလေး နားတော့ ဒေါ်မြ ဆက်ကြည့်ထားပြီး

ထမင်းစိုင်း ပြင်ထားပေးမယ်”

သည်တော့မှ ရွှေရုပ် ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ ကို...
တို့ စားသောက်ဖို့အတွက် ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ် ပေးရတာကိုပဲ ရွှေရုပ်
ကျေနပ်မိသည်။

ရေချိုးတော့လည်း မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ ချိုးလိုက်ပါသည်။
တော့ ကာတွန်း အရုပ်ကလေးတွေပါသော အဝါရောင် ဂါဝန်လေး
ပဲ ရွေးချယ် ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးထဲမှာ ဒူးဖုံးရုံမျှ ဂါဝန်လေးနှင့် ရွှေရုပ်
အသွင်က ပိုပြီးတော့ ကလေးဆန်သွား သလိုရှိသည်။

သည် ဂါဝန်အဝါလေးကို ပလာစာမှာတုန်းက ရွှေရုပ်က
နှင့် လိုက်ဖက်တယ်ဟု ပြောကာ ကိုကို ဝယ်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာလေးကိုတော့ ရွှေရုပ်တာမှ မပြင်
ပဲ ထားလိုက်ပါသည်။ ဆံရှည်ကြီးကိုပဲ အဖြူရောင် စည်းကြိုးလေး
စုသိမ်းလိုက်သည်။

ညှော်ခန်းဘက် ထွက်ခဲ့စဉ်မှာပဲ ကိုကို အသံကို ကြားလိုက်
တာမို့ ရွှေရုပ် ခြေလှမ်းလေးတွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဒီလူက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စန္ဒီ ဆီလာမှာလဲ”

“သူနဲ့ငါ ကွာရှင်းဖို့ကိစ္စအတွက် ဆွေးနွေးကြမလို့ပါ ဘုန်း

“သူက နင့်ကို အလွယ်တကူ ကွာပေးမယ်လို့ နှင်ထင်သလား”

“သူနဲ့ငါ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်တော့တာ ကြာပြီပဲဘုန်း အဲ
နားဝင် ပြတ်ဆဲဖို့ တစ်ခုပဲ လိုတယ်။ အခု သူ ရောက်လာတာ
အစွဲပဲ ဖြစ်မှာပါ ငါ့ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းချင်ပြီလေ”

“ငါတစ်ခု မေးပါရစေဦး စန္ဒီ ဟိုအရင်က မြန်မာပြည်ကို
တော့ဘူးလို့ ယတိပြတ် ပြောခဲ့တဲ့ နင် အခုဘာလို့ အပြီး ပြောင်း
လာတာလဲ ဟင်”

“ဒီမေးခွန်းကို ငါ ဖြေစရာလိုသေးလို့လား ဘုန်းရယ် ငါ့မာန
အတို ငါ့ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်တာပါ”

ကိုကို ဆီက ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာပါ။ မမစန္ဒီသည်လည်း
အဆီတံနေခဲ့သည်။ တမင်နားထောင်တာ မဟုတ်ဘဲ ကြားနေရသော
ရွှေရုပ် သည်အတိုင်း ဆက်ရပ်နေဖို့ လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်မိသည်။

ညှော်ခန်း ခန်းဆီးကို အသာဖယ်ကာ ရွှေရုပ် ထွက်ခဲ့သည်။
ကျောပေးထိုင်နေသည့် လင်းစန္ဒီကတော့ ရွှေရုပ်ကို မမြင်ပါ။

“အခုတော့ ရွှေရုပ်ကို မြင်လိုက်တာမို့”

“ဟော ရွှေရုပ် လာလေ ကိုကိုတို့ စောင့်နေတာကွ”
မမစန္ဒီကပါ ရွှေရုပ်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း

“လှလိုက်တဲ့ ဝတ်စုံကလေးပဲ ဒီလိုလေး ဝတ်ထားတော့ ကတကယ့် ကလေးလေးပဲ”

မမစန္ဒီ ချီးကျူးစကားကို ရွှေရုပ် သိပ်သဘော မကျချင်ဘဲ ရွှေရုပ်က ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ။

ကိုကိုကတော့ သည်ဝတ်စုံလေးကို မှတ်မိမည် ထင်သည်။ ရွှေရုပ်ကို ပြုံးကြည့်နေခဲ့သည်။

“ကဲ ထမင်းစားရအောင် ဘုန်း ဒီနေ့တော့ ရွှေရုပ်ကလေးရဲ့ လက်ရာကတော့ မြိန်မှာ သေချာတယ် အဟင်း”

ထမင်းဝိုင်းမှာ စားကြတော့ ကိုကိုနှင့် မမစန္ဒီတို့ ချီးကျူးမဆုံး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ရွှေရုပ် နွေးနွေးကလေးပြုံးကာ ကျေနပ်မဆုံးခဲ့ပါ။

တစ်နေ့ခင်းလုံး ကိုကို ရွှေရုပ်တို့နှင့်အတူ စကားတွေပြောရင်း နေသွားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ညှော်ခန်းထဲမှာ ရွှေရုပ် ကြားခဲ့ရသော ကိစ္စတို့ ကိုကိုနှင့် မမစန္ဒီ စကားပြန် မစကြတော့ပါ။

ရွှေရုပ် ကိုကိုကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ မမစန္ဒီနှင့် ပတ်သက် ပြီး ကိုကိုမှာ သံယောဇဉ်တွေ ကြွင်းကျန်နေသေးတာ သေချာပါသည်။

ပြီးတော့ မမစန္ဒီသည်လည်း အရင်နေ့တွေကထက် ပျော်ရွှင် နေတာ အကဲခတ်မိသည်။ အနီရဲရဲ ဝတ်စုံကလေးနှင့် မမစန္ဒီ လှည့်

သည်။ ကိုကိုနှင့် အတူရှိနေချိန်တွေမှာ မမစန္ဒီ အရာရာကို မေ့လျော့ မှတ်ရှင် နေတာတော့ သေချာပါသည်။

ဘာတယ်”

မမစန္ဒီနှင့်အတူ ကစားတိုင်း ရွှေရုပ်ကို မမက ချီးကျူးတတ်
သည်။

“ဘုန်း လာရင် ရွှေရုပ်နဲ့ တစ်ပွဲလောက် ရိုက်ခိုင်းမယ် ရွှေရုပ်
ဆက်ရည်ကို သူမသိသေးတော့ အံ့ဩသွားမှာ သေချာတယ်ကွ”

မမစန္ဒီလည်း ကိုကို့ ကိုပဲ မျှော်လင့်နေမှန်း ရွှေရုပ် သိခဲ့ရ
သည်။ စကားပြောတိုင်း ကိုကို အကြောင်း အမြဲပါတတ်သည်။

မမစန္ဒီကို ကြည့်ရင်း ရွှေရုပ် နားလည်စပြုလာတာတော့ အမှန်။
ကိုကိုနှင့် မာနပြိုင်ရင်း ဝေးခဲ့သော မမစန္ဒီ ရင်ထဲမှာ ကိုကို ရှိနေတုန်းပဲ
ဖြစ်မည်။

ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဟု ပြောသော မြန်မာပြည်ကို
အောင် မမစန္ဒီ ပြန်ရောက်လာတာက သက်သေ။

မမစန္ဒီ ကိစ္စ တွေးမိတိုင်း ကိုကိုအကြောင်းလည်း ရွှေရုပ်
အတွေးထဲ ဝင်လာစမြဲ။

ကိုကို မြန်မာပြည်မှာ အခုချိန်အထိ ကြာမြင့်နေခဲ့တာ မမစန္ဒီ
ကြောင့်များလား။

တရားဝင် မပြတ်ဆဲသေးသည့် ခင်ပွန်းသည်ကို ကွာရှင်းပြီး
ထွက် ကိုကိုနှင့် မမစန္ဒီတို့ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ မှင်ယွက်လာ

အခန်း (၃၂)

သည်ရက်ပိုင်းမှာ ကိုကို အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာ ရွှေရုပ်
သိပါသည်။ ပြင်ဦးလွင်မှာ ခြံဝယ်မည့် ကိစ္စကို ကိုကို လုံးပမ်းနေခြင်းကို
ရွှေရုပ်ကို ပြောပြသည်။

ထိုရက်တွေမှာ ရွှေရုပ်ကော မမစန္ဒီပါ ပျင်းရိစရာ ကောင်းနေ
တာတော့ အမှန်။

မနက်ခင်း ညနေခင်းတွေမှာတော့ မမစန္ဒီက ရွှေရုပ်ထံ
ကြက်တောင်ရိုက် သင်ပေးတတ်သည်။ ရွှေရုပ်လည်း တက်ချင်တာနဲ့
သင်ဖြစ်သည်။ ကိုကိုနှင့် ဆုံလျှင် ရွှေရုပ်ပါ ကိုကိုနှင့် ကစားချင်တာနဲ့
ကြက်တောင် ရိုက်တက်အောင် ရွှေရုပ် ကြိုးစားသင်သည်။

“အံ့မယ် ရွှေရုပ်က မဆိုးဘူး အခုတောင် အတော် လက်တက်

မည်ဟု ရွှေရုပ် ထင်မိသည်။

အခုချိန်မှာ ကိုကို တည်ငြိမ်စွာ သိက္ခာကုန်နေတာ မခေါ်
မပြီးပြတ်သေးသော အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စတွေကြောင့် ထင်ပါသည်။

“ရွှေရုပ် ဘုန်းသီကာ ဖုန်းဝင်လာတယ်”

“ဟင် ဘာတဲ့လဲ မမေအိ”

“မနက်ဖြန်ကျ ချူသီလာဖို့ မမကိုခေါ်တာ ခြံတစ်ကွက်
သဘောကျနေလို့ လိုက်ကြည့်ဖို့ အဖော်ခေါ်တာကွ”

ကိုကို ဝယ်ယူမည့် ခြံအတွက် မမေအိကို ခေါ်ပြသည်။
ဟု ရွှေရုပ် သိလိုက်သည်။ ရွှေရုပ်ကိုကော ကိုကို ဘာလို့ မခေါ်တာ
ဟု ရင်မှာ ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်ရသေးသည်။

“မနက်ဖြန် မမ သွားရမယ်၊ အဲဒါ ရွှေရုပ်ပါ လိုက်
မလား”

မမေအိက သတိတရခေါ်သည်။ ကိုကို ဝယ်မည့်ခြံကို ရွှေရုပ်
မြင်ချင်တာမို့ လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း သတိရသွား မိတာ
ရွှေရုပ် ခေါင်းကလေး ခါမိ၏။

“ဟင့်အင်း ရွှေရုပ် မလိုက်တော့ပါဘူး မမရယ်၊ အဲဒါတွေကို
ရွှေရုပ်လည်း နားမလည်ပါဘူး”

ကိုကို ခေါ်တာ မမေအိ တစ်ယောက်တည်းလေ။ ရွှေရုပ်ထ

အနောင်အယုက် ဖြစ်မှာတော့ မဖြစ်စေချင်ပါ။

ရွှေရုပ်ထက် မမကို ပိုမို အရေးပေး တိုင်ပင်တတ်သော ကိုကို
ကို ရွှေရုပ် အပြစ်မတင်ချင်ပါ။

မမေအိအပေါ် ကိုကို နှလုံးသားက မမေအိအပေါ်သားတာ ရွှေရုပ်
ခန့်မှန်းလိုရ၏။

အခုချိန်အထိ ကိုကို အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ ဘယ်မိန်းကလေး
နှင့်မှ မပတ်သက်သေးတာက သက်သေပဲလေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုနှင့် မမေအိကိုတော့ ရွှေရုပ် နီးစပ်စေချင်
မိသည်။

အဲဒီအခါ ကိုကိုတို့နှင့်အတူ ရွှေရုပ် လိုက်နေထိုင်ခွင့် ရမှာ
သေချာသည်။

ကိုကို အနားမှာပဲ ရွှေရုပ် နေခွင့်ရရင်ကျေနပ်ပါသည် ကိုကို။

တလေး ပြုံးမိ၏။

လင်ခရူဆာ ကားကြီးကို မမစန္ဒီ မောင်းထွက်သွားတော့ ရွှေရုပ်
ငေးငေးလေးကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဝန်တိုမိတာ မဟုတ်ပေမယ့် ရွှေရုပ် ဝင်းနည်းစိတ်ကလေးတော့
ဖြစ်မိသည်။ ကိုကိုကသာ ရွှေရုပ်ကလေးကိုပါ ခေါ်ခဲ့ဟု မှာလိုက်လျှင်
ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနှင့်မမအတွက် ရွှေရုပ် ခလုတ်ကန်သင်းတစ်ခု
လို ရှိမနေချင်ပါဘူး ကိုကိုရယ်။

မမစန္ဒီ မရှိတော့လည်း ရွှေရုပ်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းစရာ
ကောင်းနေသည်။ ကြက်တောင်ရိုက် လှေကူညိုရင် ကောင်းမလား။ စိတ်က
မပါတာမို့ မရိုက်ဖြစ်ပါ။ ခြံထဲမှာ လျှောက်သွားနေရင်း ရေကူးကန်
ဘက်ရောက်တော့ ရွှေရုပ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေကူးချင်လာ၏။

အခန်းထဲ ဝင်ကာ အနက်ရောင် ရေကူးဝတ်စုံလေးကို လဲ
ဝတ်လိုက်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ရွှေရုပ်အတွက် မမစန္ဒီ ဝယ်ပေးထားသော
ရေကူးဝတ်စုံကလေး ဖြစ်သည်။

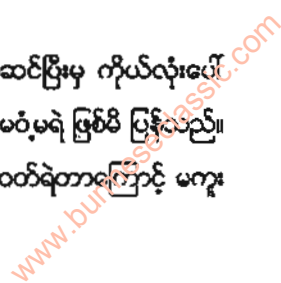
ရေကူးဝတ်စုံကလေး လဲလှယ် ဝတ်ဆင်ပြီးမှ ကိုယ်လုံးပေါ်
မှန်ထဲမှာ မြင်ရသော ပုံရိပ်ကြည့်ကာ ရွှေရုပ် မဝံ့မရဲ ဖြစ်မိ ပြန်သည်။
ရေကူးချင်ပေမယ့် ဒီဝတ်စုံမျိုးတွေ မဝတ်ရတာကြောင့် မကူး

အခန်း (၃၃)

ခိုပြာရောင် ဝတ်စုံကလေးနှင့် မမစန္ဒီ အလှတွေက နွေ
ငေးငေးလေး ကြည့်မိအောင် ချောပါသည်။

ပါးပါးလေး ပြင်ဆင်ထားသည့် မျက်နှာလေးက နဂိုလှပြီး
ကို ထပ်ပြီး အရောင်တင်လိုက်သလို ပိုလို့ မှန်ညက်အောင် လှပနေ
အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် တိပအေး
ချုပ်ထားသည့် ဝတ်စုံလေးက ချုပ်ချုပ်ရပ်ရပ်။

မမစန္ဒီ တစ်ကိုယ်လုံး ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် ဆိုတာမျိုး။
“ရွှေရုပ်ကလေး မမ သွားမယ်နော် ဘုန်းကို ဘာမှာဦး ဆေး
“ဟင့်အင်း ဘာမှ မမှာတော့ပါဘူး မမ”
“မမတို့ ခြံကြည့်ပြီးရင် ဘုန်းလည်း လိုက်လာမယ် ထင်တာ
မမစန္ဒီက ပြောသည်။ ရွှေရုပ် ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ ထဲ

ဖြစ်တာ များသည်။

သည်နေ့တော့ ရွှေရုပ် ကျွဲဖြစ်အောင် ကျွဲမည် ဆုံးဖြတ်ကာ အနီရောင် မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးကို ရင်ညွန့်အထိ လုံခြုံအောင် ပတ်ပြီး ရေကျားကန်လေးဆီ ထွက်ခဲ့သည်။

ကြည်လင် ပြာလဲ့နေသော ကန်ရေပြင်ကို မြင်တော့ ရွှေရုပ် စိတ်တွေ လန်းဆန်း ကြည်လင်သွားခဲ့သည်။

မျက်နှာသုတ် ပဝါကြီးကို ကန်ဘောင်က ဒေရင်းဘတ်ကလေးပေါ် လွှားတင်ပြီး ရွှေရုပ် ရေထဲကို ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းနေသော စိတ်တွေ ကြည်လင် လန်းဆန်း သွားခဲ့တာတော့ သေချာပါသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် ကျွဲခတ်ပြီးတော့ ရွှေရုပ် ကန်ဘောင်လေးက ခြေချထိုင်ပြီး တခဏ နားသည်။ ပြီးတော့မှ ရွှေရုပ် ဒုတိယတစ်ခေါင်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ကျွဲခတ်နေမိသည်။

ရန်ကုန် အိမ်မှာတုန်းကဆို ရေကျားကန်ရှိတာမို့ ရွှေရုပ် သုံးရက် တစ်ကြိမ်လောက် ရေကျားဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးဆင့်ကတော့ ရွှေရုပ် ရေ ကျားတာ သိပ်သဘောမကျ။

“ရေကျားတာ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏ ခဏ မကျားနဲ့ ကလေးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ကြီးကြီးဆင့်”

“ကလေးရဲ့ အသားလေးတွေ ညှိကုန်မှာပေါ့ ရေ ခဏခဏ ကျားရင် အသားတွေ မည်းကုန်တယ် ကလေး အသားလေးက ဝါဝင်း နေတာ ညှိမည်းသွားမှာစိုးလို့ ကြီးကြီးဆင့်က ပြောတာ”

ကြီးကြီးဆင့်က အဲသလောက် အထိတောင် ရွှေရုပ် ကို.ဂရု တစိုက် ရှိခဲ့ဖူးတာလေ။ ရွှေရုပ်ဘဝမှာ ကြီးကြီးဆင့် တစ်ယောက်သာ သံယောဇဉ် အကြီးမားဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။

အခုတော့ ရွှေရုပ်ကို သံယောဇဉ် ကြီးသော ကြီးကြီးဆင့် ခေါ်တော့ပါ။ ကိုကို တစ်ယောက်ကိုပဲ ရွှေရုပ် ယုံကြည်ကိုးစားခဲ့ မိပေ မယ့်

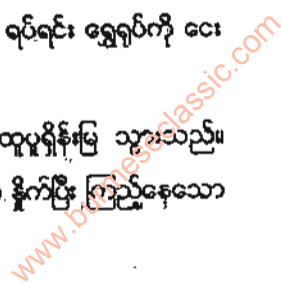
“ဦး ဖရူး”

ရေကျားနေရင်း ခေါင်းကိုမော့ကာ ရွှေရုပ် ပါးစပ်ထဲ ပင်လာ သည့် ရေတွေကို မှုတ်ထုတ် မော့ကြည့်တော့

“ဟင်”

ကန်ဘောင်ထိပ်မှာ မားမားမတ်မတ် ရပ်ရင်း ရွှေရုပ်ကို ငေး စိုက်ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်။

ရွှေရုပ် ရေကျားကန်ထဲမှာ ပေမယ့် ထူပူရှိန်းမြ သွားသည်။ ကန်ဘောင်ထိပ်မှာ ဘောင်ဆီထဲ လက်နှစ်ဖက် နှိုက်ပြီး ကြည့်နေသော

ယောက်ျား သူစိမ်းတစ်ယောက်။

“ရှင် ရှင် ဘယ်သူလဲ”

ရှက်စိတ်နှင့် ထူပူရိုင်းမြဲကာ ရွှေရုပ် မေးမိသည်။ ထိုလူက ရွှေရုပ်ထံမှ အကြည့်တွေကို တစ်ချက်လေးတောင် ရှောင်ဖယ် မသွားသေးဘဲ မထိတင် ပြုံးသည်။

“အဲဒီ မေးခွန်းကို စိုက်ယက် မေးရမှာ မင်း လင်းစန္ဒီ မဟုတ်တာ တော့ သေချာတယ်”

ကြည့်လင် ပြာလွဲနေသော ကန်ရေပြင်ထဲမှာ ရွှေရုပ်သည် ရေကူးဝတ်စုံလေးနှင့် ဆက်ပြီး ကူးနေဖို့ သတ္တိမရှိပါ။

ကသောကပျော မြန်ကူးခတ်ပြီး ကန်ဘောင်ပေါ် တက်သည့် လှေခါးထစ်တွေအတိုင်း အလျင်အမြန် တက်ခဲ့သည်။

ကန်ဘောင်မှာ လက်ပိုက်ရပ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်က ဒရင်းဘယ် နဲ့ပေါ်မှ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လျှောက်ကာ သွားယူသည်။

ရွှေရုပ်ထံသို့ ချက်ချင်း လှမ်းမပေးဘဲ ရေကူးဝတ်စုံ အနုတ် ကလေးနှင့် ရွှေရုပ်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေက ရဲတင်း လွန်း၏။

“ရွှေ ရွှေရုပ်ကို သဘက်ပေး ပါ”

ရှက်စိတ်ကြောင့် ရွှေရုပ် မျက်နှာ ရဲရဲနီနေမှာ သေချာသည်။

အဲဒီအထိ ဝင်လာကာ ရေကူးကန်စင်အထိ ရောက်လာသော သည်လူက ဘယ်သူလဲ။

အကြည့်တွေက ရဲတင်း ရိုင်းရိုင်းလွန်းသည်။

စုစုပေါင်း မျက်ဝန်းတွေက ရေကူးဝတ်စုံနှင့် ရွှေရုပ် ခန္ဓာကိုယ် လေး တစ်ခုလုံးကို ထက်အောင် စုန်ဆန် ရွှေလျှောက်ကြည့်ရင်း

“မင်း ဘယ်သူလဲ လင်းစန္ဒီနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်သလဲ”

အကြည့် ရိုင်းရိုင်းတို့ မရပ်သိမ်းသေးဘဲ ထိုလူ မေးသည်။

စိတ်စပ် မျက်နှာနှင့် ခပ်ပါးပါး နှုတ်ခမ်းပွားတွေက မသတိစရာ ကောင်း သည်။

ဝတ်ဆင်ထားသော အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံ မီးခိုးရောင် ထက် အောက်ဆင်တူ ဝတ်စုံနှင့် ရှူးဖိနပ်က ပြောင်လတ်နေသော ထူသူကို ရွှေရုပ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာတော့ သေချာသည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ ခြံထဲကို ရှင် ဘယ်လို ဝင်လာတာလဲ”

ရွှေရုပ်မေးရင်း ခြံစောင့်ကြီး ဦးဘိုးဖိန်ကို ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ တွေ့ပါ။ ဦးဘိုးဖိန် ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိ။

“ကျွန်မ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ပေးပါ”

မလုံမခြုံ ဝတ်စုံလေးနှင့် ရွှေရုပ် မျက်နှာကလေးလည်း ရဲရဲ မြန်းလို့နေပြီ။ ရွှေရုပ် ရှက်ရွံ့နေသည်ကို သဘောကျစွာနှင့် ထိုလူက

နှုတ်ပစ်ပေးတော့ တွန့်ကွေးပြုံးသည်။

ပြုံးမှ ရွှေရုပ်ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။ ရွှေရုပ်
စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာနှင့် အနောက်ကို ခြေလှမ်း ဆုတ်မိသည်။

“ရော့ မင်းခြံလွှာ”

ကမ်းပေးသည် ခြံလွှာ သဘာက်ကို ရွှေရုပ် ဆတ်ခနဲ လှမ်းထု
ပြုံးတော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကျောက်သီ ရစ်ပတ်လိုက်မိ၏။

ဒါပေမဲ့ ခြံလွှာက ရင်ညွန့်မှ ဒူးအထက် ဖုံးကွယ်ရုံမျှ လုံခြုံ
ပေးနိုင်သည်။

“မင်း သိပ်လှတယ်”

အကြည့်တွေက ရဲတင်းသလို စကားပြောကလည်း ရဲတင်း
သည်။ ရွှေရုပ် မျက်နှာလေး ရဲရဲနီသွားတာကို ပြုံးတွေနှင့် တစ်စုံစီ

ကြည့်ရင်း

“မင်းက လင်းစန္ဒီနဲ့ ဘာတော်သလဲ လင်းမှာ ညီမရင်းချစ်
ရှိတယ်လို့ ကိုယ် မကြားဖူးပါဘူး”

“မမစန္ဒီနဲ့ ရှင်က ဘယ်လို ပတ်သက်သလဲ ဒီခြံထဲကို နှင်
ဘယ်လို ဝင်လာတာလဲ ဆိုတာ ပြောစမ်းပါ”

ရွှေရုပ် ဒေါသလေးတွေ ဆူဝေလျှက် ခပ်စူးစူးလေး မေးသည်
ထိုလူက ဟက်ခနဲ သဘောကျစွာ ရယ်ရင်း

“ဒါ လင်းစန္ဒီ ခြံဆိုရင် ကိုယ်ပိုင်တဲ့ ခြံပဲလေ ကိုယ်နာမည်
မဆက်စော်”

ရွှေရုပ် မျက်ဝန်းလေးတွေ ပိုင်းစက်သွားခဲ့သည်။ မိုးဆက်စော်
ဆိုသော အမည်ကို နှုတ်ကာ အခါခါ ရွတ်ဆိုမိ၏။

မိုးဆက်စော် တဲ့။ ဒါဆို မမစန္ဒီရဲ့ ခင်ပွန်းပေါ့။

“ရှင် ရှင် မမစန္ဒီရဲ့ ခင်ပွန်း ပေါ့”

“မင်းက ကိုယ့်ကို သိနေတယ်ပေါ့ နေပါဦး မင်းကကော
သယ်သူလဲ ကိုယ် မခဏတာတော့ သေချာတယ်”

ရွှေရုပ် စိတ်ထဲမှာ မိုးဆက်စော် ဆိုသော သူ့ကို ရွံ့မုန်းသွား
တာ အမှန်။

မြန်မာလူမျိုး တစ်ယောက်ပေမယ့် စကားပြောကော အမူအ
ကျင့်တွေကပါ ရိုင်းစိုင်းလွန်းသည်။ တိုင်းတစ်ပါးမှာ နေထိုင်လာတာ

အာရုံလို့လား။ မသက်ဆိုင်ဟု ထင်သည်။ ကိုကို မှာတော့ ဒီလို အကျင့်
ကျင့်တွေမှ မရှိတာ။

“မမစန္ဒီ မရှိဘူး”

“ခုချိန်မှာ ကိုယ် အဲဒါကို စိတ်မဝင်စားဘူး မင်းဘယ်သူလဲ
ဆိုတာပဲ သိချင်နေတာ”

“ရွှေရုပ် ပဲ ကျွန်မဘယ်သူဆိုတာ ရှင်သိဖို့ မလိုဘူး သိချင်

ရင်ထည်း မမစန္ဒီ ပြန်လာရင် မေးကြည့် ကျွန်မ ပြောစရာ မလိုဘူး။
စကားအဆုံးမှာ ရွှေရုပ် သူနဲ့ဘေးကပဲ ဖြတ်လျှောက်ကာ
ထွက်ခဲ့သည်။

အနောက်က ရပ်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့မည် ထိုလူမျက်စိန်
တွေကိုတော့ ရွှေရုပ် သိနေသည်။

စိတ်ထဲမှာ မလုံခြုံစွာနှင့် ကြက်သီးထမိတာတော့ အမှန်
သည်လူရဲ့ အကြည့်တွေ အပြောတွေကို ရွှေရုပ် နည်းနည်းလေး
သဘောမကျတာ အမှန်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ ရွှေရုပ် ရေတောင်ထပ်ပြီး မချိုးဖြစ်အောင်
အခန်းထဲဝင် ကဗျာကသီ အဝတ်အစားလဲပြီး အပြင်လည်း မတွင်
ရဲတော့ပါ။

မမစန္ဒီ ပြန်လာတဲ့အထိ အခန်းထဲမှာပဲ တံခါးပိတ် စောင့်
မိတော့သည်။

ခြံထဲကို မမစန္ဒီ ကားမောင်းဝင်လာတာကို ရွှေရုပ် ပြတင်းထိန်
က စောင့်ကြည့်ရင်း မြင်လိုက်သည်။

သည်တော့မှ အခန်းထဲက ထွက်ကာ ရွှေရုပ် အောက်ထပ်ထိ
ဆင်းဖို့ ကြံစည်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ ရှိနေသော မိုးဆက်ဖော်ကြောင့် ရွှေရုပ်

အနောက်က

လှကားထိပ်မှာပဲ မပဲမရဲ ရပ်နေမိ၏။

“ဟင် မိုးဆက်ဖော်”

“အံ့သြသွားသလား စန္ဒီ ကိုယ်မင်းကို စောင့်နေတာ”

အသံတွေကို ကြားနေရတာမို့ ရွှေရုပ် လှကားထိပ်မှာပဲ ရပ်ကာ
စောင့်ထားမိသည်။

“ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို စောင့်နေတာပဲ မိုးဆက်ဖော်”

မထင်မှတ်ဘဲ မြင်တွေ့လိုက်တာမို့ မမစန္ဒီ အံ့သြသွားတာက
ခွဲလျှင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ရွှေရုပ် အောက်ထပ်လည်း မဆင်းမီ အပေါ်ထပ်လည်း ပြန်
ထည့်မိဘဲ ရပ်တန့် နားစွင့်နေမိသည်။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ ကိစ္စကို အပြတ်သားဆုံး ရှင်းလင်းချင်တယ်
ဆက်ဖော်”

“ဟား ပြတ်သားလှချည်လား စန္ဒီ”

မိုးဆက်ဖော်က ကျောပေးထိုင်နေတာမို့ ရွှေရုပ် မျက်နှာကို
မြင်တွေ့ရပါ။ ဒါပေမဲ့ အသံက လှောင်ရိပ်စွက်နေမှန်း သိသာလွန်း
မိသည်။

“ဒါ အခုမှ ပြတ်သားခဲ့တဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ မိုးဆက်ဖော်
အိမ်မှာ ကတည်းက ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရွေးချယ်ခဲ့ကြတဲ့ လမ်းပဲလေ”

“ရွေးခဲ့တဲ့လမ်း ဟုတ်လား စန္ဒီ ဒီမှာ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်
ရွေးချယ်လိုက်တာလဲ မင်းပဲ မိုးဆက်ဖော် ဆိုတဲ့ကောင်က ငတုံးမဟုတ်
ဘူး စန္ဒီ မင်းဘာကြောင့် ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကို
ကောင်းကြီး သိတယ်ကွ”

“အဲဒါတွေ ဘာမှ ပြန်ပြောနေဖို့ မလိုအပ်ဘူး ထင်သေး
မိုးဆက်ဖော်”

“မင်း လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရတဲ့ အရှုပ်တစ်ရှုပ် မဟုတ်
ဆိုတာတော့ သိအောင် ပြောရလိမ့်မယ် စန္ဒီ မင်းရဲ့ ရည်စားတော်
ကောင်ကို အနိုင်ယူပြချင်လို့ ကိုယ့်ကို မင်း လက်ထပ်ခဲ့တာလေ”

“ဒီမှာ မိုးဆက်ဖော် ဒါကို သိသိကြီးနဲ့ ရှင်ဘာလို့ ဝင်
တာလဲ ရှင် ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုယ် ဘာကောင်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ သိတယ် စန္ဒီ
မင်းဘာကြောင့် ကိုယ်နဲ့ ပြတ်သားခွင့်ကို အလိုရှိနေတာလဲ ဆိုတာ
လည်း ကိုယ်သိတယ်”

လင်းစန္ဒီ မျက်နှာလေး မာတင်းလျက် မိုးဆက်ဖော်ကို ထိ
ဆိတ်စွာ စူးစူးကြည့်နေသည်။ လှပသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နာထည့်
စက်ဆုပ်မှုတွေသာ ရှိနေခဲ့သည်။

“ရှင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ မိုးဆက်ဖော်”

“မင်း ပြန်မာပြည်မှာ သိပ်ပျော်နေသလား အင်းလေ ငယ်ချစ်ဦး
နဲ့ ပြန်ဆုံနေတော့လည်း”

“မိုးဆက်ဖော်”

လင်းစန္ဒီ စူးစူးလင်းလင်း ဟစ်အော်သည်။ ရဲရဲနီနေသော မျက်နှာ
အလေးပေါ်မှ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဒေါသစိတ်ကြောင့် တုန်ခါနေသည်။

“ကိုယ် ဒီကို ပြန်ရောက်နေတာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ မင်းနဲ့
ဘုန်းစကြာ သတင်းကို ကြားပြီးသား စန္ဒီ”

“ရှင်ဘာသာ ဘာပဲကြားကြား ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး ဒါပေမဲ့
ဘုန်းမနဲ့ ဘုန်းကြားမှာ ရိုးသားတဲ့ မိတ်ဆွေ ဆက်ဆံမှုပဲ ရှိတယ်”

“အဟုံနဲ့ အဲဒါ အပေါ်ယံပါ မင်းတို့ အတွင်းစိတ်တွေကို
ပြန်ကြည့်ရင် သိသာတယ်။ ဘာလဲ မင်းက ကိုယ့်ကို ကွာရှင်းပြီး ဒီကောင်
နဲ့ စာတ်လမ်း ပြန်ဆက်ချင်လို့ မဟုတ်လား”

“မိုးဆက်ဖော် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှ မပတ်တော့ဘူးနော် ဒီတော့
ရှင်ဘာမှ ငှဝဖန် အကဲဖြတ်စရာ မလိုအပ်ဘူး”

“ဆိုကေ ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ ဒီတော့ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း
လိုချင်တဲ့ အတိုင်းအတာကို မင်းနဲ့ ညှိနှိုင်းရမှာပေါ့”

မိုးဆက်ဖော် စကားကြောင့် လင်းစန္ဒီ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မှုကျ
သွားခဲ့သည်။ ပြီးမှ

“ရှင် ဘယ်လို ယောက်ျားဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်၊ ဒီ...
ရှင်နဲ့ကျွန်မ အပြတ်သားဆုံး ဆွေးနွေးချင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ ကိုယ့် ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း အဲဒါပါပဲ ဒီ...
ပိုင်းမှာ မင်းနဲ့ ညှိနှိုင်းတာပေါ့ အခုတော့ ကိုယ် အနားယူပါရမယ်
ကိုယ် ဒီမှာတည်းမယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ” ၊

လင်းစန္ဒီ လက်မခံနိုင်စွာ ခေါင်းကို ခါရမ်းသည်။

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ဒီအိမ် ဒီခြံက မင်းပိုင်ဆိုင်မှု
ရင် ကိုယ်နဲ့လည်း သက်ဆိုင်နေသေးတယ်လေ”

“ဒီမှာ ရှင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး မိုးဆက်ဖော် မန္တလေးက...
ရန်ကုန်ကခြံ ရှင်ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ နေနိုင်တယ်”

“မင်းနဲ့ကိုယ် ဆွေးနွေးပွဲ မပြီးပြတ်ခင်အထိ ကိုယ် ဒီ ပြင်ဦး...
မှာပဲ နေမယ်၊ စိတ်ချ မင်းကို ကိုယ်တာမှ ဒုက္ခမပေးဘူး နေထိုင်...
တစ်ခုပဲ”

လင်းစန္ဒီ တဒဂံ ငြိမ်သက်သွား၏။ ပြီးမှ အံကို တင်...
ကြိတ်၏။ အားမတန်လို့ မာန်လျော့ရသည် အသွင်။

“ထားတော့ မိုးဆက်ဖော် ဒီရက်အတွင်းမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်...
ကိစ္စကို ရှင်းလင်းချင်တယ်”

“ကိုယ်ကလည်း လက်ခံကြိုဆိုပါတယ် စန္ဒီ”

“ရှင် ဒီမှာ တည်မယ်ဆိုရင် အပေါ်ထပ်မှာတော့ မဖြစ်ဘူး၊
ကျွန်မနဲ့ ရွှေရုပ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ရှိနေတယ်၊ အောက်ထပ်က အခန်း၊
အတွဲမှာ ရှင်အတွက် တစ်ခန်း စီစဉ်ပေးမယ်”

စကားအဆုံးမှာ မမစန္ဒီ မိုးဆက်ဖော်ကို ကျောခိုင်းကာ လှေ...
တား ထစ်တွေ့ဆီ လှမ်းတက်လာသည်။

လှေကားထိပ်မှာ ရပ်နေသော ရွှေရုပ်ကို မြင်တော့ မမစန္ဒီ
နဲ့ပြသွား၏။ ပြီးမှ ရွှေရုပ် လက်ကလေးကို ဆွဲကာ အခန်းထဲ အထိ
ဆီခဲ့သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ မမစန္ဒီ ခုတင်ပေါ် လက်ထဲက လက်ကိုင်
အိတ်ကို ပစ်တင်ကာ စွေခနဲ ဝင်ထိုင်သည်။

ရွှေရုပ် မမစန္ဒီ နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း

“ရွှေရုပ် အားလုံးကြားပါတယ် မမစန္ဒီ ဟို ရွှေရုပ် တမင်
နားထောင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မမ သိတယ် နားလည်တယ် ရွှေရုပ် ရွှေရုပ် ကြားတာ
ကောင်းပါတယ် မမထပ်ပြီး ရှင်းပြနေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ အခု မမ

စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားတာ သူ ဒီအိမ်မှာ ရှိနေမယ့် ရက်တွေကိုပဲ ရွှေရုပ်
အတွက် စိတ်ဒုက္ခ ရောက်စေမယ်ဆိုရင် မန္တလေးက မမရဲ့ အိမ်မှာ

ရွှေရုပ် နေမလား မမ အားလုံး စီစဉ်ပေးမယ်”

ကိုယ့် ပြဿနာနှင့် ဒုက္ခတွေ့ကို မမစန့် မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ရွှေရုပ်အတွက် ပူပန်နေတာမို့ ရွှေရုပ် အားနာသွားမိ၏။

“ရွှေရုပ်အတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့ မမ စိတ်ညစ်နေတာ ရွှေရုပ် သိတာယ် ဒီအချိန်မှာ မမကို ရွှေရုပ် ဘာလို့ ထားခဲ့ရမှာလဲ ရွှေရုပ် မမနဲ့ အတူရှိမှာပါ”

မမစန့် ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ရွှေရုပ်ဆိုတော့ မမစန့် ရွှေရုပ် ကို ငေးငေးလေး စိုက်ကြည့်နေရင်း

“ရွှေရုပ်ရယ် မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးက ဖြူစင် မြင့်မြတ်လိုက် တာ တစ်ပါးသူရဲ့ စိတ်ကိုပဲ မင်း အမြဲကူညီဖို့ တွေးတယ်နော် ဒါ ကြောင့် ရွှေရုပ် မျက်နှာလေး ကြည်လင် အပြစ်ကင်းစင်နေတာ ဖြစ် မယ်”

“မမရယ် ရွှေရုပ်ဘဝမှာ နောင်တွယ်စရာတွေ ဆိုလို့ အများ ကြီး မရှိပါဘူး မမကိုလည်း ရွှေရုပ် အစ်မရင်းချာလို ခင်မင်တယ် မမ ကိစ္စကို ရွှေရုပ် ကူညီနိုင်သ၍ ကူညီမယ် နောက်ဆုံး တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဘက် တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“အင်း ခုချိန်မှာ မမ စိတ်တွေ ညစ်ညူးနေတာ အမှန်ပဲ ရွှေရုပ် မိုးဆက်ဖော်နဲ့ ပြဿနာရှင်းဖို့အတွက် မမ အရင်ဆုံး ရှင်းလင်း

မယ်။ မမ အတွက် ရွှပ်ထွေးနေတာ အဲဒီကိစ္စကြီးပဲ အဲဒါ ပြီးပြတ် ခဲ့တော့ မမဘဝ အေးချမ်းပါပြီ”

မမစန့် စကားတွေကို ရွှေရုပ် နားထောင်ပေးရင်း ခေါင်းကလေး စိတ်မိသည်။

မိုးဆက်ဖော် ဆိုသည့် ယောက်ျား ပုံရိပ်ကိုလည်း အာရုံထဲမှာ မယောင်ကြည့်မိသည်။

လျှို့ဝှက် ကောက်ကျစ်သော အရိပ်တွေ သိုဝှက်နေသည့် မျက်နှာဟု ရွှေရုပ် အကဲခတ်မိသည်။ သည်လူ မမထံ ရောက်လာတာ တာင်းသော ရောက်ရှိခြင်းတော့ မဟုတ်နိုင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမစန့် အနားမှာ ရွှေရုပ် ရှိနေချင်၏။

အနားယူပိုင်တွဲ

ပြီးမှ ပင့်သက်ရှိက်ကာ လင်းစန္ဒီကို ကြည့်၏။

“အင်းလေ ခုချိန်မှာ စန္ဒီနဲ့အတူ ရွှေရုပ်ပါ ရှိနေသင့်ပါတယ်။ နေပါဦး၊ စန္ဒီ မိုးဆက်ဖော်က ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“သူ ဒီမှာ ကြာရှည် နေခွင့်မရှိဘူး၊ ဘုန်း၊ ငါနဲ့သူ့ အပြတ် သားဆုံး ရှင်းလင်းပြီးတာနဲ့ သူ ပြန်ရမှာပေါ့”

ကိုကို လင်းစန္ဒီကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကိုကိုရဲ့ မျက်ဝန်း တွေထဲမှာ သံယောဇဉ် အရိပ်တွေ ရှိနေဆဲလား၊ ရွှေရုပ် အကဲခတ်ရ ခက်ခက်။

“ကဲ ငါပြန်မယ် စန္ဒီ လိုအပ်တဲ့ ကိစ္စရှိရင် နင် ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက် ရွှေရုပ်လည်း ကိုကိုဆီ ဖုန်းဆက်နိုင်အောင် ဟောဒီ ဖုန်းယူထား”

ကိုကိုက ရွှေရုပ် လက်ထဲကို ဟန်းဖုန်းကလေး ကမ်းပေးသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ ‘ညှိခန်းထဲက ဖုန်းမြည်လာတာကြောင့် မမစန္ဒီ အပြေး တလေး ထသွားခဲ့သည်။

“ကိုကို ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပါလားဟင် ရွှေရုပ်ကိုယ်တိုင် ချက်ထားတယ်”

“မစားတော့ဘူး ကလေး မိုးဆက်ဖော်နဲ့ ကိုကို မျက်နှာချင်းကို မဆိုင်ချင်တာ”

အခန်း (၃၄)

“တစ်အိမ်တည်းမှာ ဒီလူရှိနေတာကိုတော့ ကိုယ် ဘယ်ထုံး သဘောမကျဘူး”

ကိုကိုက အလိုမကျသလို ပြတ်သားစွာ ပြောတော့ မမစန္ဒီ နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်ရင်း

“ရွှေရုပ်အတွက် နင် စိုးရိမ်မှာကိုတော့ ငါ နားလည်ပါတယ် ဘုန်း၊ ဒါကြောင့် ရွှေရုပ်ကို မန္တလေးကခြံမှာ ခဏနေဖို့ ငါစိစဉ် ပေး ပါ့မယ်”

“ဟင်အင်း ရွှေရုပ် ဒီမှာပဲ မမစန္ဒီနဲ့ နေမယ်ကိုကို မမစန္ဒီ အတူ ရှိနေတာပဲ ရွှေရုပ်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

ရွှေရုပ်ဆိုတော့ ကိုကို တွေခနဲ ဖြစ်ကာ ငြိမ်သက်သွား၏။

ကိုကိုကို ရွှေရုပ် နားလည်ပေးရတော့မည်လား။ ရည်းစား
တောင်းရဲ့ ခင်ပွန်းအပေါ်မှာ ကိုကို ခံစားချက်က အမုန်းတွေ ဖြစ်နေ
သည်လား။

ရင်မဆိုင်ချင်လောက်အောင် ကိုကို မုန်းနေခဲ့သည် ဆိုလျှင်
မမစန္ဒီကို ကိုကို သံယောဇဉ် ရှိနေတာ သေချာသည်ပေါ့။

“ရွှေရုပ် မနေ့က ဂိုကို ခြံတစ်ကွက် ဝယ်လိုက်ပြီ”

“ဟင် ဟတ်လား”

“စန္ဒီနဲ့အတူ ဝယ်ဖြစ်လိုက်တာလေ စန္ဒီမပြောဘူးလား”

“မပြောဖြစ်ဘူး ကိုကို ရွှေရုပ်လည်း မမေးဖြစ်ဘူး မမစန္ဒီ
မှာက သူပြဿနာနဲ့သူ ဆိုတော့ မေ့သွားတယ် ထင်တယ်”

“အင်း ကိုကို ဝယ်လိုက်တယ် ခြံကြီးက အခုစန္ဒီရဲ့ ခြံထက်
တောင် ပိုပြီး ညယ်တယ်၊ တိုက်ကတော့ လူမနေတာကြာတော့ အတော်
ပျက်ဆီးနေတယ်၊ ခြံကလည်း အတူတူပဲ ဒါပေမဲ့ ကိုကို အခု တိုက်ကို
ပြုပြင်နေတယ်၊ ခြံကိုလည်း လိုအပ်တာ ရှင်းလင်း စိုက်ပျိုး ပြင်ဆင်
နေတယ်”

ကိုကို တက်ကြွစွာ ဆိုနေသည်။ ကိုကို မျက်ဝန်းတွေ ရှန်းလဲ့
တောက်ပနေတာ အထင်အရှား။

သည်ခြံကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုကိုမှာ လှပသော စိတ်ကူးတွေ

နေမှာတော့ ရွှေရုပ် မုန်းဆလို့ရပါသည်။

“ကိုကို စိတ်ကူးထဲအတိုင်း အလှပဆုံး ပြင်ဆင်ပြီးရင် ရွှေရုပ်
တို့ ခေါ်ပြမယ်”

“ကိုကို အဲဒီခြံကြီးကို ဘာလို့ ဝယ်လိုက်တာလဲဟင်”

“ကိုကိုရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုကြောင့်ပေါ့ ကလေးရယ်၊ ခြံကြီး
နဲ့ဆုံးသွားရင် ကလေးကို ကိုကို ပြောဖြစ်မှာပါ”

ရွှေရုပ်ကို စိုက်ကြည့်ကာ ပြောနေသော ကိုကို မျက်ဝန်းတွေ
ခဲမှာ ရောင်စဉ်တွေ တောက်ပနေသလို ရှိသည်။

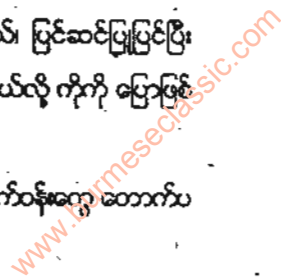
ချစ်ခြင်းရဲ့ ရောင်စဉ်တွေလား ရွှေရုပ် မသိပါ။

ကိုကို စိတ်ကူးနဲ့ စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်နေသော ခြံကြီးမှာ
ကိုကို ရည်ရွယ်ချက်က မမစန္ဒီနှင့် အနာဂတ်ကို တည်ဆောက်ဖို့လား
ရွှေရုပ် သိချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ ရွှေရုပ် မမေးသင့်ဟု နားလည်နေ၏။ မမစန္ဒီ
က မပြတ်သားသေးသော အခြေအနေလေ။

“စန္ဒီကတော့ ခြံကြီးကို သဘောကျတယ်၊ ပြင်ဆင်ပြုပြင်ပြီး
ရင် သူတောင် ပါစင်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားစေရမယ်လို့ ကိုကို ပြောဖြစ်
သေးတယ်ကွ”

ကိုကိုအသံတွေ တက်ကြွနေတာ ကိုကို မျက်ဝန်းတွေ တောက်ပ

နေတာ ကြည့်ရင်း ရွှေရုပ် ကိုကို့ရင်ထဲကို မြင်သိလာမိသလိုပါပဲ။
 မမစန္ဒီနဲ့အတူ ခြံကြီးကို စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ဝယ်ယူခဲ့သည်
 ကိုကို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာ
 ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို တရားဝင် ကွာရှင်း ပြတ်ဆဲချင်နေသော
 မမစန္ဒီရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တူညီနေမှာပဲပေါ့။
 ရွှေရုပ် ဝမ်းသာပါထယ် ကိုကို့ရယ်။
 မမနဲ့ကိုကို့ ဒီမြန်မာပြည်မှာ အတူရှိနေမယ်ဆိုရင် ရွှေရုပ်
 ပျော်မိမှာပါ။
 ရွှေရုပ်မှာ နောင်တွယ်စရာ အစ်မတစ်ယောက်တောင် ထပ်ပြီး
 တိုးလာမှာ သေချာပြီလေ။
 ခြံထဲကို ဝေါခနဲ မောင်းဝင်လာသည့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကြောင့်
 ရွှေရုပ် အတွေးတွေ ပြတ်တောက်သွားရသလို ကိုကို့ မျက်နှာကလည်း
 တင်းခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။
 ဆိုင်ကယ်က ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထိုးရပ်သွား၏။ ဟဲလ်မင်
 ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်တော့ မိုးဆက်ဇော် ပါပဲ။
 “ကိုကို့ ပြန်တော့မယ် ကလေး”
 “ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို့”
 ကိုကိုက ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားသော ကားဆီလျှောက်

အနားယူပိုင်တဲ့

သွားပြီး တံခါး ဖွင့်တက်သည်။
 မိုးဆက်ဇော် မဲ့ခနဲ ပခုံးတွန့်ပြုံးပြီး ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်
 သွား၏။ ကိုကို့က ကားပြတင်းတံခါးဘေးမှာ ရပ်နေသော ရွှေရုပ်ကို
 ဆိုးတိုးလေး မှာသည်။
 “မိုးဆက်ဇော် ဆိုတဲ့ကောင်ကို သတိထား ရွှေရုပ် ဒီကောင်
 စိတ်ဓာတ်က မြေခွေးလို ကောက်ကျစ်တယ်။ ဘယ်လိုကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖြစ်
 ကိုကို့ဆီ ပုန်းဆက်နော် ကလေး”
 ရွှေရုပ် ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြမိသည်။
 ကိုကို့ရဲ့ ပရာဒိုကာကြီးက မောင်းထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ကိုကို့ရင်ထဲ
 မှာ ရွှေရုပ်အတွက် ပူပန်နေတာလား မမစန္ဒီအတွက်လား။
 နှစ်စလုံး အတွက်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
 စိတ်ချပါ ကိုကို့။ ကိုကို့ရဲ့ မမစန္ဒီဟာ ရွှေရုပ်ရဲ့ မမပါပဲ။
 ရွှေရုပ် ဂရုစိုက်မှာ ယုံပါကိုကို့ရယ်။

“မမအတွက် မပူပါနဲ့ ရွှေရုပ်ကလေးရယ်၊ စိတ်ချပါ မမသူနဲ့ အပြတ်သားဆုံး ရှင်းမှာပါ”

ရွှေရုပ်ကို ပြုံးပြုံးလေး ပြောပြီး မမ ကားပေါ်တက် မောင်း ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဦးဆက်ဇော် ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်က စောစောကတည်းက ဆိုင်ကယ်နှင့် ထွက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ရွှေရုပ် တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရတာ ရင်မောစွာနှင့် ဖြစ်၏။ မမစန္ဒီက ဘာမှ မပူနဲ့ဟု မှာသွားပေမယ့် ရွှေရုပ်ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေမိတာ အမှန်။

တကယ်ဆို ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ မမနှင့် ဆွေးနွေးလို့ ရနိုင်ရက်နဲ့ ဦးဆက်ဇော် ဘာကြောင့် အပြင်ခေါ်ထုတ်သွား ရတာလဲ။

မမစန္ဒီအတွက် စိုးရိမ်မိတာ အမှန်။ ကိုကို့ဆီ ဖုန်းဆက် ပြောပြလျှင် ကောင်းမည်လား။ မဖြစ်သေးပါ။

ကိုကို စိုးရိမ်လွန်ကာ လိုက်သွားလျှင် ပိုရှုပ်ထွေး ကုန်နိုင်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရွှေရုပ် တစ်ယောက်တည်း ရင်မောစွာ မျှော်ရင်း အချိန် တွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

မနက် ကိုးနာရီလောက်က ထွက်သွားသော မမစန္ဒီရဲ့ ကားလေး က ဆယ်တစ်နာရီ ထိုးလုပဲ ပြန်ရောက်လာသည်။

ခြံထဲက ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်နေမိသော ရွှေရုပ် မမရဲ့ ကားလေး

၀၀

အခန်း (၃၅)

မနက်ကတည်းက မမစန္ဒီနှင့် ဦးဆက်ဇော်တို့ နှစ်ဦးထွက်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ရွှေရုပ် မမနှင့် အဖော်လိုက်ဖို့ တောင်းဆိုပေမယ့် မမစန္ဒီက လက်မခံခဲ့။

“ရွှေရုပ် မလိုက်ပါနဲ့ကွယ် မမတို့ ပြဿနာကို နှစ်ယောက်တည်း ဆွေးနွေးဖို့ သူ တောင်းဆိုထားတယ် မမလည်း ရှင်းထင်ချင်ပြီလေ”

“မမအတွက် ရွှေရုပ် စိုးရိမ်လို့ပါ ကိုကိုလည်း မှာထားတယ် ဘာပြဿနာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်တဲ့”

မမစန္ဒီ မျက်နှာကလေး ဝင်းပသွား၏။ ကိုကိုရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကို ကျေနပ်သွားတာ ဖြစ်မည်။

ဆင်ဝင်အောက် မရောက်ခင် ရောက်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းလာသော မမက ရွှေရုပ်ကို ပြုံးပြသည်။
မမစန္ဒီ အပြုံးတွေ ညှိုးမိုနဲနေတာ ရွှေရုပ် သိ၏။

“မ မမစန္ဒီ ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်”

“ဆွေးနွေးပွဲက သိပ်အဆင်မပြေဘူး ရွှေရုပ်”

ပင့်သက်ရှိုက်ကာ မမစန္ဒီ ညည်းညည်းညာညာလေး ပြောသည်။
ရွှေရုပ် ရင်ကလေး မောဟိုက်သွားရင်း

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် သူက မမစန္ဒီကို မကွာရှင်းပေးချင်လို့ထား
ဟင် မမစန္ဒီ”

မမစန္ဒီ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းခနဲ စေ့သွားသည်။ ပြီး
ပင့်သက်မောတစ်ခုကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ရွှေရုပ် ပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ခံ

“လာကွယ် ခြံလဲက ခုံမှာပဲ ထိုင်ရအောင်၊ မမ စိတ်တွေ
တင်းကြပ်နေလို့”

ခြံထဲက ခုံတန်းလေးဆီကိုပဲ နှစ်ဦးသား လျှောက်ခဲ့ကြသည်။
မမ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ရွှေရုပ်လည်း အမောတွေ ကူးစက်နေသလို
ရှိ၏။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်သည်လဲ။

ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်မိကြတော့လည်း မမစန္ဒီ ချက်ချင်း စကား
နိုင်ရှာပါ။ မမမျက်နှာကို နားလည်စွာ အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ရွှေရုပ်

သိတ်သိတ်စွာပဲ စောင့်နားထောင် နေလိုက်၏။

ခဏကြာတော့ မမစန္ဒီ ရွှေရုပ်ကို ရင်ဖွင့်ရှာ၏။

“မိုးဆက်ခေါ်ရဲ့ အကြံအစဉ်က အတော်ယုတ်မာတယ် ရွှေရုပ်
ကလေး သူက ကွာရှားခွင့်အတွက် တောင်းဆိုတာ မမရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု
ဆစ်ဝက်အပြင် ဟောဒီ ပြင်ဦးလွင်က ခြံကြီးကိုပါ လိုချင်သတဲ့”

“ဟင်”

“သူရဲ့ လောဘစိတ်ကို မမ သိပါတယ်၊ သူ မမကို လက်ထပ်
ထားလည်း မမရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို လိုချင်လို့ဆိုတာ မမသိထားတယ်၊
ဆုလည်း မမဘက်က ပိုင်ဆိုင်မှု တစ်ဝက်အထိ ပေးဖို့ လက်ခံတယ်၊
ပေးမဲ့ သူက ဒီခြံကြီးနဲ့ မမရဲ့အမေ မမအတွက် သီးသန့်ပေးခဲ့တဲ့
ဆစ်ဝတ်ရတနာတွေကိုပါ တစ်ဝက် လိုချင်တယ်တဲ့”

“ဒီလူ ဘာလို့ ဒီလောက်အထိ လောဘကြီးရတာလဲ မမရယ်”

“သူ တမင် မမကို အနိုင်ကျင့်နေတာပဲပေါ့ တကယ်ဆို ပိုင်ဆိုင်
မှုတွေကို အညီအမျှ ခွဲဝေရရင် သူကျေနပ်သင့်တယ်၊ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်
ဆက်ရတနာတွေကို တစ်ဝက်လိုချင်တာ တမင်ညစ်တာ၊ အဲဒီ ရတနာ
တွေက မမအမေက မမအတွက် သီးသန့်ပေးခဲ့တာ ဘိုးဘွားအမွေမို့
အညီရောက် ထိန်းသိမ်းခိုင်းထားတာ”

မမ စကားတွေကို နားထောင်နေရင်း ရွှေရုပ် စိတ်ထဲမှာ

မိုးဆက်စော်ဆိုသော ယောက်ျားကို ရွံ့မုန်းလာမိသည်။

တကယ့် ယောက်ျားပိုင်းလုံး တစ်ယောက်ပါလား။

“မဟာကက သူနဲ့ အပြတ်သားဆုံး ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူလိုချင်တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေကိုတော့ မပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒီ ရတနာ တွေရဲ့ တန်ဖိုး တစ်ဝက်အတိုင်း ငွေကြေးနဲ့ ပေးမယ်ဆိုတော့ သူ လက်မခံဘူး”

“ဟင် ဒါတော့ အတော်လွန်နေပြီ”

“သူက ရတနာတွေကိုပဲ လိုချင်တယ်တဲ့ ငွေသား မယူချင်ဘူးတဲ့ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က မမကို တမင် အနိုင်ယူ ယုတ်မာနေတာတော့ အထင်အရှားပဲ နောက်ဆုံး မမနဲ့သူ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းမှုမှာ မမ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲပြီး ပြန်ခဲ့ရတာပဲ ရွှေရုပ်ရယ်”

မမစန္ဒီ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေ ချက်ချင်း ရစ်ဝိုင်းလာတာ ကြည့်ရင်း ရွှေရုပ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

“မမ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲဟင်”

“မမ ဥစ္စာနေတွေကို မမက်မောပါဘူး ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘွား အမွေ ရတနာတွေကိုတော့ ပွန်းပဲ့ မခံနိုင်ဘူး ရွှေရုပ်ရယ်”

မမစန္ဒီ ခံစားချက်ကို ရွှေရုပ် နားလည်ပါသည်။ မိုးဆက်စော် ဆိုသည့် ယောက်ျားကိုလည်း ရွံ့ရှာမုန်းတီးစိတ်တွေ တစ်ပိတ်တစ်ပိတ် တိုးလာ၏။

မမက ကွာရှင်းချင်နေတာကို တမင်အနိုင်ယူ ထောင်းဆိုနေ

ဒါကို ကိုကို သိလျှင်တော့

ဘာတွေ ဖြစ်လာမည်လဲ ရွှေရုပ် သိချင်လိုက်တာ။

အနားပျိုက်တဲ့

မိုးဆက်ဖော် ဖြစ်သည်။

ကိုကို ဝန်းခနဲ ထရပ်တော့ ရွှေရုပ် ထိန်လန်စွာ ကိုကို လက်ကို လှမ်းဆွဲမိ၏။ မမစန္ဒီလည်း အထိတ်တလန့် ရပ်ရင်း

“မိုးဆက်ဖော် နင် အနာပေါ် ထုတ်ကျပြီး မခံနိုင် ဖြစ်မနေနဲ့ နင် လုပ်ရစ်က သိပ်အောက်တန်းကျတယ်”

“ကိုယ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ တန်ကြေးယူတာလေ မင်းတို့ ဘာအချိုး ချိုးနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ် ပြန်ပေါင်းထုပ် ဇာတ်လမ်းအတွက် ထိုက်တန်တဲ့ ကြေးတော့ ပေးရမှာပဲ”

“မင်း ဘာစကား ပြောတာလဲ”

ကိုကို ဖျက်နာကြီး နီပြန်းကာ ဒေါသထွက်နေတာ ရွှေရုပ် ဒီထစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသည်။

“အမှန်ပြောတာ ဘုန်းစကြာ ခုချိန်မှာ ငါနဲ့စန္ဒီက တရားဝင် မကွာရှင်းရသေးဘူးနော် မင်း အလိုရှိတယ်ဆိုရင် ငါ စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့ အချိန်ထိ စောင့်သင့်တာပေါ့ အဟွန်း”

ရွှေရုပ် လက်ကို ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်ပြီး ကိုကို မိုးဆက်ဖော် အနီး ရောက်သွားခဲ့သည်။

“ဟောင်း”

“ခွပ်”

အဲဒါနား (၃၆)

“ဒီကောင် ဒီလို ယုတ်မာမယ်ဆိုတာ ကိုယ့် သိနေတယ်”

ကိုကို အံကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း ရေရွတ်သည်။ ကိုတို့

ရင်ထဲမှာ ဒေါသနှင့် မခံချင်စိတ်တွေ ရောထွေးနေမှာတော့ သေချာသည်။

“အခု နင် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မှာလဲ စန္ဒီ”

“သူနဲ့ငါ နောက်ထပ် ညှိနှိုင်းချင်သေးတယ် ဘုန်း”

ကိုကို ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။ ပြီးမှ ပန်းတွန့် ခေါင်းရမ်းရင်း

“မထင်နဲ့ နင်လိုချင်တဲ့ ဆန္ဒ ဘယ်တော့မှ ပြည့်ဝမှာ မဟုတ်

ဘူး စန္ဒီ ဒီကောင်က မြေခွေးလို ယုတ်မာတဲ့ကောင်”

“ငါက မြေခွေးဆိုရင် မင်းက အလစ်တိုက်ခိုက်ဖို့ ချောင်း

မြောင်းနေတဲ့ ခွေးအ တစ်ကောင်ပဲ ဘုန်းစကြာ”

အသံနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းတံခါးဝမှာ မားမားကြီး ရပ်နေဘူးဘ

မထင်မှတ်သော လက်သီးချက်ကြောင့် မိုးဆက်ဇော် မရွေး
တိမ်းနိုင်ဘဲ နောက်ကို လန်လဲကျသည်။

“မင်း မင်းကို ငါသတ်မယ်”

“ကိုကို မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကို”

“ဘုန်း စိတ်ထိန်းပါ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

ကိုကို ကို ရွှေရုပ်နှင့် မမစန္ဒီ အပြေးဆွဲ တားမြစ်မိသည်
ကိုကို ဒေါသတွေ ရှူရှူရှားရှားနှင့် မျက်ဝန်းတွေက မီးတောက်လွှာ

“ဘုန်းမကြာ မင်း ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်တာ စင်
ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ခြံထဲမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“အဲဒီအတွက် မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ ဘာဖြစ်ချင်လဲ ခြေ

“ကိုကို မလုပ်ပါနဲ့ ရွှေရုပ် တောင်းပန်ပါတယ် နော် ကိုကို”

ရွှေရုပ် မျက်နှာလေး မျက်ရည်စတွေနှင့် တောင်းပန်စွာဆိုရင်း
ကိုကိုကို ဖယ်တွယ်ထားမိ၏။

“မိုးဆက်ဇော် နင် ဘုန်းနဲ့ရှင်းစရာ မလိုဘူး၊ နင်ရှင်းချင်

ငါနဲ့ ပြဿနာ”

“ကောင်းပြီလေ ကိုယ့်ဘက်က ဆန္ဒကို မင်းသိပြီးပြီပဲ အဲ

ထက်ဘာမှထပ်ပြီး ကိုယ် မလျော့နိုင်ဘူး မင်းဆုံးဖြတ်ပေါ့ စန့်”

စကားအဆုံးမှာ မိုးဆက်ဇော် ချာခနဲ လှည့်ကာ အခန်း

လျှောက်ဝင်သွားခဲ့သည်။

“ဘုန်း ငါ ငါတောင်းပန် ပါတယ်ဟာ”

“မလိုဘူးစန့် ယောက်ျား မဟုတ်တဲ့ကောင်ကို ငါဘယ်လို
နည်းနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ခဲ့တယ်”

“ကိုကို”

“ဘာမှ မပြောနဲ့တော့ ရွှေရုပ် လာကွာ ကိုကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့တော့
မင်း ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ဟဲ့ ဟဲ့ မမစန္ဒီ”

ရွှေရုပ် မမစန္ဒီကိုကြည့်ကာ ရေရွတ်မိတော့ ကိုကို အံကို
တင်းခနဲကြိတ်ကာ ခေါင်းကိုခါရင်း

“မင်းဒီမှာ ဆက်နေရင် မသင့်တော့ဘူး ပြီးတော့ ကိုကိုလည်း

လူသတ်မှု ကျူးလွန်မိမယ် လာ ကလေး၊ စန့် ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ”
ရွှေရုပ်လက်ကို ဆွဲကာ ကိုကို ကားပေါ် အတိုင်းပို့သည်။

မမစန္ဒီကို ရွှေရုပ် စိတ်မကောင်းစွာ ငေးကြည့်မိ၏။

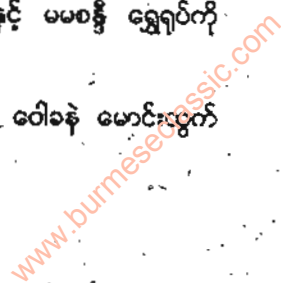
ကိုကို ဒေါသတွေကို နားလည်စွာနှင့် မမစန္ဒီ ရွှေရုပ်ကို

ခေါင်းကလေး ညှိတ်ပြသည်။

ကားလေးက မမစန္ဒီတို့ ခြံဝန်းထဲမှ ဝေါခနဲ မောင်းလွှက်

သွားခဲ့၏။

ရွှေရုပ်ရင်ထဲမှာ မော့နှမ်းလျက်။

အခန်း (၃၇)

မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်ပျက်ကုန်သည် အခြေအနေတွေကြောင့် ရွှေရုပ်ကို ကိုကို လင်းစန္ဒီ အိမ်မှ ပြန်ခေါ်ခဲ့သည်။

“မမစန္ဒီ တစ်ယောက်တည်း ရွှေရုပ် သနားလိုက်တာ”

“မတတ်နိုင်ဘူး ကံလေး ဒါ သူ ဖန်တီးခဲ့တဲ့ကိစ္စ သူ့ရှင်းလင်း ဖြစ်မယ်၊ မိုးဆက်ဖော် ဆိုတဲ့ကောင်က ကိုကို့ သိက္ခာကို ဖော်ကာ သာတာတော့ ကိုကို လက်မခံနိုင်ဘူး”

ကိုကိုရဲ့ ဒေါသတွေက ပြေသေးပုံ မရပါ။ မမစန္ဒီကို ထိုင်းခံစားနားလည် မပေးတာဘူးတဲ့လား။

ကိုကို ဒေါသဖြစ်တာကို မြင်ဖူးတာတော့ ရွှေရုပ် အကြံပေးတယ်။

“ကိုကို အခု ဘယ်ကို မောင်းနေတာလဲ ဟင်”

အနားယူပိုင်တွဲ

“ရွှေရုပ်ကို အန်ကယ်ဆင့်တို့ဆီ ပြန်ပို့ပေးမလို့”

“ဟင်”

“ခုချိန်မှာ ရွှေရုပ်အတွက် အသင့်တော်ဆုံးက အဲဒီနေရာပဲ လေ ကိုကိုနဲ့အတူ တည်းခိုခန်း လိုက်နေဖို့လည်း ရွှေရုပ်အတွက် မသင့်တော်ဘူး”

ကိုကို စီမံသမျှ ရွှေရုပ်ဘာမှ မငြင်းနိုင်ခဲ့ပါ။ အန်ကယ် ဦးက ဆင့်ရဲ့ ခြံကြီးထဲက ရွှေရုပ်ကို မမစန္ဒီ အရိပ်မှာ ခိုလှုံဖို့ ပြောခဲ့တာလည်း ကိုကိုပါပဲ။

အခုတော့ မမစန္ဒီ ခြံကြီးကနေ ရွှေရုပ်ကို အန်ကယ်ခြံကို ပြန်ပို့ပေးနေပြန်ပြီ။

ရွှေရုပ် အဖြစ်က အားလုံးအတွက် အရှုပ်ထုပ်ကလေး ဖြစ်နေပြီလားဟု တွေးရင်း ဝမ်းနည်းချင်လာ၏။

“ရွှေရုပ် အဲဒီခြံမှာ နေပါ အိမ်စောင့် ဦးသာမြတို့ လင်မယား ကို ကိုကို အသေအချာ မှာထားမယ်”

ကိုကိုက အားပေးစကား ပြောသည်။ ရွှေရုပ် ကိုကိုကို ငေးငေးလေးကြည့်ရင်း

“ကိုကိုရယ် ရွှေရုပ်ကြောင့် ကိုကို ဒုက္ခတစ်ခု ဖြစ်နေပြီလား ဟင်”

“အဲဒီလို မပြောနဲ့လေ ရွှေရုပ်ပဲ ကိုကို့ကို အစ်ကိုရင်းချာလီ သတ်မှတ်တာပဲဆို ဒါဆို ကိုကို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ရွှေရုပ်ရဲ့အုပ်ထိန်းသူ က ကိုကိုပဲပေါ့”

ရွှေရုပ် တွယ်တာမိတာတွေက ကိုကို့အတွက် ဝန်ပိုတွေ ဖြစ် နေပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ် ဘာမှ မပြောဖြစ်ပါ။ ကိုကို့ရှေ့မှာ မျက်ရည်တွေ မကျချင်ပါ။

တစ်ခါက ရွှေရုပ်နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော အနီကယ် ဦးကံဆင့် ခြံကြီး က အရင်ကထက်တောင် ပိုမို ခြောက်သွေ့နေသည်။

ခြံကြီးကို စောင့်ရှောက်ပေးထားသော ဦးသာမြတို့ လင်မယား က ရွှေရုပ်ကို ဂရုတစိုက် ကြိုဆိုသည်။

ချက်ချင်းပဲ ရွှေရုပ် နေထိုင်သော အခန်းကို ရှင်းလင်းပေး သည်။ ရွှေရုပ်ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ကိုကို ပြန်ခါနီးမှ မှာသွားသေး၏။

“ကိုကို ဝယ်ထားတဲ့ ခြံကြီးကို နှစ်လအတွင်းမှာ အပြီးပြုပြင် မယ် ကလေး အဲဒီခြံကြီးပြီးရင် ကလေးနေထိုင်ဖို့ ကိုကို စီစဉ်ပေးမယ် ဟုတ်လား”

ကိုကို နှစ်သိမ့်တာလား မသိပါ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ် ဝမ်းသာစွာ နှင့် ခေါင်းကလေး ညှိတ်ပြမိသည်။

“ဒီရက်ပိုင်းမှာ တို့ကို ရန်ကုန်ကို သွားရမယ် ကလေး”

“ဟင် ရွှေရုပ် လိုက်ခဲ့လို့ မရဘူးလားဟင်”

“ဘာလို့ လိုက်မှာလဲ ရွှေရုပ်ကလေးရဲ့ ကိုကို လုပ်ငန်းကိစ္စ တွေနဲ့လာမယ့် နိုင်ငံခြားဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ ရွှေရုပ် ကို ကိုကို ဂရုစိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရွှေရုပ် ခေါင်းကလေးညှိတ်ပြီး လက်ခံလိုက်ရ၏။ ကိုကို့မှာက ရွှေရုပ်ထက် အရေးကြီး ကိစ္စတွေ ရှိနေသည်ပဲ။

“ကလေး ဘာမှ အားမဝယ်နဲ့နော်၊ ကိုကို့ဆီ ကိစ္စရှိရင် ဖုန်း ဆက်ပေါ့”

ရွှေရုပ် ခေါင်းကလေးကို အသာပုတ်ကာ ကိုကို ထွက်သွားခဲ့ သည်။ နောက်တစ်နေ့လည်း ကိုကို ရောက်မလာပါ။

ညပိုင်းမှာတော့ ကိုကို ဖုန်းဆက်သည်။

“ကိုကို ရန်ကုန်ကို ဒီညပဲ သွားရမယ် ကလေး နယူးဒီလန်က မိတ်ဆွေတွေ မနက်ဖြန်ရောက်မှာ”

ထုံးစံအတိုင်း ရွှေရုပ်ကို အားပေးပြီး ကိုကို ရန်ကုန် ထွက် သွားပြီဟု သိခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

အနီကယ်ဦးကံဆင့် ခြံကြီးထဲမှာ ရွှေရုပ် ဘယ်အချိန်အထိ နေရ ဦးမှာလဲမသိပါ။

ရန်ကုန်မှာ ကိုကိုကတော့ တစ်ပတ်ကြာမည် ပေါ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ရွှေရုပ် သတ်ရမိသော မမစန္ဒီထံ
မှန်းဆက်သွယ်မိ၏။

“ဟင် ရွှေရုပ်ကလေးလား”

“ဟုတ်တယ် မမစန္ဒီ ရွှေရုပ် အခု အန်ကယ် ဦးကံဆင့် အိမ်
ပြန်ရောက်နေတယ်”

“မမ နားလည်ပါတယ်ကွယ် ဘုန်း တော်တော် စိတ်ဆိုသွား
တယ် ထင်တယ်”

“ကိုကို ရန်ကုန်သွားတာ မမ မသိဘူးလား”

“ဟင် ဟုတ်လား မသိပါဘူး”

မမစန္ဒီကိုတောင် ကိုကို ပြောမသွားခဲ့ဘူးဆိုတော့ ရွှေရုပ်
စိတ်မကောင်းပါ။ မမစန္ဒီလည်း အတော်ခံစားလိုက်ရပုံပါပဲ တော်တော်နဲ့
စကားသံမထွက်။

“မမစန္ဒီ”

“ပြော ရွှေရုပ် မမနားထောင်နေတယ်”

“ဟို ဟိုလေ မမစန္ဒီတစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေသလား
ဟင်”

“ရွှေရုပ်ရယ် မမအတွက် အခုချိန်မှာ အခက်ခဲဆုံး အချိန်ကြီး
ပါပဲ ဒါပေမဲ့ မမ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဘာလဲဟင် မမစန္ဒီ”

“မိုးဆက်စော် တောင်းဆိုတာကို မမ လိုက်လျောလိုက်တော့
မယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဒါမှပဲ ဖြစ်တော့မှာ မိဘဘိုးဘွား အမွေတွေမို့
နုပျောမိတယ်၊ အဘွားနဲ့ အမေ လက်ထက်အထိ မဆုံးရှုံးအောင် ထိန်း
သိမ်းခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ မမ လက်ထက်မှာ တစ်ဝက်ဆုံးရှုံးသွားတာတော့
ဝမ်းနည်းစရာပေါ့”

မမခံစားချက်ကို ရွှေရုပ်နားလည်နိုင်သည်။ မမကို သနားမိ
တော့ မိုးဆက်စော် ဆိုသည့် သူက ရွှေရုပ် မှန်းတီးမိ၏။

“ဒါပေမဲ့ မမ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ရွှေရုပ် သူနဲ့ အပြီးအပြတ်
စာရေးဝင် ကွာရှင်းဖို့အတွက် သူတောင်းဆိုတာကို လိုက်လျောတော့မယ်
ဘာလိုလဲဆိုတော့ မမ ဘဝသစ်ကို အေးချမ်းစွာ ရင်ဆိုင်ချင်တယ်
ရွှေရုပ်ရယ်”

မမနှင့် ကိုကို ဘဝကို ရွှေရုပ်လည်း အေးချမ်းစေချင်ပါသည်။
ဒါကို မမ နားလည်နိုင်မည်လား။

“အခု မိုးဆက်စော် အိမ်မှာ မရှိဘူး မမကို တစ်ပတ်တိတ်
စဉ်းစားချိန် ပေးခဲ့တယ်၊ သူ ပြန်လာရင် ကိစ္စပြတ်ပါပြီကွယ်၊ အဲဒီ

ကျရင် ရွှေရှပ် မမ အနားကို ပြန်လာမှာလားဟင်”

“ရွှေရှပ် လာခဲ့မှာပါ မမရယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ရွှေရှပ်ရယ်”

မမစန္ဒီရဲ့ အသံကို ကြားပေမယ့် ရင်ထဲအထိ ရွှေရှပ် မြင်နိုင်
ခံစားနိုင်ပါသည်။

ကိုကိုအတွက် မမစန္ဒီ ခွင့်လွှတ်လိုက်တာပေါ့။

ဘိုးဘွား အမွှေးတွေကို မမ နုပျောတာ ငွေကြေးဆိုတဲ့ တန်ဖိုး
ကြောင့်တော့ မဟုတ်တာ သေချာအံ့။

ရွှေရှပ် နားလည်ပါတယ် မမရယ်။

အခန်း (၃၈)

အိမ်ထဲမှာပဲ ကုပ်နေရတာကို ငြီးငွေ့မိတာမို့ ရွှေရှပ် လမ်း
လျှောက် ထွက်ခဲ့သည်။

မနက်ခင်း၏ နေခြည်က နုထွေးထွေး။ ရွှေရှပ် စိတ်ကို လန်း
ဆန်းအောင် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်နေခိုက်

နံဘေးမှာ ထိုးရပ်လိုက်သည့် ဆိုင်ကယ်ကြောင့် လှည့်ကြည့်
တော့ ဟဲလ်မက်က မှန်ကို ပင့်တင်ကြည့်သည့် မသတိစရာ မျက်ဝန်း
တစ်စုံ

“ဟင် ကိုမိုးဆက်ဇော်”

“မှတ်မိတဲ့တွက် ကျေးဇူးပဲ ရွှေရှပ်ကလေး”

ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းကာ ဦးဆက်ဇော် ဦးထုပ်ကို ချုတ်သည်။

ဦးတော့ ခေါင်းကို ဖွာခနဲ ခါရင်း

“ကိုယ့်ကို မင်းဘယ်လို မြင်သလဲ မသိဘူး အဟွန်း ဘုန်းစကြာ ကတော့ မြေခွေးတစ်ကောင်တဲ့ လေ”

ပြုံးနေသော နှုတ်ခမ်းတွေကိုကြည့်ကာ ရွှေရုပ် ကြက်သီး ဖြန်းခဲနဲ့ ထမိပေမယ့် ရင်ထဲကို ဖျတ်ခဲနဲ့ ဝင်လာသော အတွေးကြောင့်

“ဟင့်အင်း ရွှေရုပ် ကိုမိုးဆက်ကို အဲဒီလို မမြင်ပါဘူး မမစန္ဒီရဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်း တစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်တယ်”

“ကျွတ် သွားစမ်းပါ စန္ဒီက ကိုယ့်ကို အသုံးချခဲ့တာပါ သူ့ မာနနဲ့ ဘုန်းစကြာကို အနိုင်ယူချင်လို့ လက်ထပ်တာ သက်သက်ပဲ ဒီအတွက် ကိုယ်ကလည်း ထိုက်တန်စွာ ပြန်ယူတာ မှားသလား”

ရွှေရုပ် ဟန်ဆောင်ပြုံးကလေးနှင့်

“ဟင့်အင်း ကိုမိုးဆက် မှန်တယ်လို့ ရွှေရုပ် ယုံတယ်”

မိုးဆက်ဖော် မျက်ခုံးပါးလျှပ်လျှပ်တွေ တွန့်သွား၏။

“ရွှေရုပ် တကယ်ပြောတာလား”

“အင်းလေ ထိုက်သင့်တာ အတွက် ထိုက်တန်တာ ယူတာ မမှားပါဘူး တကယ်ဆို လင်းစန္ဒီ အတွက် ကိုမိုးဆက်လည်း နစ်နာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပဲလေ”

“မဆိုးဘူး ရွှေရုပ်ကလေးက နားလည်နိုင်တယ်။ သူတို့နှစ် ယောက်က ငယ်ရည်းစားတွေဆိုတော့ ကိုယ်က ကြားမှာ လူကြမ်းကြီး

ပေါ့ ခြောက် နေဦး မင်း ကိုကို က”

ရွှေရုပ် နှာခေါင်းလေးရဲ့ ပခုံးတွန့်ပစ်ရင်း

“အလကားပါ မွေးစားကိုကိုပါ ဘာမှ မတော်ဘူး ဟိုးအရင် ကတည်းက တစ်နေရာစီ နေခဲ့တာ”

“ကိုယ် အားလုံး သိထားတယ်”

ရွှေရုပ် အလိုက်သင့် ပြောနေတော့ မိုးဆက်ဖော် စကားတွေ တူထွက်လာသည်။ မိုးဆက်ဖော်သည် ကိုကို ပြောသလို ကြောက်စရာ ကောင်းသည့် သူတစ်ယောက်ဟု ရွှေရုပ် စိတ်ထဲက အသိပေးနေ၏။

ဒါပေမဲ့ ရွှေရုပ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။

မမစန္ဒီကို ရွှေရုပ် ကူညီချင်သည်။ ရွှေရုပ် ထွက်ဆွဲထားသည့် အတိုင်းသာ ဖြစ်ခဲ့လျှင်

“ကိုယ်တို့ တစ်ဆိုင်ဆိုင် ထိုင်ရင်း စကားပြောရအောင်”

မိုးဆက်ဖော်က ဖိတ်ခေါ်တော့ ရွှေရုပ် တွေတွေလေးတော့ ခြစ်သွားမိသေး၏။

“ကိုယ် ကိုက်မစားတတ်ပါဘူးကွ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘယ်ဆိုင်သွားရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာ သာပါ”

“ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်လေ အေးဆေး စကားပြောလို့ရမယ့်

နေရာလေး တစ်ခုပေါ့ ဖြစ်တယ်ဗိုးလား”

ရွှေရုပ် ငြင်းဖို့မလွယ်တော့ပြီနဲ့ စိတ်ကို ခဲစိတ်ကလေး တင်ကာ နောက်မှာ ဝင်ထိုက်လိုက်ရ၏။

မိုးဆက်ဇော်က ဆိုင်ကယ်ကို ဂူးခနဲ မောင်းထွက်တော့ ရွှေရုပ် လက်နှစ်ဖက်က မိုးဆက်ဇော် ပရုံးတွေကို အလန့်တကြား ဆုပ်ကိုင်မိ၏။

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့တာ အမှန်။

ရွှေရုပ် မိုက်မဲစွာ ကျားခံတွင်းဝမှာ ကစားနေမိတာလား။

ဒါ ကိုကိုနဲ့ မမ အတွက်ပါပဲ။

နေ့စဉ်တိုင်း မိုးဆက်ဇော် ရွှေရုပ်ထံ ရောက်လာတတ်သည်။ သမင်ပျိုကို ညှို့ယူပမ်းစားမည့် စပါးကြီး ခြေဟောက်တစ်ကောင်။

ညှို့ယူခြင်းမျိုးနှင့် မိုးဆက်ဇော် ရွှေရုပ်ကို ဖြားယောင်း၏။

ရွှေရုပ်ကလည်း အလိုက်သင့် ဆက်ဆံရင်း မိုးဆက်ဇော်ရဲ့ အညှာကို ဆုပ်ကိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်သည်။

တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ အခြေအနေက တိုးတက်သွားခဲ့သည်။

“ရွှေရုပ် မင်းလေးက ကိုယ့်နဲ့လုံးသားကို တကယ် ရစ်ထစ် နိုင်စွမ်းတယ်”

“ဟိုး ဆရာ ဒါ ဘာစကားလဲ ရည်းစားစကားလား”

“အဲဒီထက် လေးနက်ပါတယ် ရွှေရုပ်ရယ်”

တိုးတိုးလျှလျ စကားနှင့်အတူ ရွှေရုပ် လက်ကလေးတွေကို

မိုးဆက်ဇော် ဆုပ်ကိုင်တော့ ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်မိ၏။

“ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ မိုးဆက်မှာက မပြတ်မသား ဇာတ်လမ်း ကြီးနဲ့လေ”

“ဟာကွာ စနို့ ကိစ္စလား ပြီးပြတ်နေပြီ”

မိုးဆက်ဇော် မချင့်မရဲ ပြောသည်။ ရွှေရုပ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ထုပစ္စာပြုံးညှို့ရင်း

“ယူတို့ ဇာတ်လမ်းကြီးက ရှုပ်ထွေးနေတာပဲ သေချာရင် ပြန်ပြတ်အောင် လုပ်လေ”

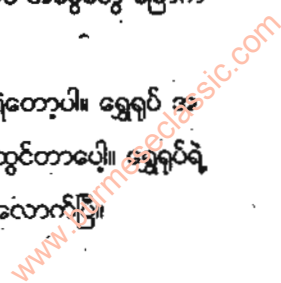
“လုံးဝ ပြီးနေပြီ ကိုယ်ရသင့်တာ ယူယုံပဲ”

“တော်စမ်းပါ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိတာတွေကို ရွှေရုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး ရွှေရုပ်လက်ထဲမှာ ဒီထက်မကတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရှိတယ်”

“သိပါတယ် သူဌေးမလေးရယ် မကြာခင် အမွေတွေ မြောက်များစွာ ပိုင်ဆိုင်တော့မှာ”

မိုးဆက်ဇော်ကို ရွှေရုပ် လျော့မတွက်ရဲတော့ပါ။ ရွှေရုပ် အကြောင်းတွေ သူ သိနေသည်ပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီချုံတွင်တာပေါ့။ ရွှေရုပ်ရဲ့

ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက သူ့ ခေါင်းထဲက တွက်ချက်ပြီးလောက်ပြီ။

“ဒီမှာ မိုးဆက် တို့လေ မိုးဆက်ကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ် အဲဒါတွေ မမက်ဘူး၊ မိုးဆက်ဘက်က သေချာတယ်ဆိုရင် လင်းစန္ဒီ စေတနာမရှိဘဲ ပေးတာကြီးကို တွယ်မက်မနေပါနဲ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ”

“ဘာ မဟုတ်တာလဲ မိုးဆက် အခုချက်ချင်း လင်းစန္ဒီပြတ်ဆဲခွဲရင် ရွှေရုပ် ချက်ချင်း လက်ထပ်ယူခဲ့တယ် ဘာမှ မပါလာလျှင် ရွှေရုပ် ပိုင်ဆိုင်သမျှ မိုးဆက် အတွက်လေ”

မိုးဆက် မျက်နှာကြီး ဝင်းပသွားခဲ့၏။ ရွှေရုပ်ကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ရင်း

“ရွှေရုပ် စိန်ခေါ်တာလား၊ စိတ်ချ နှစ်ရက်အတွင်း တရားဝင် ကွာရှင်းစာချုပ် ယူခဲ့မယ် ဒါဆိုရင်”

စားပွဲပေါ်က ရွှေရုပ် လက်ကလေးတွေကို မိုးဆက်ဖော် လှမ်းဆုပ်ကိုင်သည်။ ရွှေရုပ် ရှက်ပြီးလေးနဲ့ မရုန်းဘဲ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ မုဆိုးဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံတော့ သားကောင် ဖြစ်တတ်စဉ်း

အခန်း (၃၉)

“ဘာရယ် ရွှေရုပ် သူတောင်းဆိုသမျှ မလိုက်လျောနဲ့ ဟုတ်သား”

“ရွှေရုပ် ပြောတာ ယုံပါ မမစန္ဒီ၊ ပထမ ညှိနှိုင်းထားတဲ့ ဆန်ဖိုးကိုပဲပေး မမချဲ့ ဘိုးဘွားပိုင် ရတနာတွေကို လုံးဝမပေးနဲ့”

“မမစန္ဒီ ဘာကိုမှ မမက်မောတော့ဘူး ရွှေရုပ်ရယ်”

“ရွှေရုပ် ပြောတာကို နားထောင်ပြီး လုပ်စမ်းပါ။ ဒီတစ်ခါ ငြင်းကြည့်လိုက် သူဘာပြောမလဲ စောင့်ကြည့် သူ နှစ်ရက်အတွင်း ဆက်ခံစေရမယ်”

“ရွှေရုပ် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ဘယ်လို တွေးမိနေတာလဲ”

မမစန္ဒီ မေးနေသည်။ အမှန်တော့ ပြောလိုမဖြစ် ရွှေရုပ် ဆုတ္တိရှိအောင် လိမ်ညှာရသည်။

“မန္တလေးဘက်မှာ သူ လောင်းကစားလုပ်ရင်း အတော်နဲ့ ထားတယ် နှစ်ရက်အတွင်း ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်တဲ့ ဒီတော့ မမဆီက မရရင် သူဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး ယုံပါ”

“ရွှေရုပ် ဒါကို ဘယ်လို သိတာလဲ ရွှေရုပ်က”

“မထင်မှတ်ဘဲ သိရတာ အန်ကယ် ဦးကံဆင့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ စကားဝပ်ရင်း သိခဲ့တာ ရွှေရုပ် ပြောတာ မမ ယုံနော်”

“အင်း မမ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်မယ်လေ”

မမစန္ဒီဆီ ကြိုတင်ဖုန်းဆက်ပြီးပြီမို့ ရွှေရုပ် ကျေနပ်သွားစေ နောက်ထပ် နှစ်ရက်ဆို ပြဿနာတွေ ငြိမ်းပြီ။

မိုးဆက်ဖော် စိတ်ဆိုး နာကျည်းမည်ဆိုလည်း ရွှေရုပ် ဂရုမစိုက်ချင်တော့ပါ။

ကိုကိုနဲ့ မမစန္ဒီအတွက် ရွှေရုပ် ရင်ဆိုင်ရဲသည်။

အထူးသဖြင့် ကိုကို အတွက်လေ။

နောက်နှစ်ရက်ကြာတော့ ရွှေရုပ်ဆီ မမစန္ဒီ ဖုန်းဆက်လာ၏။

“ရွှေရုပ် ပြောတာအမှန်ပဲ မိုးဆက်ဖော် လက်ခံသွားပြီ ပထမညှိနှိုင်းထားတဲ့အတိုင်း ပိုင်ဆိုင်မှုတွေထဲက တစ်ဝက်ပဲ ပေးလိုက်ရတယ် မမရဲ့ ခြံကိစ္စ လက်ဝတ်ရတာ နာ ကိစ္စတွေကို သူ အလျော့ပေးသွားတယ်”

ရွှေရုပ် ဝမ်းသာပါသည်။ မမစန္ဒီက ကျေးဇူးတင်စကားတွေ အကြိမ်ကြိမ် ဆိုသည်။

“မမ ဝမ်းသာစရာ သတင်း ထပ်ပြောရဦးမယ် ကိုကို ဒီနေ့ပဲ ပြန်လာမယ်တဲ့ ညက ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဘုန်း ပြန်လာမယ် အင်း သူ မမကိုတော့ နာကျည်းနေမှာပါ”

“ဟင့်အင်း ကိုကို က မမကို ချစ်ပါတယ်၊ ရွှေရုပ်သိတာပေါ့ ဒီသတင်းကြားရင် ကိုကို ဝမ်းသာမှာပါ မမဆီ ရွှေရုပ်တို့ လာခဲ့မယ်”

“တကယ်လား ရွှေရုပ် မမ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”
မမရဲ့ အပျော်ဖျက်နာကို ရွှေရုပ် စိတ်ကူးနှင့် မုန်းဆင်ကြည့်

ဒီသည်။

ကိုကို ပြန်ရောက်လာလျှင် အားလုံး ပြောပြရမည်။ ကိုကိုနှင့် မမစန္ဒီကြားမှာ ပိုင်းခြားထားတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုလျှင်

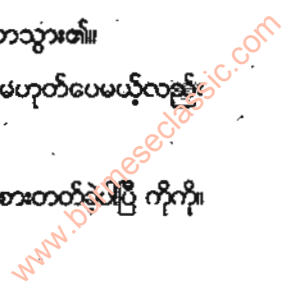
ကိုကို သိပ်ပျော်သွားမည်လား။

ရွှေရုပ်တွေ့ကာ ရင်ထဲမှာတော့ လစ်ဟာသွား၏။

ကိုကို ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာ ရွှေရုပ် မဟုတ်ပေမယ့်လည်း

ရွှေရုပ် ကျေနပ်ပါတယ် ကိုကို။

နှလုံးသားက အချစ်ဆိုတာကို ရွှေရုပ် ခံစားတတ်ခဲ့ပါပြီ ကိုကို။

အခန်း (၄၀)

ခြံထဲကို မောင်းဝင်လာသော ကားသံကြောင့် ရွှေရုပ် အခန်းထဲ

က အပြေးကလေး ဆင်းခဲ့သည်။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကျိခနဲ ထိုးရပ်လိုက်သော ပါဂျဲရိုးကားကြီး

က ကိုကို့ ကား မဟုတ်နိုင်။

ရွှေရုပ် မင်သက်နေတုန်းမှာ ဆင်းလာသူက မိုးဆက်ဇော်

“ဟင်”

“ဟန်နီ အားလုံး ငြိမ်းချမ်းသွားပြီ၊ ဟောဒီမှာ ကွာရှင်း

စာချုပ်”

ညွှန်ခန်းထဲကို လျှောက်ဝင်လာရင်း လက်ထဲက စာချုပ်ကို

မိုးဆက်ဇော် လှမ်းပေး၏။

အနားယူခြင်း

ရွှေရုပ် ခန္ဓာကိုယ်လေး နောက်ကို တွန်းခနဲ ဆုတ်ရင်း

“ဒါဆိုရင် ရှင်နဲ့ မမဝန္တီ ကိစ္စပြီးပြီပေါ့ ကိုမိုးဆက်ဇော်”

“ဘာ ဘာရယ် ရွှေရုပ်”

မိုးဆက်ဇော် မျက်နှာကြီး မည်းခနဲဖြစ်ကာ ရွှေရုပ်ကို စူးစိုက်

ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် ရှင်နဲ့ မမဝန္တီ ကိစ္စ ပြီးပြတ်အောင် ကျွန်မ ဝင်

ဖန်တီးလိုက်တာ”

မိုးဆက်ဇော် ဟတ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည် ပြီးမှ လှစ်ခနဲ

ပြုံးရင်း

“မင်း မဆိုးပါဘူး ဒါပေမဲ့ မိုးဆက်ဇော် ဆိုတာ ကြောင်လေး

တစ်ကောင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း မသိရှာဘူး”

ဖျတ်ခနဲ အနားရောက်လာသော သူ့ကို ရွှေရုပ် မရှောင်လိုက်

နိုင်ပါ။ ဒီမိမိမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ ဧည့်ခန်းတံခါး ဖွင့်ထားမိတာကို

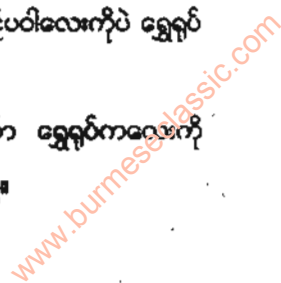
နောင်တ ရလိုက်မိပေမယ့်

မျက်နှာပေါ် ဖိအပ်လာသော လက်ကိုင်ပဝါလေးကိုပဲ ရွှေရုပ်

နောက်ဆုံး မြင်လိုက်သည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခွေခေါက်လဲကျလာသော ရွှေရုပ်ကလေးကို

မိုးဆက်ဇော် အသာပွေ့ချီပြီး ကားပေါ်တင်သည်။

ကိုယ့်လက်ထဲ အပိုင်ရောက်လာသည့် ရွှေရွက်နှင့် ရေချို တစ်ခွက်လေး တံစိမ့်စိမ့် အရသာခံသောက်ဖို့ပဲ ရှိတော့၏။

ကားကို စက်နှိုးပြီး ဆင်ဝင်အောက်က မောင်းအထွက်မှာပဲ ခြံထဲကို ချိုးကျွေ့ဝင်လာသော ကားကို မိုးဆက်ဖော် မြင်လိုက်သည်။

“ဟာ ဘုန်းစကြာ”

မိုးဆက်ဖော် ကားစက်ရှိန်ကို မလျော့ဘဲ ဆက်မောင်းခဲ့သည်။ တစ်ဖက်က ဘုန်းစကြာကလည်း အရှိန်မလျော့ဘဲ ထိပ်တိုက်ဦးတည် မောင်းသည်။

ကားနှစ်စီးက ခေါင်းချင်ဆိုင်မိ၏။

“ဟေ့ကောင် မလုပ်နဲ့”

မိုးဆက်ဖော် ထိတ်လန့်စွာ ဟစ်အော်ရင်း ကားဘရိတ်ကို ဖိနင်းလိုက်တာမို့ ကျွဲခနဲ ထိုးရပ်သွား၏။

ဘုန်းစကြာရဲ့ ပါရာဒိုကားက မိုးဆက်ဖော်၏ ကားကို ဒုန်းခနဲ ဝင်ဆောင့်၏။

“ခွပ်”

ရှေ့မီးတွေ ကျကွဲသံ ကြားလိုက်ရ၏။ မိုးဆက်ဖော် မျက်လုံးတွေ စုံမှိတ် ထိန်လန့်နေခိုက် ဘုန်းစကြာ ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းကာ သူ့ ကားနံဘေး ရောက်လာ၏။

“မင်း ဘာလာလုပ် ဟင် ရွှေ ရွှေရုပ်”

နောက်ခန်းထဲမှ ခွေခွေလေး လဲကျနေသည့် ရွှေရုပ်ကို မြင်တော့ ဘုန်းစကြာ ဒေါသတွေ ထိန်းမရတော့

“လူယုတ်မာ မင်း မင်း”

မိုးဆက်ဖော်ကို ရင်ဘတ်က ဆွဲချကာ ဘုန်းစကြာ လက်သီးချက်တွေ ပစ်သွင်းသည်။

“ခွပ်”

“ခွပ်”

“ဘုန်း”

“ဟာ မောင်ဘုန်း မောင်ဘုန်း မလုပ်နဲ့”

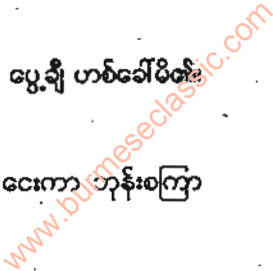
ဈေးကပြန်လာသည့် ဦးသာပြတို့ လင်းမယား အချိန်မီ ရောက်လာတာမို့ မိုးဆက်ဖော် ကံကောင်းသွားတာ ဖြစ်သည်။

ဘုန်းစကြာ ဒေါသတွေ ပြေလျော့ လွှတ်လိုက်တော့ လင်းမပေါ်မှာ ပုံကျ သတိလစ်နေချေပြီ။

“ရွှေရုပ် ရွှေရုပ် ကလေးရယ်”

မိုးရိမ်စိတ်တို့နှင့် ဘုန်းစကြာ ရွှေရုပ်ကို ပွေ့ချီ ဟစ်ခေါ်မိ၏။ သတိလစ်နေဆဲ ရွှေရုပ်က မလှုပ်။

အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးကို ငေးကာ ဘုန်းစကြာ

ရင်ထဲမှာ ပူပန်စိတ်တွေ တောက်လောင်နေ၏။
ရွှေရုပ် သာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့လျှင်တော့
ငါမင်းကို သတ်မယ် မိုးဆက်ဇော်
တောက်။

အခန်း (၄၁)

“ကလေးရယ် ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ အန္တရာယ် များလိုက်
တာ”

“ကိုကိုနဲ့ မမစန္ဒီ အဆင်ပြေစေချင်လို့ပါ ကိုကို”

ရွှေရုပ် စကားကြောင့် ဘုန်းစကြာ မျက်ခုံးတွေ တွန့်ကွေး
သွားရင်း

“ဘာရယ် ကိုယ်နဲ့ စန္ဒီ အတွက်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို ကိုကိုနဲ့ မမစန္ဒီက ငယ်ချစ်တွေလေ
ကိုကိုတို့ အဆင်ပြေစေချင်တယ်၊ ဒါဆို ရွှေရုပ်လည်း ကိုကိုနဲ့အတူ
နေခွင့်ရှိမှာ မဟုတ်လားဟင်”

ရွှေရုပ် မျက်နှာဝန်းလေးတွေ တောက်ပစွာနှင့် မေးနေတော့

ဘုန်းစကြာ နားလည်စွာ ပြုံးရင်း

“ကိုကို ရန်ကုန်သွားတာ နယူးဇီလန်က ကိုကို လုပ်ငန်းတွေကို တခြားသူလက်ထဲ အပြီးရောင်းတဲ့ ကိစ္စ ဆွေးနွေးတာ ကလေး။ အဲဒါ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကိုကို မြန်မာပြည်မှာပဲ နေတော့မလို့။”

“ဟင် တကယ် ရွှေရုပ် ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ကိုကို ဘာလို့ မြန်မာပြည်မှာ နေတာလဲ ရွှေရုပ် သိသလား”
ရွှေရုပ် မဖြေနိုင်ဘဲ ခေါင်းလေး မော့ကြည့်နေတော့

“ကလေးကြောင်ပေါ့ ဟောဒီ ရွှေရုပ် ကလေးကြောင် ပေါ့ကွာ”

“ဟင်”

“မအံ့ဩနဲ့ကလေး မြန်မာပြည် လာတုန်းက ရွှေရုပ်ကလေး ရဲ့ ဖေဖေ ပါနေတဲ့ ရှယ်ယာတွေကို လွှဲပေးဖို့ပဲ ဒီရောက်မှ အထီးကျန် မေတ္တာတော်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို နားလည်သွားခဲ့တာ ပြီးတော့ အဲဒီ နားလည်မှုတွေနဲ့ ချစ်သွားခဲ့တာ”

“အို”

ရွှေရုပ် ပါးကလေးတွေ ရဲရဲ နီသွားမှာ သေချာ၏။

“ရွှေရုပ် ထင်သလို စန္ဒီကို ကိုကို လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုတို့ ဇာတ်လမ်းကပြီးဆုံးနေပြီလေး မိတ်ဆွေတွေ အဆင့်ပဲ ရှိတော့ တယ်။ ကိုကိုရဲ့ နှလုံးသားမှာ ရွှေရုပ်ကလေးပဲ ရှိတယ်။ ဖြူစင်တဲ့

ရွှေရုပ်ကလေးက ကိုကို နှလုံးသားကို တဖန် ပြန်ရှင်သန်စေခဲ့တာပါ”
ရွှေရုပ်ကြားနေရတာ အိပ်မက်လားဟုတောင် ထင်မိသည်။
ကိုကိုကို မယုံနိုင်စွာ မော့ကြည့်နေမိဆဲ။

“ကိုကိုနဲ့ ရွှေရုပ်တို့ အနာဂတ်အတွက် ကိုကို ဝယ်ထားတဲ့ ခြံကြီးကို ပြုပြင်နေတာ အဲဒီခြံကြီးနားမည်က ရွှေနှလုံးသားတဲ့”

“ဘာရယ် ရွှေနှလုံးသား ဟုတ်လား ကိုကို”

“ဟုတ်တယ် ရွှေရုပ်ကလေးရဲ့ နှလုံးသားပေါ့ ချစ်စရာ တဲ့ နှလုံးသားလေးကို ကိုကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက် ကြင်နာပါ ကလေးရယ်”

ရွှေရုပ် ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်။ ကိုကို ရင်ခွင်ထဲမှာ နွေးထွေးစွာ ရွှေရုပ် ရောက်နေတာ အိပ်မက်မဟုတ်ပါ။

နဖူးပြင်ပေါ် နွေးခနဲ ခံစားရသည့် အထိအတွေ့က ကိုကိုရဲ့ အနမ်းလား ရွှေရုပ် ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ။

“ဖြူစင်တဲ့ ကလေးအတွက်”

ကိုကို တိုးတိုးလေးဆိုရင်း ပါးဖိုမိုလေးကို ငုံ့မိသည်။ ရွှေရုပ် မျက်ဝန်းလေးတွေ မှိတ်ရင်း ရင်ခုန်သံတွေကို နားထောင်နေမိသည်။

ကိုကို ရင်ခုန်သံတွေလည်း နွေးနေခဲ့၏။

ကြည့်နူးစရာ ချစ်သူနှစ်ဦး ပြင်ကွင်းကို ပြုံးရင်း ကြည့်နေသည့်

၂၀၈ ◊

လင်းစန္ဒီ မျက်ရည်စတွေကို သူတို့ မမြင်နိုင်။

လင်းစန္ဒီ အသာအယာပဲ ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ချစ်သူတွေရဲ့ အပျော်လေးတွေ ရှည်ကြာပါစေတော့...။

ပရိသတ်အတွက်

အမြဲတမ်း

သို့။